

BORILACKE VESTINE

BROJ 74

CENA 7.000 DINARA

NINJA

STEPENICE STRAHA

DEREK FINEGAN

STEPENICE STRAHA

Derek Finegan
STEPENICE STRAHA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 74 — JUL 1989. GOD.

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32230 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štam-pa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

STEPENICE STRAHA

La Vern se promeškolji na sedištu automobila, zureći u tamu. Ruka mu instinktivno posegnu za tabakerom u džepu kaputa, ali je on na vreme povuče.

Nelagodnost koju je maločas osetio pojača se, uprkos naporu uloženom da je otkloni.

Prokleta tama!

La Vern nije voleo tamu, čak ni onu dobro poznatu tamu pamučnih polja juga, iz koje dopire teški i vreli miris crnačkih koliba, zadah koji je uvukao u pluća kada je prvi put zaplaka.

Dole, u Misisipiju, najviše što crnac može postati jeste učitelj u školi za crnce. Konobar u nekom boljem lokal, vozač taksija, policajac. Ovde, na Severu, otvorene su mu sve mogućnosti. Tako su mu rekli pre nego što je shvatio da se lepe reči i ono što se odista zbiva po ulicama Filadelfije ne mora baš uvek slagati.

Da, i ovde je mogao postati konobar u boljem restoranu, vozač taksija, policajac. Istina, mogao se upisati i na bilo koji fakultet. Ako skupi dovoljno novca za školarinu.

I tako je La Vern Preston postao revolveraš. Jedan od boljih u gradu poznatom po hladnokrvnim ubicama koji rade za novac. Bio je to, ipak, najbolji način da unovči ono što je naučio za onih šest meseci pre nego što je dezertirao iz Marinskog korpusa SAD.

Ali je i dalje mrzeo tamu, bez obzira što ovde nije bilo zadata crnačkih daščara, bar ne u ovom delu grada gde je sada čekao za volanom parkiranog automobila. Ulične svetiljke su više su visoko, a vlažna magla čini ih jedva vidljivim. Kao i sijalice nad širokim ulazima velikih prizemnih kuća odvojenih travnjacima od trotoara, a čeličnim ogradama i žbunjem jedne od drugih.

To žbunje ga i čini nervoznim, jer vetar neprestano pomeri oblake magle tamo i ovaмо, dajući fantastične — i preteće — oblike ukrasnom šiblju i niskom drveću privatnih parkova.

Gurajući nezapaljenu cigaretu među usne, on oprezno dotiče vrhovima prstiju dršku pištolja položenog na sedište kraj njega. Jedina sigurna stvar u

ovom šašavom svetu, do đavola!

Uzdahnuo je i uspravio se, ne skidajući pogled sa kuće na koju je morao da motri. Drugi momci su gundali što je baš njemu zapalo da sedi u toplim kolima dok oni moraju da čuče u žbunju i pod drvećem u vlažnoj magli, ali Makoli zna šta radi. Presekao je to gundanje jednim ostrim pogledom sinoć kada je određivao zadatke.

Tvrd tip, taj Makoli. I ne voli previše priče.

Možda bi ipak trebalo jednom da ga pita zbog čega motre na tu kuću koja se ni po čemu ne razlikuje od okolnih kuća višeg srednjeg sloja stanovnika Filadelfije?

N-ne... bolje ne. Makoliju se ne bi dopalo takvo pitanje. Uostalom, instrukcije su vrlo jasne: ako bilo ko, osim mister X-a, pokuša da izađe iz kuće dok je on na straži, treba da tog tipa — ili tipove — likvidira preciznim hicima iz pištolja.

Uz jedan uslov: da se mister X-u ništa ne dogodi. Inače...

Znao je šta znači to »inače«. Pre nekoliko meseci O'Hara je pokušao da bude mudar u jednoj gadnoj situaciji i upropastio čitav posao. Makoli ga je ubio još dok su bežali brzim kolima ispred policijske potere. Hladnokrvno, jednim metkom u potiljak.

Izbacili su mrtvo telo na prvom uglu. »Da olakšamo kola«, iscerio se Makoli, dodajući jedan metak na upražnjeno mesto u okviru. Đavolski dobre ne rve ima taj tip...

Ipak je ovo sada čudan posao. Pre svega zato što ne zna ko je mister X i zbog čega svake noći šest ljudi motri na kuću u kojoj sasvim očigledno živi sam. Ne zato da bi ga štiti, jer je naređenje da u kuću može ući kad god zaželi. Jedino što se ne sme dopustiti, to je da X izađe u pratnji još neke osobe.

Glupo... Pogotovu zato što sasvim mirno može izaći ako je sam.

Vetar još jednom bešumno pomeri žbunje obavijeno pramenovima magle i La Vern se strese od jeze.

Učinilo mu se da je među lišćem na trenutak opazio uspravnu priliku čoveka, ali to nije moglo biti. Žbun koji je posmatrao nalazio se nasred travnjaka i do njega ne bi mogla stići ni hitra veverica, a da je sa ovog mesta ne primeti...

Matilda, njegova baba s majčine strane, napunila mu je uši glupim crnačkim legendama o duhovima i čudovištima iz mraka. Otuda i ovaj nerazumni strah, do đavola!

Ipak, nelagodnost, onaj osobeni grč u želucu za koji znaju čak i najhrabriji, nije ga na puštala i on sklopi prste oko

drške pištolja, tražeći sigurnost u dodiru sa hladnim čelikom pod kojim drema smrtonosno punjenje. Sve dok je ova igračka u njegovoj ruci, nema razloga da se plaši. Nikoga i ničega.

Zavalio se udobnije u sedište i duboko uzdahnuo, na trenutak sklapajući oči. Samo na trenutak, naravno, na delić sekunde. La Vern Preston je bio dobar stražar i Makoli je to znao kada ga je postavio na najkritičnije mesto.

Prokletstvo!

Trgao se kao da ga je ujela zmija i podigao cev pištolja prema prozorskom staklu. Iz naglo otvorenih usta cigareta mu ispade, ali on to i ne primeti.

Široko otvorenim očima, sa beonjačama jasno vidljivim u tami, zurio je u travnjak između ivice uskog trotoara i onog žbuna koji ga je maločas onako preplašio.

Trideset jardi, ni palca manje. A onda četiri solidne jarde glatkog trotoara do parkiranih kola...

»Benu Džonsonu bilo bi potrebno bar tri sekunde da pređe to rastojanje, La Vern«, reče on sebi. »Sklopio si oči na trenutak, boga mu... ako je nešto prešlo taj put za to vreme, onda to nešto mora imati raketni pogon ili bar mlazni motor!«

Glas razuma, međutim, vrlo je slabašno odjekivao u njego-

vom uspaničenom mozgu koji je uporno tvrdio da je maločas nešto, nešto nalik velikom crnom klupku, munjevitom brzinom prešlo preko otvorenog travnjaka i trotoara i bešumno se skotrljalo pod kola u kojima sedi!

Čvrsto stisnutih zuba, La Vern otkoči pištolj i ubaci metak u cev. Rastavljaajući noge, on uperi pištolj naniže, u pod.

Ne. Gluposti!

Makoli će imati šta da mu kaže kada čuje pucanj i doleti ovamo da vidi šta se dogodilo. Bez sumnje će imati šta da mu kaže a on...

A on će Makoliju moći da pokaže jedino rupu u podu kola. I uz nju neuverljivu priču o crnom klupku koje se kreće brzinom raketnog projektila!

Obrisao je levom rukom znoj koji mu je potekao niz čelo, sli vajući se u oči, ali je cev pištolja još uvek bila uperena naniže. Jedan drhtaj, treptaj napetog prsta i metak će izleteti iz cevi, a onda...

Uzdahnuvši kroz stisnute zube, on levom rukom naglo otvori vrata od kola, pomerajući pištolj tako da sledi taj pokret. Ništa veće od mačke ne može se zavući pod kola parkirana uz sam ivičnjak; ako je neko — na bilo kakav način — odista uspeo da stigne do tog mesta, sada jednostavno MORA ležati uz sama prednja vrata, na stopu od njega!

Vrata su se otvorila brzo i bešumno; Makoli nije štedeo novac na stvarima od kojih može zavisiti uspeh čitavog posla.

Trotoar je bio prazan. Sem pramenova magle koji su se leno vukli nad ispucalom površinom betona.

La Vern se histerično zakikotao, zatvarajući vrata. Klonuo je u sedište i sklopio oči sa ogromnim olakšanjem na licu. Ruka sa još uvek otkočenim pištoljem pade u prostor između sedišta, dotičući vrhom cevi pod.

— Ti si glupa crnčuga, La Vern Prestone! — reče on tiho sebi, ne otvarajući oči. — I sreća je što ne piješ dok si na poslu, inače bi do sada već počeo da pucaš na čopor duhova koji juriša na tebe!

Nije ni primetio da mu je pištolj skliznuo iz opuštenih prstiju. Zapravo, shvatio je da nešto nije u redu tek kada mu je neko unutrašnje čulo sa sigurnošću reklo da više nije sam u kolima...

Da više nije...?

Trgao se, naglo, stežući prazne prste desne ruke oko nepostojeće drške pištolja; obrnuo se gornjim delom tela ulevo, povlačeći ga unazad tako da je leđima lupio o čvrsto zatvorena vrata.

— O, bože! — reče tupo, zu reći u pojavu pred sobom. — O, dobri moj bože!

Spodoba u crnom nepomično

je sedela na sedištu pored nje, gde je dospela na neki volšeban način, kroz zatvorena vrata, krov ili pod kola. Nalik čoveku, ali mnogo strašnija, bez jasnih obrisa glave, bez...

Bez lica!

La Vern Preston otvori usta da krikne. Bio je to refleksni pokret, pokušaj protesta protiv nestvarne — nemoguće — situacije u kojoj se našao.

Dva oka pojaviše se na mračnom »licu« pred njim i novi talas straha steže La Vernovo grlo, tako da iz njega izađe samo jedva čujno krkljanje.

Ovo... ovo što se događa ne događa se njemu, La Vernu Prestonu. Zato što je nemoguće da se OVO dogodi, u dvadesetom veku, u modernim kolima parkiranim uz trotoar modernog predgrađa, na samo nekoliko koraka od stotina i hiljada uspravnih ljudi!

Da se nalazi u crnoj Africi, u srednjem veku ili negde pre njega... u redu... ali ovo...

Oči na crnoj površini glave pred njim kao da blesnuše jače i La Vern oseti u čitavom svom telu onu nemoć kakvu ljudi osećaju samo u strašnim snovima, u noćnim morama kada se bliži smrtna opasnost, a telo je nesposobno čak i za najmanji pokret, za krik koji bi doveo pomoć ili bar privukao nečiju pažnju...

Kako? Kako? Kako?

Činilo mu se da to jedino

preostalo pitanje i njegovo uplašeno srce otkucava svakim svojim paničnim udarom. Uzalud. Jer La Vern nije umeo da odgovori na njega.

— Govori, čoveče! — reče spodoba glasom koji kao da je dolazio iz groba.

Da govori? Šta da govori?

I kako, kad mu nevidljiva, vampirska šapa steže grlo oštrim kandžama koje svakog trenutka mogu probiti nežnu kožu i zariti mu se u dušnik?

La Vern očajničkim naporom uspe da otvori usta.

— A-a-a — prostenja. — Aaaa...

Dva oka na crnoj pozadini zasijaše crvenim plamenom pakla i njemu se učini da im se zenice sada obrću, nalik točko vima samih Luciferovih kola.

Osećao je svoje telo pritisnuto uz sedište nečim što nije moglo biti manje od planine, inače bi bio sposoban bar za pokret rukom, malim prstom.

— Govori, čoveče!

Zagledan u točkove koji su ga neumitno vukli nekud, La Vern još jednom otvori usta. Iznenada, u mozgu kao da mu se diže neki veo i on je tačno znao šta treba da govori, kako, kojim rečima...

*
* *

Makoli bez napora uvuče svoju telesinu kroz vrata kola i nežno ih zatvori za sobom.

— Sve u redu, momak?

— Aha...

La Vern umornom šakom pređe preko čela. Prozor na njegovoj strani bio je spušten, već dugo, uprkos vlazi i magli, ali je još uvek u nosnicama osećao zadah svog gustog i ledenog znoja.

I Makoli je osetio neprijatni miris. Nosnice su mu se raširile i on je pažljivije pogledao lice crnca.

— Ne osećaš se dobro, Preston?

— Ja? Otkud ti ta ideja, boga mu?

I sam je osećao da mu glas ne zvuči iskreno. Kod tipa kao što je Makoli, znao je, to je gotovo isto kao priznanje da se nešto odista i dogodilo.

U redu, do đavola, nešto se JESTE dogodilo...

— Ali — šta?

Koliko je vremena prošlo otako je otvorio vrata na svojoj strani i sa uperenim pištoljem potražio ono crno klupko koje je prešlo travnjak neshvatljivo velikom brzinom?

Sat? Dva sata? Više?

Da li je stvarno mogao zaspati, sanjati nešto ružno, trgnuti se naglo iz sna i otkriti da mu je pištolj iz ruke skliznuo na pod?

— Hajde, momak? — tiho je govorio Makoli. — Nisi jedini...

— Molim?

— Kažem da nisi jedini ko-

me se noćas nešto dogodilo, prokletstvo!

La Vern uzdahnu i promeškoli se na sedištu.

— Mogu li... mogu li da zapalim cigaretu?

— Zapali je ako će ti to pomoći da se središ. Naš čovek je, srećom, još u kući. I ništa loše mu se nije dogodilo.

— Dobro...

Ispunjavajući pluća mirišljavim dimom, La Vern pokušava da sredi uspomene.

— Počelo je — zausti nesignurno — počelo je kad mi se učinilo da nekoga vidim u onom žbunu, tamo nasred travnjaka. Onaj desetak jardi levo od staze...

— Aha, znam na koji žbun misliš... I?

— Vidiš... sve vreme sam gledao u tom pravcu. Niko nije mogao stići do žbuna, a da ga ja ne vidim.

— Hmmm...

— Ne veruješ? Prokletstvo, Makoli, do tog trenutka sve je bilo u najboljem redu, čak mi se nije ni spavalo, razumeš?

— O kej, o kej? I onda?

— Neko vreme sam zurio ne tremice u taj žbun, da bih sebe ubedio kako tamo nema ničega. Posle toga... mislim da sam samo na trenutak sklopio oči da ih odmorim i...

— I?

— Ne znam... — La Vern uzdahnu. — Nešto sam video samo krajičkom oka. Ili mi se

samo učinilo, pazi; još uvek nisam siguran da sam nešto ZAISTA video.

— Video si — klimnu Makoli glavom. — Reci mi samo kako je to izgledalo?

— Kao... paaa, kao crno klupko. Veliko crno klupko koje leti preko trave kao loptica za bezbol. Tom brzinom, mislim...

— Prema tebi?

— Pravo prema meni.

— Šta si onda učinio?

— Izvukao sam pištolj i otvorio vrata.

— I ničega nije bilo?

— I ničega nije bilo — progundala La Vern. Ponovo je nadlanicom obrisao znoj koji mu se cedio niz čelo. — Tako ti je to bilo, Makoli.

— Posle toga?

— Ne znam. Bojim se... bojim se da me san ipak savladao. Ili nešto slično. U svakom slučaju, u mom pamćenju postoji praznina. Povelika praznina, Makoli!

Neko vreme obojica su ćutali, dok je La Vern nervozno odbijao dimove. Cigaretu koju je do maločas toliko želeo sada više nije imala nikakvog ukusa i on je ugasi u pepeljari.

— Makoli...

— Da?

— Maločas si pomenuo da ni sam jedini kome se nešto dogodilo?

— Jesam — teško uzdahnu drugi čovek. — Samo što drugi momci još manje od tebe u-

meju da opišu šta je to bilo. Prokletstvo!

— Manje od mene? Misliš...

— Mislim da su i videli manje od tebe, ali svaki od njih izgleda kao da je bio na turističkom izletu u pakao. Naročito Boldvin.

— Boldvin? Šta je s njim?

— Mrtav.

— U-ubijen?

— Hmm... ne bih rekao. Srce po svemu sudeći. Zamisli, onakav tip, a da ima slabo srce, boga mu!

La Vern duboko udahnu u pokušaju da se smiri.

— Ti... ti hoćeš da kažeš da je Boldvin umro od... straha?

— Neću da kažem to. Hoću da kažem samo da tako izgleda, ništa više.

Ponovo neprirodna tišina. Oči obojice neprestano su pretraživale okolinu, ali neko nejasno atavističko osećanje ponavljalo je La Vernu da u blizini više nema one tajanstvene sile koja mu je pre izvesnog vremena donela toliko straha.

— Makoli... šta se ovde, do đavola, događa?

— I ja bih to voleo da znam! — tiho se nasmeja krupni čovek. Zagledan u obrise njegove glave na mračnoj pozadini, La Vern na trenutak oseti da mu je taj prizor poznat, kao da se jednom — pre — već dogodio.

I to ne tako davno!

Gluposti... niko ne bi mogao ući u kola i sesti kraj njege, a da on to ne primeti!

A naročito dok mu je pištolj u ruci... a pištolj mu je gotovo sve vreme bio u ruci...

— Ti... ne veruješ u... u duhove?

— Ne, boga mu! Ne verujem u duhove! Ako se neko noćas muvao oko ove kuće, Preston, to je mogao biti samo čovek, veruj mi!

La Vern odmahnu glavom.

— Ne znam... da si video ono što sam ja video...

— Video sam.

— Šta?

Makoli se promuklo nasmeja i La Vern shvati da krupni čovek pored njega ulaže gotovo fantastične napore da održi kontrolu nad svojim telom i spreči da se ono trese od straha!

— Šta si TI video, Makoli?

— Nešto slično onome što i ti. Senku... senku koja je sle tela sa jednog drveta i munjevitom brzinom prešla u zaklon sledećeg. Samo...

— Samo?

— Samo što iza tog drugog drveta ničega nije bilo kad sam došao da pogledam. To ti je cela priča, prijatelju.

— Tebi nije ličila na klupko?

— Ne. Ljudska senka. Pravi čovek, mislim, sa nogama, rukama, glavom. Odeven u crno, verovatno. I đavolski, đavolski brz!

— A ipak ti je umakao?

— Jeste. Ne znam kuda i ne znam kako. Kao da je u zemlju propao, proklet bio!

Čekali su, izbegavajući da pogledaju jedan drugog. Ljudi kao što su oni teško priznaju da se plaše. Čak ni sebi.

— Možda postoji objašnjenje — progunda Makoli nekoliko dugih minuta kasnije.

La Vern se iscrpi i beonjače mu blesnuše u tami. Sa drugim čovekom uz sebe osećao se sigurnije.

— Voleo bih da ga čujem, Makoli. Baš bih jako voleo da ga čujem!

Makoli je oklevao. A to nije bilo nalik na njega.

— Dakle?

— Ne znam... trebalo bi da govorim s nekim ko se malo bolje razume u to...

— U šta, Makoli?

— Nije važno... Boga mu! Rajder!

— Rajder? Šta je sad s njim?

— Rajder je neko vreme radio u Japanu, je li tako? On je čovek koji nam treba! Idi po njega, Preston!

La Vernova usta se osušiše, naglo, kao da mu je neko niz grlo sasuo šaku punu one fine, žute prašine Misisipija.

— A ne! — reče promuklo.

— Ovo je MOJE stražarsko mesto, do đavola! Ako neko treba da šetka oko kuće, onda si to samo ti, Makoli! Uostalom,

i sam si to ponovio bar stotinu puta!

— Tvrdo, a, momak? — iscrpi se Makoli, otvarajući vrata. — U redu, idem ja po Rajdera...

Čim se vrata zatvoriše za Makolijem, La Vern šcepa dršku pištolja, osvrćući se nervozno oko sebe.

Onog malopredšnjeg osećanja nesigurnosti odavno nije bilo, ali ovoga puta on neće ništa reširati.

Do đavola sa Makolijem, sa mister X-om, sa čitavom ovom prokletom bandom! On će pucati na prvi sumnjivi pokret, pa neka se posle toga dogodi što treba da se dogodi!

Makoli je svojim finim šestim čulom propalice svakako naslutio kako se on u ovom trenutku oseća, jer se, zajedno sa Rajderom, vratio kroz osvetljeni krug na pločniku kako bi La Vern još izdaleka mogao da vidi ko se približava.

Kola zastenjaše pod težinom dvojice krupnih ljudi. Okrećući se, La Vern pokuša da u tami pročita izraz na Rajderovom licu.

»I on izgleda uplašeno«, prolete mu kroz glavu. »Prokletstvo, u ovom gradu počele su da se događaju baš čudne stvari!«

— Rajder — tiho reče Makoli. — Da si još u Japanu... i da ti se dogodilo ovo što ti se noćas dogodilo, šta bi rekao?

Rajder nemo odmahnu glavom.

— Ne bi ti se dopalo ako ti to kažem, Makoli — odvrati promuklim glasom.

— Nisam ovde da bi mi se nešto dopalo ili ne, prokletstvo! Ovde sam da uradim jedan posao, Rajder! Kapiraš?

— O kej, o kej — pomirljivo reče drugi čovek. — Ne moraš odmah da eksplodiraš, a?

— Ne moram. Dakle?

Rajder uzdahnu.

— Rekao bih... do đavola, upozorio sam te!

— Jednom previše, Rajder. Jednom previše!

Rajder se drsko isceri, ali, čak i u polutami La Vern vide da mu se u očima krije strah.

— U redu, Makoli... da smo u Japanu, rekao bih da se oko ove proklete kuće šunja jedan... NINDA!

*
* *

Tačno trideset jardi od parkiranih kola sa tri čoveka, jedna prilika u crnoj odeći razvuče usne u nemi osmeh pod kapuljačom koja joj je pokrivala glavu, ostavljajući samo dva uska proreza za oči.

»Taj tip Rajder ima dobar nos«, pomisli, popravljajući položaj kuglice smeštene u levo uho tako da u njega prenosi je dva čujne glasove iz prislušnog uređaja. »Samo što mu Makoli neće verovati...«

— Ninda? — začu se novi glas u slušalici. — Kakva je to glupa šala, Rajder! Ovo nije igra, znaš! I nije prokleti Holivud, fabrika priča za decu!

— Šta time hoćeš da kažeš, Makoli? Da su ninde priča za decu? — pobunio se Rajder. Minijturni prislušni aparat, ostavljen u Prestonovim kolima, savršeno verno je prenosio svaku izgovorenu reč, izobličavajući donekle glasove, ali ne toliko da ih izvežbano uho jednog ninde ne bi moglo razlikovati.

Uho ninde?

Da, uho ninde. Jer, ma šta Makoli mislio o tome, ninde ZAISTA postoje. I jedan od njih ZAISTA se našao u njevovoj neposrednoj blizini!

Još nekoliko trenutaka prilika u crnom osluškivala je razgovor u kolima, a onda ninda odluči da promeni mesto i još jednom obiđe ostale čuvare oko kuće koja već izvesno vreme privlači i njegovu pažnju. Svi oni sada su nervozni i trostruko oprezniji nego inače, ali to za njega ne predstavlja posebno veliku smetnju.

Ninde su ljudi posebnog kova. Ako ih uopšte još smemo nazvati ljudima, jer svojim fizičkim i psihičkim sposobnostima toliko odskaču od onoga što čini prosek ljudske vrste da su ih u srednjovekovnom Japanu smatrali demonima koji su

sišli na zemlju kao kazna za grehe čovečanstva...

Šta o nindama mogu da misle ljudi druge polovine dvadesetog veka, nego da je reč o japanskom praznoverju, vrlo zgodno i iskorišćenom u industriji avanturističkog stripa i filma?

Ono što je čuo od Makolija, ninda je već očekivao, jer nijedan ninda ne polazi u borbu pre nego što upozna svog protivnika. Rajder neće imati reči kojima bi mogao uveriti svog šefa da ninde zaista postoje.

I da su stotinu, hiljada puta opasniji nego ona maskirana st rašila sa ekrana, bez obzira na čitav repertoar filmskih triкова koji im stoji na raspolaganju!

Da, mogao je mirne duše pre pustiti nastavak razgovora u kolima minijaturnom uređaju koji će ga verno sačuvati na traci da ga presluša kasnije, kada za to bude bilo više vremena. On sâm mora još jednom proučiti mesto koje je pre nekoliko sati odabrao kao najpogodnije za ulazak u tajanstvenu kuću.

Prošao je svega stopu ili dve pored čoveka koji je buljio u vlažnu tamu, čvrsto stežući dršku pištolja opuštenog niz butinu. Nije se tu radilo samo o brzini kretanja i veštini da se pri tom ne načini nikakav šum. Čak ni o veštom korišćenju za

klona koje pruža okolni prostor.

Ninđe, jednostavno, poseduju veštinu — ili moć — da se potpuno utope u sredinu u kojoj se nađu i tako postanu praktično nevidljivi za neuvežbanoko oko. Sve dok se telo ninde kreće u skladu sa kretanjem slojeva vazduha, talasanjem pramenova magle, njihanjem žbunja pokrenutog vetrom, obično ljudsko oko neće ga videti. Čak ni filmske kamere, od one vrste koje prave mnogo hiljada snimaka u sekundi, neće mnogo pomoći u takvom zadatku.

Ninda je ostao nečujan i nevidljiv čak i kada se našao na okruglom šljunku staze koja je opasivala kuću vodeći pored samog zida svetle boje. Prelazio je iz senke u senku, menja jući tempo i ritam kretanja tako da ne odudara od prirodnih pokreta svetlosti i senki oko nje ga, sve dok nije zastao, upola pognut, u podnožju odabranog mesta.

Iz uskih proreza crne kapuljače njegove oči opipavale su svaki palac slepog zida, sve do prozorčića u visini prvog sprata.

Ovaj zid izložen je pogledima dvojice stražara u parku oko kuće. I pogledu čoveka po imenu Makoli, koji ih obilazi povremeno, ne uvek u istim vremenskim intervalima.

Vrhovi prstiju u crnim rukavicama od guste svile pomilo-

vaše zid i bešumno skliznuše na više i u stranu. Poznavao je ovu vrstu materijala i nije mu se naročito dopadala; u času kada se u sloj na zidu zarije će lično sečivo, može se dogoditi da sitna zrna zašušte, odronjavajući se niz zid.

MOŽE se dogoditi, ali ne mora. Jednostavno će morati da bude samo za nijansu oprezniji.

Mnogo veći problem, ipak, biće to što će oprezno kretanje naviše, uz pomoć čeličnih kandži, trajati suviše dugo i tako opasno povećati verovatnoću da ga ugleda jedan od trojice ljudi koji će se naći u blizini...

Klasični način savladivanja vertikalnih prepreka, prema tome, moraće da bude zamenjen nekim drugim. On je već znao kojim.

Dve do tri sekunde da dosegne donju ivicu prozorčića. Šta onda?

Jednim skokom našao se u žbunu iz kojeg će bolje moći da vidi željeni cilj. Pre izvesnog vremena peo se i na drvo nasuprot prozoru, tako da je znao sve o sledećoj prepreci. Ovo istraživanje sada trebalo je samo da posluži kao provera da se u međuvremenu nešto nije promenilo.

Ninđe tako rade uvek kada im to vreme dopušta. Svaki plan slaže se pažljivo, sa bezgraničnim strpljenjem, kao komadići mozaika koji će dati savr-

šenu sliku kada bude završen. To, međutim, ne znači da nisu u stanju za trenutnu improvizaciju kada im to situacija nametne. Naprotiv!

Sve što se moglo saznati o ovom ulazu u tajanstvenu kuću nalazilo se u njegovoj memoriji. Nema više potrebe da se zadržava u blizini. Ne zato što bi se eventualno izložio opasnosti: ovo što se dogodilo pre sat vremena izazvalo je dovoljno nervoze kod čuvara kuće, a otvoreni obračun sa nekim od njih, uz prolivanje krvi, potpuno bi izmenio uslove pri njegovom sledećem dolasku u njenu blizinu i nagnalo ga da iz početka stvara novi plan.

Ali je opasnost lebdela u vazduhu i dugi, vitki prsti prekriveni svilom na trenutak dotakoše dršku mača ukoso pričvršćenog preko leđa tako da štrči nad levim ramenom. Biće koje poput ninđe živi u neprestanom skladu sa svojom okolinom, sposobno je i da iz te iste okoline prima za druge neuhvatljive signale koji će opasnost najaviti mnogo pre nego ostala ljudska čula.

Onom istom brzinom koja je mnogo pre zapanjila La Verna Prestona, ninđa pređe rastojanje do živice koja je kuću odvajala od susednog imanja. Ne čujno je skliznuo kroz žbunje, bez obzira na činjenicu što se čovek iz agencije za prodaju ne kretnina nekoliko godina rani-

je, na ovom istom mestu, kleo kako kroz živicu neće moći da prođe ni mačka kada ona potpuno izraste.

Izmakavši se iz domena neposredne opasnosti, on nije po stao manje oprezan. Makoli je u blizini imao i svoju »pokretnu rezervu«, ekipu spremnu da interveniše za slučaj nepredviđenih zapleta. Još jedna činjenica da je u ovu operaciju neko uložio mnogo truda, još više vremena i ponajviše novca.

Ta trojica ljudi sada čine spoljni lanac osmatrača, uznemireni tajanstvenim noćasnjim događajima i smrću jednog od stražara, ali je ninda smireno napredovao kroz tamu, siguran da će ga haragei, ono specifično predosećanje opasnosti koje svaki ninda ume da razvije do krajnjih granica, na vreme upozoriti da je neko u blizini.

Da...

Zguren uz drvo, tako da na oku drži odsečak ulice dug oko sto jardi, jedan od Makolijevih revolveraša stajao je na desetak jardi od njega.

Nije ga primetio, naravno, ali se ipak uznemireno osvrtao oko sebe. Oči su mu se jasno vidеле u tami, raširene da bi do mrežnjače propustile svaki kvant svetlosti iz okoline.

Još jedan koji, slično Prestonu, poseduje nadprosečnu osetljivost za ono što se događa u okolini. Ta osobina često se sreće kod ljudi koji žive opasnim

životom i predstavljaju samo začetak onoga što se kod nindī, dugim vežbanjem, pretvara u pravi haragei.

Mogao ga je zaobići, uz zanemarljiv gubitak vremena, ali možda nije loša ideja da Makoliju i njegovim gazdama da još malo materijala za razmišljanje...

Sačekao je da čovek na trenutak okrene glavu u suprotnom smeru, pripremajući mišiće na skok.

Kad ninda skače, on je u stanju da potrebnu količinu energije koncentriše u angažovane mišiće nogu na način još uvek nepoznat čak i najboljim atletičarima današnjice. Upravo zato i ovaj skok preneo je nindu preko čitavih osam jardi rastojanja bez ikakvog zaleta i uz jedan jedini šum: tiho strujanje vazduha niz glatku svilu njegovog crnog kostima.

U času kada je revolveraš načinio pokret da se ponovo okrene prema nindī, on je već stajao pred njim.

Pogledi im se sukobiše, u jednom od onih trenutaka za koje se čini da traju večno...

Zapravo, prošlo je svega dve ili tri sekunde do časa kada je čovek otvorio usta da vrisne u panici, potpuno zaboravljajući na već spremno oružje u ruci.

Bilo bi lako, prava dečja igra, da mu sjuri u srce dugi vakizaši zadenut za opasač od crne kože; još lakše da borbu

reši jednim razornim udarcem pesnice u čelo, bradu, grudni koš. Ovoga puta, međutim, na mrtvom telu ne sme ostati nikakav trag nasilne smrti.

Oči ninde blesnuše, nalik ble sku munje u mračnoj letnjoj noći. GANKO I SEN, to je ime za taj efekat koji ninde primenjuju retko, zato što zahteva ogromnu koncentraciju i utrošak energije u veoma kratkom vremenu.

GANKO I SEN, međutim, deluje tako da protivnika koji mu je podvrgnut, čini potpuno nepokretnim i potpuno potčinjenim volji svog protivnika. Ako takav protivnik poseduje elementarno poznavanje hipnoze — a veština nindi daleko je iznad elementarne — sposoban je da svoju nemoćnu žrtvu primora da nesvesnom kontrolom ne urovegetativnog sistema zaustavi rad sopstvenog srca.

Upravo ovim trikom ninda se poslužio da ubije svog novog protivnika i mora da bi taj prizor iznenadio nekog posmatrača da je takvih bilo u blizini. Jer, posle onog prvog bleska, ništa se više nije dalo videti, sem dve uspravne senke koje potpuno nepomične stoje jedna prema drugoj...

Nije to potrajalo dugo, jer se jedna od senki zaklatila na nogama, a onda teško sručila na tle, zakačivši na svom putu deblo drveta uz tup zvuk kakav

odaje samo sudar dva mrtva predmeta.

Preskočivši mrtvo telo, ninda produži pravom linijom, probijajući se kroz novu živicu i bez napora preskačući ogradu od čeličnih šipki sa šiljcima koja je okruživala sledeću kuću u nizu. Kretao se tako tiho da čak ni pas čuvar, kraj kojeg je prošao na rastojanju od dvadesetak stopa, nije primetio ništa neobično.

Na asfaltnoj stazi, iza sledeće žive ograde, čekala su ga kola, niski »porše« sa podignutim platnenim krovom. Vrata se bešumno zatvoriše za nindom i motor proradi trenutak kasnije, ali bez one uobičajene buke i praskova kojima se ponaše vlasnici sličnih sportskih kola.

Dvadesetak minuta kasnije, u sasvim drugom delu grada, ali veoma sličnom onom koji je maločas napustio, »porše« se zaustavi pred neupadljivom dvospratnom kućom odvojenim uskim travnjakom od trotoara.

Senka ninde još jednom skliznu u tamu, zaobilazeći oko kuće, sa sigurnošću koja je pokazivala da dobro poznaje svaku stopu terena.

Uske požarne stepenice počinjale su na zadnjoj strani kuće nekih desetak stopa nad tlom, ali to za njega nije predstavljalo prepreku. Lakim skokom poleteo je uvis, šćepao snažnim rukama prvu prečagu i

bez napora se uzverao do otvorenog prozora na drugom spratu.

Iskoračivši levom nogom, on vrhovima prstiju dotače okvir prozora, sasvim dovoljno za oslonac kojim će prebaciti čitavo telo na isto mesto.

Bešumno se spustio na pod. Svetlost koja je dopirala kroz otvoreni prozor bila mu je sasvim dovoljna da uoči detalje oko sebe.

Najpre je razvezao kaiš kojim mu je dugi mač u korica-ma bio pričvršćen preko leđa. Osetljivi prsti obaviše se oko drške oružja, kao da oklevaju da ga izvuku i upotrebe...

U dnu prostorije, iz pravca širokog, niskog ležaja, dopre šuštanje posteljine.

— Lesli? — reče jedan sanjivi ženski glas. — Dođi...

*
* * *

Rodni Hilgart zaspao je u neobičnom raspoloženju.

Uopšte, Rodni Hilgart, bar u poslednje vreme, sve češće se nalazio u »neobičnom raspoloženju«. Tako je bar glasio oprezni izraz kojim su to stanje duha označavale kolege u laboratoriji.

To što je Rodni Hilgart bio genije u jednom uskom polju nauke nije u njihovim očima predstavljalo posebno jako opravdanje. Ljudi visokih kvalifikacija, koji godinama rade ru-

tinske poslove u velikim laboratorijama, brzo shvate da ona iskra koju rađa genijalnost retko podstiče plamen velikih naučnih otkrića, i da su ona mnogo češće plod dugotrajnih eksperimenata u kojima nikada nema mnogo posebnog uzbuđenja.

Uglavnom, njegova »neobična raspoloženja« nailazila su na sve manje razumevanja u laboratoriji, a broj pritužbi na ponašanje Rodnija Hilgarta povećavao se u obrnutoj proporciji. Doktor Pibodi, šef laboratorije, uz sve poštovanje prema znanju i ugledu profesora Hilgarta, sve teže je nalazio opravdanje za postupke nalik onom današnjem...

Rodni Hilgart zaspao je osvetnički se cereći. Ta krava po imenu Loreta Čening odavno je zaslужivala ono što je danas stiglo!

Cerio se, sećajući se izraza njenog lica kada je shvatila da je ono što joj trči ispod bluze, u uskom prostoru između grudnih dojki, zapravo jedan od belih laboratorijskih miševa.

Vrisnula je, odskočila čitav jard uvis i doslovno raskinula tkaninu na grudima kako bi se što pre oslobodila uplašene životinje.

Trenutak pre nego što je uto nuo u san, Rodni Hilgart oseti snažnu erekciju. Veoma retka pojava u poslednje vreme, ali ga to učini mnogo zadovoljnijim

nego inače. Bez sumnje, tome je doprinela i slika koju je gledao čak i u toku onog dugog i vrlo sadržajnog razgovora u uredu doktora Pibodija...

Dve krupne, vrlo bele i vrlo pune dojke Lorete Čening, sa krupnim mrkim bradavicama, uzvitlane i podignute njenim naglim skokom i udisajem koji joj je omogućio da vrisne iz sve snage...

Boga mu, taj prizor bio je vredan svakog trenutka razgovora sa matorom budalom Pibodijem!

Uostalom, Loreta Čening ništa bolje nije zasluživala... Kraja koja se plaši običnog malog belog miša!

Glupača... ograničeno žensko stvorenje koje ispod oka moći samo plećate pastuve, glupe poput nje, a ne ume da ceni pažnju i naklonost inteligentnog i obrazovanog čoveka, visoko iznad nje na lestvici naučnog društva ove velike zemlje!

Bio je zaista bolji prema njoj nego što to zaslužuje, prokleta drolja! Uvek se trudio da joj pomogne u poslu, da joj objasni finese nekog zapletenog postupka u čiju suštinu nikako nije uspevala da uđe. A nju za pravo suština nikada nije ni zanimala!

Kao jutros, uostalom. Pozvao je za svoj sto u uglu da bi joj skicirao složenu strukturu jedinstvenosti na kojem su radili. Morala se nagnuti, svakako, da bi

videla njegov crtež i još onda je trebalo da vidi kako je sve to zapravo nimalo ne zanima.

Ne, nije nosila ništa ispod te bluze i raskopčanog belog mantila, jasno je video. Grlo mu se steglo od uzbuđenja i ona je uhvatila njegov pogled zaveden duboko među njene dojke.

Kako je ono rekla? Koje je reči upotrebila, glupača?

»Doktore Hilgart, nađite neko bolje mesto da mi objasnite svoje zamisli. Ovaj je položaj, bar za mene, strašno neugodan!«

Prezrivo mu se osmehnula i ispravila, prkosno isturajući grudi, a on je pocrveneo do ušiju, svestan pogleda sa strane i gurkanja laktovima. Prošlo je najmanje pola sata pre nego što se mogao vratiti radu.

Zaslužila je ono što je dobila, prokleta kučka!

Kućka! Kućka! Kućka!

Rodni Hilgart je spavao, a njegov mozak je od komadića realnosti, i mnogo više komadića mašte, stvorio jedan od onih krhkih mozaika što traju svega nekoliko sekundi i u kojima se dnevni utisci prepliću sa najskrivenijim željama. U tom snu on je bio visok, snažan i preplanuo. Prezrivo je stajao nad nagom Loretom Čening, dopuštajući joj da sa mešavinom straha i želje posmatra njegov ogromni ud, da bi se potom bacio na nju i poveo je prema

ekstazi snažnim pokretima čitavog tela...

Trgao se iz sna u trenutku kada je trebalo da proдре u vrelu i vlažnu unutrašnjost ženinog tela, da usnama dotakne te ponosne bradavice što mu štrče pred samim licem.

Ili?

Ili je ovo sada bio samo nastavak sna?

Ona je stajala na otvorenim vratima kupatila i smešila mu se!

Svetlost je kroz ta vrata padala tako da joj može videti samo figuru u nečem lepršavom i skoro potpuno prozračnom, ali je i to bilo dovoljno da je prepozna, da uzdrhti pred lepotom tog vitkog tela, pred obrisima krupnih, šiljatih dojki koje se naziru u polusenci.

Uspravio se u sedeći položaj, naglim pokretom od kojeg mu se zavrtele u glavi.

Žena se odbrnula na vrhovi-
ma prstiju, glatkim i gracioznim pokretom koji mu je još jednom otkrio svu lepotu njenog tela. Dobacila mu je osmeh, jasno je to video kada joj je svetlost pala na lice, kroz pramenove zalepršane plave kosice.

Nestala je kroz vrata kupatila pre nego što je uspeo da bilo šta kaže, da podigne ruku i pokuša da je zaustavi.

Kao utvara!

Utvara?

Rodni Hilgart protrese gla-

vom, kratkovido trepćući. Napi-pao je naočare na noćnom stočiću i žurno ih natakao na nos.

Čudno!

Sad nema onog mlaza svetla koji dopire kroz otvorena vrata kupatila!

Da li je moguće... da li je ZAISTA moguće da je ono maločas bila vizija, a ne žena od krvi i mesa koja je, na ko zna koji način, dospela na prag nje gove spavaće sobe?

Još uvek u nedoumici, on spusti mršave, dlakave noge na pod. Analitički duh naučnika u njemu borio se sa slikom maločas viđenom, ali je to bila bitka unapred osuđena na neuspeh.

— Otkaćio si, Rodni, dečko moj! — prošaputao on jedva čujno. — Potpuno si otkaćio!

Uprkos toj poslednjoj intervenciji razuma koji mu je sa ledenom sigurnošću govorio kako samo u snu usamljenom muškarcu dolazi devojka koju je jedan jedini put sreo, on se uspravi.

Ona je u kupatilu, sad nema sumnje u to!

Pobedonosno se iscerivši, Rodni Halgart ščepa kućnu haljinu i žurno priteže njen kaiš oko mršavog struka. Šum vode iz kupatila jasno se čuo i on uzdrhta, zamišljajući belu kožu žene poprskanu sitnim kapljicama.

Oh, bože... ona je tamo! Na

samo nekoliko koraka od nje-
ga!

Naga! I željna!

Želi njega, Rodnija Hilgarta!
Najlepša žena koju je ikada vi-
deo!

On zakorači prema kupatilu,
ali ga sputa pomisao na ono
što će se dogoditi ako je devojk-
a zaista tamo i čeka ga...

Neće umeti ništa da joj ka-
že, ali to nije ono najstrašnije...
U času kad ga privuče do sebe,
ona će shvatiti da Rodni Hil-
gart zapravo nema šta da joj
ponudi.

Od one malopredašnje erek-
cije nije bilo ni traga i Rodni
stisnu zube, boreći se sa gnev-
vom na samog sebe, na to ne-
moćno, mlhavo i mršavo teio
koje je igrom prirode prikače-
no za mozak genija!

Trajalo je to samo trenutak,
a onda mu se izraz na licu na-
glo promeni i on odlučno zako-
rači prema kupatilu.

Prokleta kučka! Šta čovek
uopšte može dobro da pomisli
o ženama koje tako drsko u-
padaju — polugole, da — polu-
gole! — u stan jednog neženje!

Izbaciće je napolje, tako mu
boga! Vreme je da te glupe že-
nturače konačno shvate kako
je Rodni Hilgart visoko iznad
prozaičnih uživanja koja pred-
stavljaju čisto gubljenje vreme
na i odvajaju ga od njegovog
fundamentalnog naučnog rada!

U gnevnu nije ni shvatio da
šum vode više ne dopire iz ku-

patila. Prekoračio je prag žu-
strim pokretom, napipao preki-
dač na zidu i pritisnuo ga.

Hladna bela svetlost, prepla-
vi neveliku prostoriju, ali je
on ostao na vratima, široko ot-
vorenih usta, izbuljenih očiju
koje su izgledale još veće kroz
stakla naočara.

Pa to... to je... ipak... bio
... samo...

Samo san!

Buljeći u svoje mršavo lice
u velikom ogledalu, Rodni na-
čini ružnu grimasu. Gadio se
svog izgleda, kao i obično; sku-
pa kućna haljina malo je čini-
la da prekrije uska ramena, po-
vijenu kičmu, preduge, skoro
majmunske ruke.

Prišao je kadi, odgurnuo pla-
stičnu zavesu i zabuljio se u
plavkaste pločice. Nigde ni ka-
pi vode; a maločas je sasvim ja-
sno čuo šum uključenog tuša!

— Otkao si, Rodni! — po-
novi još jednom, mrmljajući.
— Ta te kučka potpuno izlu-
deila!

Vratio se u sobu, zaborav-
ljajući da ugasi svetlo u ku-
patilu. Čaša zazvecka dok je
punio zlatnom tečnošću.

»Nikakvog pića, Hilgart!«, re-
kao je onaj šašavi doktor Ka-
unas. »Ni kapi! Vaš organizam
jednostavno nema izgrađenu
toleranciju na alkohol!«

Kao da on to već ne zna, bo-
ga mu? Do đavola sa doktori-
ma, njemu je neophodno piće!
Odmah!

Zatvarajući oči, on sruči tečnost niz grlo, znajući da će se pokajati istog trenutka kad je oseti u svom jednjaku i želucu. Viski je palio kao plamen i on ispusti čašu na tepih, pritiskujući obema rukama usta pre nego što refleksni pokret želuca ne vrati natrag sav popijeni alkohol.

Možda je taj Kaunas i dobar doktor, ali je i Rodni Halgart naučio nekoliko trikova o piću. Ako uspe da zadrži ovo što je popio još nekoliko sekundi, sve će biti u redu.

Sklopio je oči i oprezno se spustio natrag na krevet, ne trudeći se da ugasi svetlo. Još samo malo, a onda će osetiti ono divno osećanje nadmoći, osećanje snage koja ispunjava čitavo telo, a sve probleme ovog sveta — i mnogih drugih svetova — čini smešno jednostavnim za njegov savršeni mozak...

Znao je da će i to trajati kratko, ali je isto tako znao da odmah potom stiže dubok san, san bez ikakvih uznemirujućih snova. I buđenje sa odvratnim ukusom u ustima i želucu, ali će o tome razmišljati kada se probudi...

Na trenutak je još jednom otvorio oči, pokrenut iznenadnim impulsom.

Plavuša je ponovo stajala na vratima kupatila, sada potpuno naga.

Pomilovao je pogledom šilja

te vrhove dojki, skliznuo niz trbuh, zastao na nežnim svetlim dlačicama i nadmoćno se nasmešio.

— Odlazi! — promrmljao je. — Gubi se! Ti ne postojiš!

Utonuo je u san, znajući da laže sebe. I plavušu.

Ona je postojala, naravno. Znao je to sasvim sigurno od časa kada su se gotovo sudarili u foajeu pozorišta i on ostao da bulji za njom, svestan da je upravo sreo ženu svog života.

Bez obzira na to što ga ona tada nije ni primetila...

*
* *

I ovoga jutra vetar je duvao iz pravca okeana, dovlačeći nad grad niske oblake koji su se pretvarali u pramenove magle među najvišim zgradama poslovnog centra. Nebo je bilo sivo i mračno i tako će ostati do kraja dana, kao da kalendar ne pokazuje proleće, već kasnu, vlažnu jesen.

Kada je dan takav čak i prostrani apartmani najboljih hotela deluju hladno i negostoljubivo, možda i zato što im nedostaju one obične, ljudske sitnice koji od sobe ispunjene nameštajem stvaraju dom.

Devojka zimogrožljivo omotala oko ramena laki pokrivač sa kreveta i odmače se od prozora.

— Mrzim ovaj grad — reče

tiho. — Prvi put sam u njemu, ali mi se nije dopao još dok sam ga gledala iz aviona.

Muškarac nagnut nad debelo izdanje jutarnjih novina podiže pogled.

— Hajde, Sumiko — reče sa vedrim osmehom. — Mora da tu ima još nešto osim toga što ti se Filadelfija ne dopada!

— Verovatno — ona se bez žurbe vrati do postelje i kao mačka sklupčea na njoj, umotavajući se u pokrivač. — Samo što sam jutros suviše umorna da razmišljam o dubljim motivima svog raspoloženja.

Vrlo duga crna kosa bila joj je neuredna, koža lica prozračna, usne bez ruža, ali je uprkos tome to bila lepa devojka. Ne jednostavno lepa; svet je pun lepih devojaka koje su uz to i sasvim obične.

Krupne crne oči, malo kose i pune, sočne usne davali su joj egzotičan i uzbudljiv izgled. Bilo je to lice koje će svako zapamtiti ako ga vidi samo jednom. Lice za kakvim obično čeznu holivudski producenti.

Njen engleski jezik bio je sa vršen, iako bi pažljivo oko vrlo brzo otkrilo tragove Japana na njenom licu, u očima i kosi, ali bez onih prizvuka koji stručnjacima otkrivaju iz kojeg dela Amerike dolazi onaj ko govori.

Odlazeći novine, muškarac se diže od stola i pride poste-

lji. Gledao je smešeci se osmehom koji je isto koliko i pogled njegovih očiju govorio o osećanju koje spaja to dvoje ljudi.

Devojka zabaci kosu sa lica nestrpljivim pokretom ruke.

— Ne čini to — reče promuklim glasom. — Dan je već počeo, a mi imamo pune ruke posla, Les...

— Ne dopusti da vreme gospodari tobom. Ti moraš gospodariti svojim vremenom — odvrati on tonom koji je zvučao kao da ponavlja davno naučenu poslovicu.

Vrlo visok i savršeno građen muškarac, širokih ramena i uskih kukova. Iako je bio potpuno nag, njemu hladnoća i vlaga očigledno nisu smetale.

Preplanula koža, kratka crna kosa, ozbiljan pogled tamnoplavih, dubokih očiju. Muškarac koji bi sa malo truda mogao dobiti svaku ženu koju poželi, ali jedan od onih ljudi za koje osvajanje žena nije sportska disciplina kao što su polo ili golf.

— Idemo onda u kupatilo — reče devojka, naglo zbacujući pokrivač sa sebe. — Možda će me to zagrejati, šta misliš?

— Sasvim sigurno — osmehnu se čovek koga je nazvala imenom Les. — Dođi...

Podigao je na ruke sitno, potpuno nago telo. Kao i njeno lice, i telo devojke bilo je jedno od onih koje se pamti: kr-

hko i vitko, a opet sa bujnim i čvrstim oblinama, puno ženstvenosti.

Nosio je bez ikakvog vidljivog napora, gipkim i bešumnim hodom snažne divlje zveri. Ne ma mnogo ljudi na svetu koji se tako kreću, ispoljavajući sva kim pokretom savršenu kontrolu nad čitavim svojim telom.

Spustio je nežno devojk u stojeći položaj i otvorio tuš. Sklopila je oči, izlažući lice i telo snažnim mlazevima vode.

Uzdrhtala je i zabacila glavu unazad kad je osetila šake muškarca na dojka ma. Njegove usne bile su spremne da dočekaju njene, da bi odmah zatim nestrpljivo skliznule naniže. u pregib ramena, na vrat, uho.

Još jednom je podigao, kao lutku i okrenuo licem sebi, saginjući se da joj usnama dotakne napete bradavice. Zastenjala je, šireći noge i boreći se da što pre dospe u položaj u kojem će muškarac moći snažno da prodre u nju.

Dugo su stajali tako, nalik divnoj paganskoj dvostrukoj figurni izrađenoj od toplog, plemenitog drveta. Ipak, dah devojke postajao je sve brži, sve dok nije izgubila kontrolu nad sobom i pokrenula bokove u plesu starom koliko i samo čovečanstvo.

Neobični položaj u kojem su vodili ljubav očigledno nije davao nikakve probleme njima-

vim veštim i snažnim telima. Poznavali su se dobro, to se vi delo, ali u skladnim pokretima nije bilo ni traga rutine starih bračnih parova; naprotiv, činilo se da iz sekunde u sekund talasi njihove zajedničke želje rastu sve do neslućenog vrhunca.

Devojka objavi taj trenutak snažnim grlenim krikom, zabacujući unazad glavu i gornji deo tela, sa prkosno napetim bradavicama grudi. Zarivala je nohte u vrat svog partnera, ali on to kao da nije primećivao, opčinjen lepotom tog ženskog tela spojenim sa njegovim.

Izašli su iz kupatila čitavih pola časa kasnije, sveži, blistavih očiju. Doručak je stigao nekoliko trenutaka kasnije, lak obrok sa puno zeleniša i voća. Pojeli su ga čavrljajući i smešeći se jedno drugom, kao dvoje zaljubljenih koji nemaju baš nikakve brige na ovom svetu.

Izlazak u belo odevenog konobara, međutim, kao da je bio znak da je igra završena. Pogledali su se ozbiljno, a onda se devojka sagla i ispod stola izvukla hartiju velikog formata, savijenu u rolnu.

— Ovo si želeo da ti nabavim, Les? Plan kuće koja te zanima.

— Bravo! — osmehnu se on, saginjući se nad rašireni crtež. — Da vidimo... Frimont Strit, da to je ta ulica. Nije bilo teško doći do ovoga?

— Ne naročito. Stanovnici

Filadelfije vole novac skoro isto onoliko koliko i stanovnici San Franciska. Nešto nije u redu?

Odmakavši se, Les je pažljivo proučavao pogledom crtež.

— To nije ta kuća, Sumiko — reče na kraju.

— Molim?

— Dimenzije se ne slažu. I na istočnom zidu nema nikakvog ugla, kao na ovom crtežu.

— Nemoguće! Potpuno sam sigurna da je to adresa. Evo pogledaj: čak je i napisana u donjem uglu!

— Adresa se slaže... ali kuća ne izgleda baš ovako kao na crtežu. Kada se Hilgart uselio u nju?

— Pre manje od dva meseca. Zašto?

— Da li je ušao u nju čim se bivši vlasnik iselio, ili je prošlo neko vreme?

Devojka sleže ramenima, izvlačeći iz tašne gomilu fotokopija.

— Ovo sam pregledala samo letimično — reče kao da se pravda. — Tu su svi mogući papiri o prenosu vlasništva. Aha, evo ugovora... U pravu si: prošlo je nekih petnaestak dana pre nego što se Hilgart uselio. Šta to znači?

— Znači da je neko mudro iskoristio to vreme i učinio izvesne prepravke na kući. Ovaj zid se sada nastavlja — pokaza na crtežu. — Između njega

i ranijeg zida postoji prostor od neke četiri stope. Pitam se nisu li neke prepravke učinjene i u unutrašnjem rasporedu prostorija... ali i ako jesu, sigurno nigde ne postoje nikakvi crteži koji bi to povrdili.

— Četiri stope — tiho reče devojka. — Dobijen je veliki prostor, bez sumnje. Tu se, dakle, nalazi sva ona elektronska oprema koju su otkrili moji uredaji.

— Vrlo verovatno — čovek po imenu Lesli zamišljeno je proučavao crtež. — Na njihovom mestu ja bih ovde načinio skriveni ulaz, kod vrata garaže, a zatim iz garaže u novoizgrađeni deo. Mora da su tako i učinili, što im omogućava da brzo i lako ulaze i izlaze iz kuće, a da vlasnik ne primeti ništa sumnjivo.

— Misliš da oni nema veze sa tim?

— Sasvim sigurno. Jadni čovek... pokušaj da zamisliš sebe u situaciji u kojoj čitava gomila ljudi prati svaki tvoj pokret i prisluškuje svaku izgovorenu reč.

— Koliko znam o Rodniju Hilgartu, Lesli, on nije baš tip koji bi zaslužio da ga neko žali.

— Naprotiv. Teško ga je okriviti zato što je mentalno poremećen. Još teže zbog toga što je neosporni genije na polju genetskog inženjeringa.

— Odvratan i ljigav tip —

čvrsto odgovori devojkica. — Na to se svode ocene svih sa kojima sam razgovarala o nje-mu.

— Tačno. I veoma zanimljiv tip. Neko je morao uložiti mnogo para i mnogo truda u ovu akciju. Neko kome je stalo da Rodnija Hilgarta ima pod neprestanom kontrolom.

— Zašto, Lesli? ZAŠTO?

Muškarac sleže ramenima.

— Na to pitanje još ne mogu da dam pouzdan odgovor. Po svemu sudeći, on zna nešto što je nekom veoma dragoce-no.

— Misliš? Zar nije bilo jednostavnije ščepati ga i naterati da propeva? Tipovi o kojima si govorio, oni što čuvaju kuću, sigurno su sposobni za takvo nešto.

— Bez sumnje. Pitanje je samo da li bi to uspelo kod Hilgarta.

— Zašto, do đavola, ne bi us-pelo?

— Ni to ne znam sigurno. Međutim, Hilgart je veoma ose-tljiv. Mentalno labilan, tako bar tvrdi dosije koji sam video kod njegovog lekara. I najma-nji šok mogao bi ga baciti u ponor iz kojeg nema povratka; granica između genijalnosti i ludila gotovo je nevidljiva, zar ne?

Devojkica klimnu glavom, a krupne crne oči lagano joj je ispunjavao strah.

— Da — šapnu. — Ako Hil-

gart pređe tu granicu, drago-cene informacije mogle bi zau-vek nestati...

— Sasvim tačno. Jesi li us-pela da doznaš čime se Hilgart, zapravo, bavi u toj laboratoriji.

— Provela sam tamo čitavo jučerašnje pre podne — odma-hnu devojkica glavom — ali bez rezultata. Ni moja karta koja tvrdi da pišem sa »San Fran-cisko Egzaminer« nije imresi-onirala šefa obezbeđenja labo-ratorije, tipa koji izgleda kao da je upravo sišao sa ekrana na kojem se prikazuje neki ra-tni film. Gotovo me je u lice optužio da sam ruski špijun, ili tako nešto!

— Laboratorija radi za voj-sku. To se i moglo očekivati.

— Onda vode đavolski malo računa o Hilgartu, Lesli. Ako išta znam o tome, on je užas-no veliki bezbednosni rizik.

— Pitanje je da li ljudi iz o-bezbeđenja uopšte naslućuju na čemu Hilgart radi, Sumiko. Tako je uvek sa tajnim proje-ktima; ne smeš nikome reći ni šta da to ne bi slučajno odao, pa posle toga ni oni ljudi koji bi nešto morali znati ne mogu da rade svoj posao kako treba. Kladim se da u obezbeđenju uopšte ne misle da je Hilgart toliko bitan za projekt.

— Ali neko drugi to vrlo do bro zna — tiho reče devojkica.

— Ko, Lesli?

— Još uvek ne znam, ali se

nadam da ću ove noći otkriti. Našao sam siguran ulaz u Hilgartovu kuću.

— Siguran ulaz? Poludeo si: okolo su straže, a unutrašnjost je bez sumnje puna skrivenih kamera, mikrofona i senzora!

— Da, znam. Ali, moram unutra. To je jedini način da doznam šta pokušavaju da učine sa Hilgartom.

Devojka obori pogled, ali nerovni pokreti prstiju po hartiji otkrivali su njene misli bolje nego sve reči koje bi mogla izgovoriti.

— Opasno je, Les — reče ko načno prigušenim glasom. — Suviše opasno, čak...

— Dovrši to što si htela da kažeš, devojčice. Ne plaši se.

Ona podiže pogled, mutan od suza.

— Opasno čak i za jednog... nindū...

*
* *

Nastavili su da rade na pripremama za noć koja će doći za desetak časova; malopredašnji razgovor kao da je bio zaboravljen, iako je Lesli Eldridž, jedini Amerikanac, i jedini ne-Japanac, koji je ikada postao nindā, povremeno osećao na sebi zabrinuti pogled devojke.

— Ovako ne možemo dalje, devojčice — reče iznenada čvrstim glasom. — Ti uopšte ne misliš o onome što noćas treba da učiniš, a to je za mene

mnogo opasnije nego sve što bi protivnici mogli učiniti!

— Oprosti, ali...

— Želiš li zaista da odustanem? Posle svega što smo već doznali i učinili?

— Ne, naravno da ne, Les! Samo...

— Samo?

— Volela bih da je bar Tabasko Pit ovde — blede se osmehnu Sumiko. — Osećala bih se sigurnije, znaš.

— Svakako. Prijatelj koji može da mi čuva leđa ponekad je potreban čak i jednom nindū. To mi, međutim, otkriva nešto drugo.

— Znam šta hoćeš da kažeš. Kako se ja bojim da neću moći dobro da obavim taj posao.

— Da, toga se bojim. Čovek koji sumnja u sebe na najboljem je putu da načini fatalnu grešku. Fatalnu po njega samog i po prijatelja kome treba da pomogne.

Devojka još jednom obori pogled. Samo po sebi i to je bio vidljiv znak njene nesigurnosti.

— Ako zaista želiš — reče nindā nežno — odložiću upad u kuću za sutra uveče. Pit će dotle stići.

— Ne! — Sumiko odmahnu glavom. — Ne, nipošto. Imam utisak da je u ovoj igri vreme veoma značajan faktor.

— I ja. Želiš li da se odmorim, pa da nastavimo, ili... Slušaj!

Uspravio se naglim pokretom, sklapajući oči. Sumiko zadržava dah znajući da je to način nindži da se potpuno koncentrišu na čulo sluha.

Ona sama nije čula nikakav sumnjiv šum, ali to nije značilo ništa; sluh nindže mnogo je oštiji čak i od sluha pravog majstora borilačkih vještina, što je ova naizgled krhka devojka i bila.

— Neko dolazi — ovamo — prošaputa nindža žurno. — Baci te crteže na krevet i prekrij ih! Brzo!

Ona učini to hitrim ali sigurnim pokretima, bez obzira na činjenicu što se strah ponovo ogledao u njenim krupnim crnim očima.

— Pođi u kupatilo! — šapnu nindža. — Već su pred vratima... trojica... u klasičnom rasporedu za nasilni upad... Idi i budi spremna na sve!

Otklizala je preko poda, potpuno koncentrisana na to da ne načini nikakav nepotreban šum koji bi nindžu omeo u osluškivanju onoga što se zbiva pred vratima. Vrata kupatila ostadoše odškrinuta; iz svog skrovišta u polutami mogla je da kontroliše najveći deo prostorije i umeša se ako to bude potrebno.

Nindža je stajao, nepokretan, nasred prostorije. Disao je duboko, ispunjavajući krv kiseonikom koji će uskoro možda biti potreban da bi obezbedio

povećani utrošak energije u borbi na život i smrt.

Neko zakuca na vrata. Ne onako kako to čini dobro obučeno osoblje hotela.

— Ko je? — upita Leslie. Nije bilo uzbuđenja u njegovom glasu.

— Sobar, mister Eldridž. Imam poruku za vas od direktora hotela...

Usne nindže na trenutak se raširiše u hladan osmeh. Taj arogantni glas takođe ne pripada nikom od posluge i ne bi prevario čak ni mnogo manje opreznog čoveka od njega.

— Samo napred — reče glasno. — Otključano je...

Vrata odleteše u stranu, odgurnuta snažnim ramenom u času kada je ruka obrnula kvačku; jedan čovek uskoči, stežući levom šakom zglavak desne u kojoj se nalazio pištolj, upečen pravo u nindžu. Drugi je već stizao za njim, gotovo u istom položaju, a jedina razlika bila je u tome što je zauzeo poziciju na suprotnoj strani vrata.

Treći jedini nije imao oružja u rukama, ali su njegove plave, hladne oči pod nisko navučanim obodom šešira delovale opasnije nego ružne cevi pištolja.

Odmerio je nindžu dugim pogledom, a zatim tiho zatvorio vrata za sobom. Revolveraši su i dalje nepomično stajali, dok je on lagano prenosio pogled sa

jednog predmeta u prostoriji na drugi.

»Iskusani borac«, pomisli ninda, proučavajući sa svoje strane lice protivnika. Dvojica revolveraša nisu bila dostojna previše pažnje; čisti produžeci volje svog vođe, oni su tu samo kao dva poslušna robota koji neće učiniti ništa dok ne dobiju jasno naređenje.

— Gde je ženska? — upita vođa oštro, gledajući nindu pravo u oči. Lice mu je bilo okruglo, ugojeno, ali sve to salo nije moglo prikriti obrise čvrste donje vilice, građene poput vilice buldoga.

— Ko ste vi? — hladno upita ninda. — Šta znači ovaj upad, do đavola?

— Reci joj da izađe — pri-došlica se ponašao kao da nije čuo njegove reči. — Hajde, ili ću poslati jednog od ove dvojice da je potraži... a to ti se ne bi dopalo, momak!

— U kupatilu je. I tamo će ostati sve dok ne čujem objašnjenje za ovo!

— Tvr neki momak, a? — nasmeja se vođa, dobacujući preko ramena pogled jednom od one dvojice. — Des, uđi u kupatilo i izvuci tu malu napolje. Za tvoje dobro, nadam se da je gola, ha-ha-ha!

Cereći se, ali ne skidajući pogled sa ninde, onaj koji je stajao desno od vrata počeo postrance da se pomera prema ulazu u kupatilo.

»Žele Sumiko, a ne mene«, mislio je ninda. »Neko u toj ekipi ima mozga; ono što se prethodne noći dogodilo, povezao je sa Japanom i nindama... i krenuo po hotelima u potrazi za svima koji imaju japanska imena. Na nesreću ove trojice, zaboravio je da ih upozori da taj posao može da bude i vrlo opasan...«

— U redu, u redu! — reče rezignirano, dižući ruke uvis. — Neka vam bude, do đavola... Pozvaću je!

Nasmejali su se sva trojica. Uostalom, navikli su da ljudi čine ono što im oni zapovedaju; pištolji u šakama umeju da budu veoma ubedljiv argument.

Osećali su se sigurni uz njih. Previše sigurni.

Pokret, koji je u njihovoj pdsvesti izazvao sliku čoveka koji se predaje svojoj sudbini, samo je doprineo da se još više opuste. Nijedan od njih nije uspeo čak ni da se pomeri kada je ninda iznenada prešao u napad.

Odbacivši se desnom nogom o pod, on se dočeka na ispružene ruke, načinivši gotovo potpuni salto u vazduhu. Dizanje ruku uvis bio je pripremi pokret za napad koji je planirao, ali se od ove trojice američkih revolveraša nije moglo očekivati da znaju sve finese japanskih borilačkih veština...

Dok je još gornji deo njego-

vog tela padao naniže, leva noga zadade munjevit udarac od zdo nagore, pogađajući vrhovima bosih prstiju sam vrh Desove brade. Kost suvo prasnu, kao prelomljena grančica, a glava čoveka polete unazad, prema zidu uz koji je stajao. Tup udarac objavi da je prsila i lobanja. Zasipajući čitav zid sme som krvi i mozga, Des smešno skliznu na pod u sedeći položaj, dok su mu se noge i ruke frenetično trzale.

Telo ninde, odbačeno sada rukama od poda, već je letelo na drugu stranu, pored vođe koji je imao tek toliko vremena da zapanjeno otvori usta kada je taj živi vihor prohujao kraj njega.

I ovoga puta noge su poslužile kao smrtonosno oruđe, potvrđujući izreku da je čitavo telo ninde jedan jedini, ali neizmerno složeni instrument za ubijanje.

Uklanjanjući sa puta ruke sa stegnutim pištoljem, isto onako lako kao što oluja odnosi poslednji suvi list sa grane, stopala ninde prikovaše drugog čoveka za zid iza njegovih leđa. Silina udara bila je užasna, jer je iza nje bila koncentrisana energija ispruženih mišića nogu i energija skoka.

Potpuno smrskanih rebara, doslovno prilepljen za zid, čovek ostade u uspravnom položaju, širom otvorenih usta iz kojih se lagano cedio potok kr-

vi. Ostao je tako gotovo punu sekundu, sve dok mrtva kolena nisu konačno popustila pod teretom i on se nije sručio na pod, uz tup tresak.

U međuvremenu se dogodilo mnogo toga, naravno, jer ninda svojom hitrinom prkose uobičajenim predstavama o mogućem i nemogućem.

Kao strela izbačena iz luka, ninda se odbacio obema nogama od smrvljene grudi prethodnog protivnika i dočekao na noge pred trećim čovekom.

Ovaj je imao dobre refleks; dospeo je da krikne, da načini poluokret, isprati pogledom skok ninde i čak ščepa dršku pištolja skrivenog u futroli pod levim pazuhom.

Ali, nije mogao da učini ništa više od toga, jer je ninda već stajao pred njim, naizgled lako mu polažući otvorenu šaku na ruku zavučenu pod sačku.

— Ostavi to gvožđe na mestu, prijatelju — reče tiho ninda dok mu je u očima sevalo nešto nalik blesku mača od plemenitog čelika. — Ono ti više ne može pomoći...

Čovek pokuša da ustukne, da trgne ruku sa pištoljem, da nešto kaže.

Ne uspe. Kao da je dodir čeličnih prstiju ninde na neki nepojmljiv način izvlačio svu snagu i energiju iz njegovog tela!

— Izadi, Sumiko! — reče ninda ne podižući glas. — Ovaj

gospodin želeo je da razgovara s tobom!

Otvarajući vrata, devojka izađe. Lice joj je bilo mirno, bez obzira na grozni prizor koji je dočekao.

Žena koja za svog saputnika izabere jednog nindu mora imati mnogo hrabrosti, jer je smrt jedini pravi saputnik svakog ninde...

— Govori sada! — zapovedi ninda tiho. — Šta si hteo od nje?

Čovek otvori usta, kao da ne veruje da će uspeti da progovori, gotovo iznenađen što to ipak može.

— Ja... želeli su da porazgovaraju sa svima koji bi mogli imati neke veze sa Japanom u ovom hotelu i... i ostalim hotelima u okolini — reče, nervozno vlažeći usne jezikom.

— KO je to želeo?

— Ne znam. Stvarno ne znam... Rečeno je samo da imamo bonus ako nađemo nekoga ko zna nešto o... Boga mu!

Izbuljivši oči, čovek ponovo pokuša da ustukne, ali ne uspe. Podsećalo je to pomalo na prizor kunića hipnotisanog pogledom otrovne zmije; životinja zna da smrt može stići svakog trenutka, ali ne može u svom telu da pronade ni mrvu snage za bekstvo ili pokušaj otpora.

— Ko je to rekao?

— Ti... ti si... Ne, nemoguće!

— Moguće je — hladno se

osmehnu Lesli. — Ja sam ninda. I zaista me jako zanima ko bi to želeo da dozna nešto o meni, prijatelju!

— N-ninda! — šaputao je čovek užasnuto. — Ninda... go spode bože!

— Smiri se! — oštro reče Lesli. — Ko te je poslao ovamo?

— H-Herman... Herman R-Rigs...

— Ko je Herman Rigs?

— On... on posreduje u našim poslovima. Neka vrsta menadžera... uzima procenat i tako to...

— U redu, shvatam. Kad je nekom u ovom gradu potrebno da se obavi prljav posao, on traži Hermana Rigsu, a Rigs šalje tebe ili tebi slične.

— Da, tako je... Rigs će znati ko... ko je sklopio ovaj ugovor.

— A tebi to ne bi rekao? Mi slim, kada bi ga sada pozvao telefonom, ne bi mogao da doznaš ko je naručio ovaj posao?

— Ne, nikako. Rigs ume da čuti, čoveče!

— Vrlo dobro. Gde mogu da ga nađem?

— Rigsu?

— Hermana Rigsu. Već pet minuta govorimo o njemu. zar ne?

Čovek odmahnu glavom, obilizujući usne.

— A ne — reče umorno. — Onoga časa kada ti to kažem, ja sam mrtav.

— Varaš se.

— Šta to znači?

— To što sam rekao. Ti već, JESI mrtav. Ništa što bi mogao reći ili učiniti ne može izmeniti tu činjenicu. A postoje i drugi načini da pronađem Riga, zar ne?

Nepoznati je sada drhtao čitavim telom. Oni koji nalaze uživanje u ubijanju, često prekasno shvate da će pre ili kasnije naići neko ko je jači, brži ili spretniji od njih samih...

— Nemaš nikakve koristi od moje smrti — reče potmulo. — A živ... živ bih ti još mogao koristiti, znaš!

— U redu, pristajem na pogodbu. Rigsova adresa u zamenu... za šta?

— Za moj život!

— Pitanje je da li tvoj život vredi toliko — osmehnu se ninda. — Žao mi je, prijatelju. Laka smrt, to je sve što mogu da ti ponudim u zamenu za tu informaciju...

Skinuo je ruku sa zglavka ne poznatog i odstupio pola koraka unazad, spuštajući ruke niz bedra. Samo veoma upućeni prepoznali bi taj stav: ŠIZEN NO KAMAE, pozicija lažne opuštenosti iz koje ninda sa neshvatljivom lakoćom i hitrinom prelazi u smrtonosni protiv napad na prvi znak opasnosti.

— Neka si proklet! — zaurla nepoznati, trzajući ruku sa pištoljem, konačno oslobođenu nevidljive stege.

Ninda je strpljivo čekao. O-

vaj čovek pred njim je brz, ali za pojmove o brzini jednog ninde sve to liči na mnogo puta usporeni film...

Sada!

Sačekavši da se oružje ispravi i cev uperi u njegove grudi, ninda zadade munjevit dvostruki udarac: ivicom levog dlana ukoso naviše, ivicom desnog dlan ukoso naniže, ukrštajući na trenutak podlaktice pred svojim grudima.

Desni dlan odbaci pištolj iz ruke napadača i on udari o suprotni zid; levi se kao oštrica sekire sruči na njegovu slepo-očnicu, lomeći kosti na svom putu.

Još uvek nepomična na vratima kupatila, Sumiko ispusti dubok uzdah. Sve ovo vreme zadržavala je dah da ne bi poremetila koncentraciju ninde.

On joj se osmehnu, već se obrćući na peti leve noge i hitro se bacajući na posao.

— Moramo odavde, devojčice — dobaci preko ramena. — Onaj ko ih je poslao ovamo, pre ili kasnije će se zapitati šta tako dugo rade u ovom apartmanu, a već smo upropastili dovoljno skupih tepiha, zar ne?

*

* *

— Rigs — reče ninda. — Herman Rigs...

Barmen ispod oka pređe pogledom po licima ljudi uz šank, ali mu to nije smetalo da

hitro smota novčanicu od dvadeset dolara gurnutu pred nje-ga.

— Ko ti je rekao da ga ovde tražiš? — prošaputa, nagi-njući se prema Lesliju.

— Erni Šumejker.

— Debeli Erni? — isceri se barmen. — To već menja stvar. Pođi kroz ona vrata skrivena zastorom u uglu, ortak; mister Rigs je sa nekim društvom u separeu.

Klimnuvši glavom, Lesli dohvati sa šanka svoju tašnu od najskuplje kože, misleći o tome kako njegova sadašnja mas-ka uspešnog poslovnog čoveka odudara od ove jazbine u predgrađu u kojoj je najsigurnija propusnica ime revolveraša ko-ga je pre samo pola sata ubio u jednom od najskupljih hote-la u gradu.

»Carstvo zločina puno je ap-surda«, podseti sebe. »Moja ma-ska ovde neće izgledati neobič-no; uspešni poslovni ljudi vrlo često i traže usluge tipova kao što je Herman Rigs...«

Gorila koji se oslanjao o zid pored vrata skrivenih zastor-om odmače se da ga propusti. Neki neupadljivi barmenov znak očigledno mu je i dalje ot-varao prolaz.

Provukavši se kroz zastor, on tiho otvori dobro podmazana vrata i osmotri prostoriju u ko-joj se našao.

»Iznenadujuće prijatna jazbi-na«, pomisli, hitro prelazeći po

gledom preko svih detalja. »Ni malo nalik onoj prljavoj sali kroz koju se dolazi ovamo...«

Skupi tapeti, dubok, mek tepih pod nogama, kristalni lus-teri sa prigušenim svetlima... Četiri stola, ali je samo jedan zauzet.

Tri čoveka sede za njim, ali je onaj licem okrenut vratima Herman Rigs.

Nije znao njegov opis, niti je ikada video tog čoveka, ali je znao da to može biti samo on, jer su druga dvojica bed-ni plaćenici, i to njihova lica pokazuju, bez obzira na njihovu bleštavu eleganciju koja poka-zuje mnogo para i malo uku-sa.

Herman Rigs. — Bačva za pivo na dve kratke, debele no-ge i glavom zmije otrovnice...

Zapravo je to obična glava, okrugla i kratko ošišana, sa tankim usnama, ogromnim pod-voljkom i očicama utonulim u salo. Ali je izraz na tom licu ono što ga izdvaja od ostalih. I ono što Hermana Rigsa postavlja u istu grupu sa zmijama otrovnicama...

— Mister Rigs? — upita ni-nda zastajući pred stolom. Ona dvojica ga sumnjičavo posma-traju, ali on vidi samo Rigsa.

— Da?

— Moje ime je Eldridž. Lesli Eldridž. Želim da govorim sa vama. Poslovno.

Rigsove oči proučavaju nje-govo lice i skupo odelo nena-

glašene elegancije, procenjuju vrednost i dijamantske igle u kravati i kože u tašni koju drži u levoj ruci. Slika koju vidi je bez greške i Rigs će neminovno zaključiti da ima posla sa jednim od onih prodornih i uspešnih mladih poslovnih ljudi koji ne vole da obavljaju prljave poslove sopstvenim rukama.

— Poslovno? — Rigs diže obrve. — Pa sedite, mister Eldridž. Poslovi su moja omiljena tema, he-he-he!

Ninda odmahnu glavom.

— U četiri oka, ako nemate ništa protiv.

— Paaa... znate, ova gospođa su moji prijatelji.

— Nemam ništa protiv gospode. Ali oni nisu MOJI prijatelji.

Bled osmeh na tankim usnama. Dovoljan je jedan pokret glave da ona dvojica ustanu i izgube se bez reči. Još jedan dokaz da su u složenoj hijerarhiji podzemlja oni daleko ispod Rigs.

— Piće, mister Eldridž?

Konobar koji je nečujno izronio iz dubine prostorije nema ničeg zajedničkog sa onim prljavim barmenom u prednjoj sali. Čaša sa viskijem koju pobožno donosi na poslužavniku od najboljeg je kristala.

— Dakle, mister Eldridž?

Smešeci se, Leslie otpi gutljaj iz svoje čaše. Kako je i oče kiviao, viski je bio izvanredan.

— Čuo sam, mister Rigs, da ste vi stručnjak za izvesnu vrstu problema u poslovanju...

— Da? Po vašem izgledu, ne bi se reklo da imate problema.

— I nemam ih, bar za sada. Ali ako ne preduzmem nekoliko odlučnih koraka, paaa... mogao bih i imati.

Rigs se cerio.

— Odlučni koraci su obično najbolje rešenje — cerio se. — O čemu se radi?

— Vidite, moj partner i ja radimo prilično dugo na jednom projektu. Uloženo je puno novca u to, uglavnom mog. Ponešto sam morao čak i da pozajmim, pod ne baš povoljnim uslovima.

— Aha... a vaš partner je uložio... šta?

— Znanje. Taj projekat mnogo obećava i nalazimo se gotovo pred njegovim završetkom.

— Međutim?

Leslie se osmehnu.

— Vidim da već naslućujete, mister Rigs, o čemu se radi. Naime, imam osnova za sumnju da moj partner, sada kada je stvar na kojoj smo radili gotovo privedena kraju, pokušava da je proda nekom drugom.

— Hmm... a vi biste da zaštitite svoju investiciju, ako sam dobro razumeo.

— Vrlo dobro ste me razumeli, mister Rigs. Uzgred, ovaj viski je odličan...

— Da... premda ja više vo-

lim dobro staro nemačko pivo. Nemate nikakav ugovor, zar ne?

— Ne, nema ugovora. To je donekle u vezi sa načinom na koji sam došao do potrebnog novca, znate. Čoveku ponekad i uspe da prevari poreznike.

— He-he-he! Onda ste vi jedan od retkih, moram priznati. Hmmm... pustite me da još malo razmislim, mister Eldridž... Hmmm... vi, dakle, ne možete još da dođete do tehničke dokumentacije, ili šta već to poseduje vaš partner u ovom poslu?

— Ne. Nikakva dokumentacija ne postoji. On još uvek sve drži u svojoj glavi, znate.

— To je prilično loše, prilično loše — promrmlja Rigs za mišljeno. — Naravno, ima načina da se dođe i do takvih informacija...

— Verujem da ima — složi se ninda tihim glasom, osvrćući se oko sebe.

— Pitanje je samo do koje granice želite da idete, mister Eldridž...

Ninda se uspravi, a oči mu osvetnički sevnuše.

— Ovaj posao može doneti veliki novac! — reče prigušenim glasom. — A ta prokleta budala pokušala je da me pređe! Svejedno mi je, zaista, svejedno, šta će s njim biti kad jednom u ruke dobijem ono što je moje!

— Daaa — otezao je Rigs, mi

lujući kratkim, debelim prstima braču. — Vrlo razumljivo... i prirodno. Veliki novac, kažete?

— Veoma. Vaša cena neće biti sporna. Pa čak... pa čak i ako budete primorani da idete... do kraja...

Rigs ozbiljno klimnu glavom.

— Volim odlučne ljude, rekoh vam već, mister Eldridž. Mislim da sam već na dobrom putu da prihvatim vaš posao... Još jedan viski?

— Ne, hvala. U ovakvim stvarima čovek mora da ostane bistre glave.

— Sasvim tako, sasvim tako. Daćete mi ime i adresu svog partnera, a onda možemo preći na detalje... Ne, nikakve hartije, molim vas! Reći ćete to što želim da znam, ništa više. Bez brige, pamćenje mi je izvanredno!

— U redu, u redu — Lesli spusti glas. — Može li nas ko ovde čuti?

— Tu je samo matori Bert, a on je gluv kao top. Možete slobodno govoriti, mister Eldridž.

— Onda zapamtite: Hilgart!

Uneo se Rigsu u lice, spreman na reakciju kada izgovori Hilgartovo ime.

Bilo je reakcije. Jedva vidljive, istina, ali sasvim dovoljne za nindu da oceni kako ovo nije prvi put da se to ime pominje pred Rigsom.

»Pravi trag!«, pomisli. »Napokon!«

— Hilgart? — ponovi Rigs s lažnom mirnoćom. — Puno ime, molim vas, mister Eldridž. I adresu, naravno, ne bi bilo dobro da dođe do neke zabune, zar ne?

Ninđa se zvonko nasmeja i zavalj u svojoj stolici.

— Ovo nije partija pokera, Hermane — reče sasvim drukčijim tonom. — Karte su na stolu, sa licem nagore.

— Molim?

— Igra je završena, to hoću da ti kažem, Hermane. Vreme je da konačno ostavite na miru sirotog Rodnija Hilgarta!

Lice Hermana Rigsa više no ikada podsećalo je na glavu zmije otrovnice, ali je on bio od oprezne vrste zmija. Ninđa nije sumnjao da negde pod svojim odećom krije oružje, ali Rigs nije načinio ni najmanji pokret da dođe do njega.

— Ko si ti, do đavola? — zareža, buljeći u Leslija. — Ko te šalje?

— Čuo si za FBI, Hermane? Između ostalog, naš posao je da bdimo nad eminentnim naučnicima, znaš. Ovo što radite sa jadnim Rodnijem nije lepo, zar ne?

— FBI? Ma boga mu! Prijatelju, Herman Rigs ne naleće na tako providne trikove!

— Pokazao bih ti i svoju legitimaciju — sleže ninđa ramenima — kad to ne bi bilo

čisto gubljenje vremena. Dakle? Hoćeš da govoriš ovde ili te moram povesti u centralu? Ovde je mnogo udobnije, moram priznati. A i viski je mnogo bolji...

— Nosi se u pakao! Šta hoćeš od mene?

— Ti me, zapravo, i ne zanimаш mnogo, Hermane. Časna reč. Možeš proći vrlo jeftino ako mi kažeš kome je to u interesu da drži na oku našeg dragog Rodnija.

— Nosi se! Ja nisam policijski dostavljač, boga mu!

— Ne, nisi. Znači li to da više voliš da budeš robijaš? Ne ma problema, mi smo spremni da te uslužimo, Hermane!

Iako su Rigsove oči još sigurno gledale, ninđa primeti prve sitne kapke znoja na nabranom čelu čoveka preko puta. Herman Rigs počeo je da shvata ozbiljnost situacije, ali to još ne znači da je posao završen. Naprotiv: zmije otrovnice nisu opasne jedino kada su mrtve!

Kao i ninđe, uostalom. Samo što za ninđe važi i izreka da imaju više života nego mačke...

— Imaš još trideset sekundi, Hermane — objavi ninđa svečano, otvarajući svoju tašnu — a onda te izvodim napolje sa ovim lisicama na rukama. Biće to prizor • kome će se dugo pričati u lokalu, a? Veliki Herman sa lisicama, čoveče!

— Čekaj malo — proštenja Rigs. — Čekaj, boga mu...

— Trideset sekundi. I ni sekunda više!

— Uhhh... Kakve garancije imam da neću zaglaviti u ćorku, ortak?

— Moju reč. Do đavola, znaš i sam da ti ništa ne mogu dati napismeno, ali mi iz FBI imamo džentlmenski sporazum sa okružnim tužiocem. Uglavnom se drži naših preporuka.

— Uglavnom, a? A šta ako te ne poslušaju ovoga puta?

— Ja ne bih razmišljao o tome, Hermane — posavetova ga ninda. — Do đavola, zašto uvek mislite baš na ono najgore. Dakle? Kome to smeta Rodni Hilgart?

Herman Rigs bio je slomljen. Inteligentni ljudi žive mašte — a Rigs je to neosporno bio — lako se mogu slomiti ako im se nađe slaba tačka.

Više od svega on je cenio svoju udobnost, nenaglašeni luksuz ovog mesta, dobra i skupa jela i piće. Više od smrti bojao se betonske ćelije i odvratnih zatvorskih obroka, prljave odeće i prljavih, grubih ljudi oko sebe...

Međutim...

Nešto...

Nešto ovde... nije u redu!

Ninda nape mišiće, naglo udišući vazduh. Taj osećaj, duboko u podsvesti, to je...

HARAGEI!

*

* *

Njegove mišiće nije pokrenuo promišljeni plan, već instinkt samoodržanja divlje zveri.

Pao je sa stolice na pod, obrćući se još u vazduhu kao vreteno, prepuštajući odluku o vrsti odbrane — i vrsti protivnapada — uslovnom refleksu stvorenom dugotrajnom obukom u ninducuu.

Kretao se tako brzo da su se obrisi iz okoline slivali na njegovoj mrežnjači, ali je i njegov mozak bio naviknut da izvlači informacije iz tog mnoštva vizuelnih signala.

Iskeženi zubi čoveka na vrata, cev kratke mašinke kako poskakuje u njegovim rukama, oblačići dima... mrtvački belo Rigsovo lice, usta otvorena na vrisak... pokret u dubini prostorije, odakle se pojavljuje »matori Bert« sa velikim pištoljem u ruci...

Meci iz mašinke bujali su nad njim, zarivali se u suprotni zid, odbacujući komadiće tapeta i dižući prašinu od maltera. U ruci mu je, međutim, bio šuriken, istrgnut iz skrovišta u času kada su se mišići nogu prvi put napeli na skok.

Čelična zvezda sa šest krakova, omiljeno oružje nindži na malim i srednjim rastojanjima, svojim zujanjem na trenutak nadjača prasak mašinke. Kao razlucena osa, komad čelika

zari jednu od svojih žaoka u grlo strelca sa mašinkom. Sili na udarca bila je takva da mu glava polete unazad, povlačeći ruke i gornji deo tela za sobom. Opisavši luk, cev mašinke podiže se takođe uvis, zasipajući još nekoliko sekundi mecima tavanicu prostorije i ispunjavajući je plavkastim dimom.

Skupljajući noge i ruke, ninda se pretvori u klupko koje se zakotrlja po tepihu. Bez obzira na to, pogled mu je sad bio koncentrisan na novog protivnika.

Konobar, onaj koga je maločas Rigs prezrivo nazvao »matori Bert«, stajao je, pažljivo nišaneći. Dovršavajući svoj poslednji obrtaj na podu, ninda istrže iz skrovišta pod opasacem novi šuriken, istovremeno snažno kriknuvši kako bi dekoncentrisao Bert.

Ovaj pritisnu obarač, neka-ko sporo, promišljeno, na način kako stari ljudi rade većinu stvari, svesni da neće imati vremena za popravak alko prvi put ne uspeju...

Za stolom, Herman Rigs tek je počinjao pokret koji je trebalo da ga dovede u uspravni položaj. Položio je obe šake na sto, ispravio noge i nagnuo se napred kako bi brže podigao svoju telesinu sa stolice.

Metak ga je pogodio u potiljak, upravo u trenutku najlabilnije ravnoteže, dok su se nje govori mišići borili sa inercijom

ogromne telesine. Ninda jasno vide kako sa potiljka lete komadići lobanje pokriveni kosom i krupni delovi mozga obojeni krvlju.

Herman Rigs, odnosno ono što je do maločas bilo Herman Rigs, sruči se čitavom težinom na sto. Drvo zaprašta, kršeći se pod opterećenjem.

Ninda je ciljao brzo, u pokušaju da spreči Berta da povuče obarač i zato je i odabrao najsigurniji cilj: lice. Jedan oštri vrh zari se kroz oko u starčev mozak, donoseći trenutnu smrt i gotovo nežno spuštajući njegovo umorno telo na tepih.

Odjeci pucnjeva još su lebdeli pod tavanicom kada se uspravio i odskočio u stranu kako ne bi pružao metu nekom eventualnom novom strelcu koji će doći kroz otvorena vrata prostorije.

Nikoga među oblacima plavog barutnog dima nad mrtvim telom. Ali haragei tvrdi da opasnost još uvek pretila i on načinu još jedan skok, dohvatajući sa poda svoju kožnu tašnu.

Iz ovog ugla već se bolje vidi: neko stoji, sa pištoljem u ruci, držeći u šahu gorilu koji je maločas čuvao ulaz. Oba bleđa, iznenađena lica, obrnuta su prema njemu, u pokušaju da dokuče šta se to zbilo posle rafala u zadnjoj prostoriji.

Hoće li imati vremena da iz tela dvojice mrtvaca izvuče svoje šurikene, najsigurniji dokaz

da je ovde ubijao jedan ninda? Odgovor na to zavisio je od odgovora na pitanje koliko još napolju ima ljudi spremnih da dovrše posao koji prvoj dvojici nije uspeo...

Leva ruka ninde izbaci u vazduh sićušnu kuglicu, ne veću od dečjeg klikera, i ona pogodi drevni okvir vrata. U takvim kuglicama često je razorni eksploziv čiji sastav ninde godinama drže u najstrožijoj tajnosti, ali je ovu ovde ispunjavala smesa koja pri udarcu gotovo trenutno razvija ogromni oblak dima.

Zaštićen gustom crno-sivom masom, ninda načini dug skok prema Bertovom telu, naže se nad njega i odmah polete natrag. Sličan pokret pred vratima; u času kada je jurnuo u oblak dima koji je zaklanjao vrata. Nije čak ni zastao da su dve čelične zvezde sa kojih je po podu kapala sveža, još topla ljudska krv.

Haragei mu reče da nikome još uvek ne pada na pamet da u gusti oblak dima ispalili rafal kako bi makar naslepo pokušao da ga spreči da prođe kroz vrata. Nije čak ni zastao da bolje prouči mutne obrise dvojice ljudi, jer njihov položaj govorio je dovoljno.

Šuriken je pogodan za bacanje, ali jedan od šest vrhova može poslužiti i kao sečivo u ruci ninde. Na vrhuncu svog skoka, Lesli načini pokret de-

snom rukom, siguran da neće promašiti. Čelik duboko zapara vrat čoveka sa pištoljem, otvarajući mu grlo od grkljana do pod samo desno uho.

Izbio je iz oblaka dima isto onako naglo kako je u njega i ušao, gurajući dva krvava šurikena ponovo u skrovište. Neće mu biti potrebni neko vreme; haragei je tvrdio da u blizini više nema nikakve opasnosti.

Bleda lica ljudi u prednjoj sali; jedni ukočeni na svojim stolicama, drugi na nogama, ali još uvek neodlučni šta i kako učiniti.

Barmen. On mora imati neke veze sa iznenadnim napadom. Mora da postoji neki način da se sporazume sa Bertom u susednoj prostoriji. Njegovo lice, sada zeleno od straha, govori više nego stranice i stranice sudskog zapisnika.

Lesli mu se u prolazu ledeno osmehnu u lice i čovek gotovo pade u pokušaju da se ukloni što dalje od šanka. Još nekoliko koraka, dva stepenika i on se nađe na ulici.

Posle ovoga barmen će dobro zapamtiti njegovo lice, ali to više nije bitno. U sledećoj akciji ponovo će na glavi imati kapuljaču ninde. Posle toga — ko zna? Možda će brzo napustiti ovaj grad na istoku, da se više nikada ne vrati.

Zapadna obala je zapravo bila središte njegovog delovanja

protiv organizovanog zločina i ovaj izlet u Filadelfiju dogodio se više kao sticaj okolnosti. Ta mo, na obali drugog okeana, bilo je više nego dovoljno posla za nindžu koji mrzi zločin.

Sem toga, i sunce je mnogo lepše sjalo. U San Francisku dani poput ovog prava su retkost.

Iza ugla ulice, Sumiko je ukočeno sedela u »poršeu«. Krov je još uvek bio podignut, ali Leslie jasno vide da joj je lice bledo i zabrinuto.

Osmehnula mu se kad je uskočio pored nje i uključio motor.

— Čula si pucnjeve? — upita on.

— Da. Ali valjda samo zato što sam očekivala nešto slično. Posmatrala sam za to vreme lica prolaznika; ako je neko nešto čuo, nije se uzbudio zbog toga. Kako se dogodilo da te napadnu?

— Mislim da ovoga puta nisam ja bio njihov glavni cilj, već Herman Rigs.

— Mrtav?

— Da, mrtviji ne može biti. Ti momci vrlo hladnokrvno su presekli još jedan trag koji bi mogao dovesti do njih.

— Svejedno bio je to paničan potez. Podzemlje ne voli takve stvari, Les.

— To znam. Tipovi koji čuju za Šumejkerovu i Rigsovu smrt postaću zabrinuti. Našim prijateljima može se dogoditi

da sledeći put ne nađu ubice voljne da rade za njih. Ali, to je već njihov problem, zar ne?

— Rigs je angažovao grupu koja motri na Hilgarta?

— Bez svake sumnje. Reagovao je kada sam pomenuo Hilgartovo ime. Da taj tip sa mašinkom nije uleteo, doznao bih ko je zamislio čitavu ovu prokletu igru!

Vozio je polako, strogo poštujući propise, ali ne iz straha od policije, već zato što više i nije bilo posebnog razloga za žurbu. Njihove stvari već su smeštene u malom, neupadljivom hotelu u blizini, planovi za večeras spremni. Ne, sada više nema razloga za žurbu.

Sem ako...

Bacio je pogled u retrovizor. Nije bilo lako uočiti neka određena kola na širokoj aveniji ispunjenoj vozilima, ali on vrlo brzo otkri da jedan svetloplavi »ševrolet« kupe napreduje gotovo istim tempom kao i on.

Sumiko primeti njegov pogled.

— Imamo društvo? — upita tiho.

— Tako izgleda. Raspoložena za jurnjavu?

— Ne naročito. Ali, ako nemamo drugog izbora...

— Imamo. Mogli bismo ih namamiti na neko pogodno mesto i pitati ko ih šalje za nama, na primer.

— Znaš neko pogodno mesto?

Ninda se osmehnu.

— U redu, priznajem. Ni mo je pripreme nisu uvek savršeno obavljene, ali zaista nije bilo dovoljno vremena. Plan grada i avionski snimci su jedna stvar, detaljno poznavanje svih zgodnih uglova nešto sasvim drugo. Filadelfija je prilično ve liki grad, a?

— Slažem se. I prilično mračan grad, zar ne?

— VEOMA mračan. Umaći ćemo im na sledećoj petlji, onoj koja izvodi na zapadni autoput. U redu?

Devojka sleže ramenima i osmehnu se.

— Ako poznaješ neki dobar motel na toj strani. Vreme je za ručak, ako nisi primetio.

— Zaista? Prava je retkost sresti devojku koja toliko jede, a tako dobro izgleda — našali se on. — A sad se drži... polećemo!

Vozio je umerenim tempom sve do ulaza na petlju, trenutno još uvek zatvorenog crvenim svetlom semafora. U trenutku kad to svetlo poče da se menja, on naglo dodade gas, iskoči iz kolone i kao vihor projuri pored vozila čiji su se vozači tek spremali da krenu.

— Ovo će mu pokazati, a? — nasmeja se bacajući pogled u retrovizor. — Heej?

— Nemoj mi reći da je krenuo za nama?

— I jeste. Prokletstvo, taj kupe pod haubom izgleda ima mlazni motor!

— Mlazni motor? Znači li to da nećemo uskoro na ručak?

— Videćemo...

Nagnuvši se nad volan, ninda naglo dodade gas i »porše«, građen za brzinu, prosto poskoči. Krajnja leva traka autoputa bila je slobodna, na stotine jardi unapred, ali pri ovoj brzini to nije predstavljalo nikakvu sigurnost.

Refleksi ninde, međutim, kao stvoreni su za vožnju velikim brzinama i u složenim uslovima. Malo je vozača, čak i među onim najboljim, kojima bi uspelo da ih slede.

Prkoseći otporu vetra, Sumiko spusti prozor na svojoj strani i zagleda se unazad.

— Hej, zatvori, devojčice! To što radiš đavolski je opasno!

— Naravno da je opasno kad voziš kao da su ti svi đavoli za petama. Čemu žurba, do đavola?

On je zbunjeno pogleda. Žene imaju tu moć da ponekad zbune i jednog pravog japanskog nindu.

— Šta to znači?

— Znači da je vreme za ručak — reče ona tvrdoglavo, podižući prozor. — Maločas sam videla tablu na kojoj piše »Motel, 5 milja«. Pri ovoj brzini trebalo bi da smo tamo za tri ili četiri minuta. A sa momcima koji nas prate možemo razgo-

varati i na parkingu, je li tako?

— Ti misliš da...? Prokletstvo, u pravu si!

— Ja sam vrlo često u pravu — nasmeja se Sumiko. — Šteta je samo što ti to vrlo kasno primetiš.

Glasno se smejući, ninda se probi kroz trostruku kolonu i potraži izlaz sa petlje. Tačno četiri minuta kasnije, sada već daleko manjom brzinom, oni sti goše do oвеćег parkinga pred motelom ne naročito privlačnog izgleda.

Plavi kupe bio im je za petama. Zaustavio se dvadesetak jardi dalje, uz škripu guma.

Oslonjen o krov »poršea«, ninda izvuče cigaretu i zapali je. Sumiko je stajala na drugoj strani, sa veselim osmehom na licu.

Jedan jedini čovek bio je u »ševroletu«. Izašao je iz kola bez žurbe, skidajući rukavice za vožnju.

Vrlo visok, vrlo krupan, u jednostavnoj sportskoj odeći. Duga plava kosa nad preplanulim licem grubih crta.

Prilazio im je klateći se u hodu, pokretima koji su pokazivali da sem ogromne snage, ovaj čovek poseduje i hitrinu i spretnost rođenog borca.

Osmehnulo se tek kada je bio na dva ili tri koraka od ninde i taj osmeh preobrazi njegovo grubo lice. Sada je podsećao na dečaka koji se upravo spre-

ma da družini ispriča o nekom svom novom drskom dečaćkom podvigu.

— Halo, Les! — reče ležerno, pružajući ruku. — Iznenaden što me vidiš?

— Tabasko Pit! — reče ninda, uzvraćajući stisak. — Čoveče, ovo nije prvi put da stižem pre vremena... ali je prvi put da poraniš čitava dvadeset četiri časa!

*

* *

Kako se i moglo naslutiti, kuhinja hotela nije se mogla pohvaliti nečim naročitim, pa su se morali ograničiti na jednostavna jela u čiji su ukus mogli biti sigurni.

— Nema australijskog piva — gundao je plavokosi div, vredno kupeći poslednje ostatke bifteka sa svog tanjira. — Ova zemlja nije više ni za šta, veruj mi, Les. Već danima nisam osetio ni miris pravog piva!

— Nije ga bilo u Misisipiju?

— Ma kakvi. Dole uopšte i nema ničega, ako odbiješ vrućinu i komarce.

— Zato si se vratio ranije?

— Ne samo zato — uzdahnu Tabasko dohvatajući gotovo ispražnjenu kriglu piva. — Taj tvoj prijatelj, La Vern Preston, nije dole jako poznata ličnost. Vrlo brzo sam doznao sve što se moglo doznati o njemu i za-

to sam se i vratio. Pokušao sam da se javim, ali na telefon u apartmanu niko nije odgovarao.

— Imali smo posetu — osmehnu se Sumiko. — Ne baš prijatnu.

— Pa ste morali da potražite novi stan? Kladim se da je ovaj momak ovde upropastio još nekoliko skupih tepiha, a?

— Samo jedan. U hotelu, mislim. Ovde je bilo prilično vruće i otuda i ona trka kada sam video tvoja kola. Kako si došao do njih.

— Na pokeru. Ti južnjaci strahno vole poker, ali se pri tom suviše oslanjaju na sreću i zakon verovatnoće. Prodao sam im nekoliko trikova koje sam naučio od tebe. Nemaš ništa protiv?

— Baš ništa. Siguran si da nisi preterao; onda u Tihuani, kad si sebi podelio šest fleš-rojala uzastopno, morao sam ja da te vadim iz gužve!

— To sam uradio namerno! — iskolači oči Tabasko Pit. — Čoveče, ti momci su bili toliko naivni da je bilo krajnje vreme da im neko pokaže kako poker nema nikakve veze sa srećom! I neka zahvale bogu što sam to bio ja; neka propalica odnela bi im i poslednji cent!

— Dobro, dobro — nasmeja se ninda. — Recimo da je bilo tako. Možda je i mene pamćenje počelo pomalo da izdaje, ko zna? Umoran si od puta?

— Od puta ne — proteže se Tabasko. — Nevolja je u tome što sam čitavu noć presedeo uz karte, a odmah zatim uskočio u kola. Sat spavanja bi me izvukao, sa dva bih bio kao nov. ...Kakav je ovaj motel?

Sumiko i Lesli se sporazumeše pogledima, ali to ne promače plavokosom divu. Uostalom, njih troje tako su dugo radili zajedno da im veoma često reči nisu ni bile potrebne.

— Ne! — reče čvrsto, tresnuvši ispražnjenom kriglom o sto. — Ne dolazi u obzir!

Sumiko prevrte očima i teatralno uzdahnu. Ninda, sa osmehom na licu, rezignirano sleže ramenima.

— Nešto ste već planirali za večeras! — optuži Pit upirući prst u nindu. — Govori, Les!

— Da, nešto smo planirali za večeras — potvrdi ninda, spuštajući glas. — Ako zaista želiš da učestvuješ, onda popij još jedno pivo, uzmi sebi ovde sobu i ostani u krevetu najmanje tri sata. Ja ću posle toga doći da te probudim i objasnim ti šta treba da učinimo. Odgovara?

— Kad sam bio mali — s odglumljenom tugom u glasu počeo Tabasko Pit — moja dobra tetka Amalija uvek me je terala na spavanje, obećavajući mi kolače kad se probudim. Nikada nije bilo kolača, znate... Možda je i to razlog što sam konačno krenuo lošim putem...

Nasmejali su se, sve troje. Tetka Amalija bila je, naravno, plod mašte Tabasko Pita. Nije nikada mogao imati tetku, jer nikada nije imao ni roditelje; našli su ga jednog jutra, umotanog u plastičnu kesu, u kanti za smeće na Nob Hilu, što je izazvalo dvodnevnu senzaciju u štampi San Franciska. Krvavi okršaji u korejskom ratu, međutim, odgurnuli su novorođenče iz kante za smeće čak na zadnje strane listova tako da je neminovno morao završiti u domu za nahočad.

Ne da mu je to škodilo, naprotiv. Bez obzira na činjenicu da veliki broj pitomaca tih domova obično završi loše...

— U redu! — reče, dajući znak da mu donesu još jednu kriglu piva. — Na spavanje, onda. Šta ćete vas dvoje da radite?

— Mi ćemo sedeti ovde i paziti da ne dođe do neke gužve — reče Sumiko. — Svi znaju da si nervozan ako te probude pre vremena!

Još neko vreme razgovarali su lakim tonom, slično vojnicima koji grubim šalama prikriju uzbudjenje pred polazak u okršaj. Uostalom, i njih troje su možda bili vojnici; dobrovoljci koji su se, bez mnogo reči, zakleli da će svoje živote posvetiti borbi protiv organizovanog zločina.

Kada je Tabasko Pit otišao, njih dvoje se zagledaše.

— Ni tebi se ne sviđa ona priča o partiji pokera, Les? — upita devojka ozbiljno.

— Ne naročito. Otkud znaš? — iznenadi se ninda.

— Primetila sam kako si izvukao ključeve iz Pitovog džepa — osmehnu se devojka. — Nisi hteo da ga uznemiravaš pred spavanje, zar ne?

— Jedini razlog. Odmor mu je zaista potreban; ova noć biće veoma naporna.

— Nije teško, bar ne stručnjaku, da proceni Pitov psihološki profil — zamišljeno reče devojka. — Brza kola, sa prepravljenim motorom; gotovo kao da je pouzdano znao šta će najlakše privući našeg prijatelja.. Što duže razmišljam, sve sam sigurnija da je Pit naseo i da su mu ta kola poturena, Les!

— Odmah sam u to posumnjao. Sačekajmo malo, da se Pit smesti, a onda ćemo ih odvesti na neko mirno mesto i pažljivo pregledati.

— A šta ako... ako je instalirana bomba? Sa daljinskom komandom, na primer?

— Haragei će me na vreme upozoriti — odmahnu ninda glavom. — Sem toga, ne verujem da su se odlučili na tako drastičan korak. Mnogo je opasnije ako je tu negde skriven minijturni radio-uređaj koji će im odati kuda se Pit sve kreće. Uređaj za prisluškivanje, takođe, sličan onom koji sam

ja ostavio u kolima La Verna Prestona.

— Otkuda to, Lesli? Zar je moguće da im se učinio sumnjivim čovek koji se u rodnom mestu raspituje za Prestona?

— Pit se nije raspitivao samo za Prestona, ne zaboravi. Stigao je u Filadelfiju pre nas i bio možda manje oprezan nego što smo mislili. Uostalom, on je otkrio da Makolijeva ekipa motri na tu kuću na Frimont Stritu; sledeći njegovu informaciju, otišao sam da potražim Rigsa u onom restoranu.

— Da, tako je. Pitovo raspitivanje postalo je sumnjivo i oni su takođe počeli da ga prate. Da nije i to bio razlog što si ga poslao na jug?

— Jedan od razloga. Informacije o Prestonu zaista su mi potrebne.

Sumiko se oprezno osvrte oko sebe.

— Ako oni prate Pita — reče tiho — onda... onda možda baš u ovom trenutku neko motri i na nas?

— U ovom trenutku ne. Ja to obično osetim, devojčice — umiri je ninda.

— Ne uvek.

— Tačno. Ali sam ovoga puta gotovo siguran. Pit je, sledeći naša kola, vozio odista brzo. I ako su mu bili na tragu, moraju ga na neko vreme izgubiti. Znaš isto tako dobro kao i ja koliko su ti elektronski uređaji nepouzdati u velikim gra-

dovima, gde se sa svih strana mešaju zračenja raznih frekvencija.

— Hoćemo li da idemo da pogledamo?

— Još malo.

Ona ga iznenađeno pogleda. Oklevanje da izvede planirani posao nije karakteristično za ninde.

— Nešto nije u redu?

— Tvoj otpor, Sumiko — odgovori on jednostavno, gledajući je pravo u oči. — Nije dobro što izbegavamo i da govorimo o tome.

Ona obori oči tražeći reči.

— Nije dobro ni što izbegavaš moj pogled — nastavi on tihim, nežnim glasom. — Vreme ja da zajednički dođemo do motiva tvog neraspoloženja, devojčice. To je jedini način da ponovo postigneš potpuno jedinstvo duha i tela. Zar treba da te podsećam koliko je ono važno u času kada nam svima pretila velika opasnost?

— Ne znam — odvrati ona nesigurno. — Rekla sam ti, ovaj grad mi se od početka nije svidao, a onda...

— A onda?

— Ne znam, ne znam!

Ponovo je izbegla pogled ninde, nervozno se igrajući ispranjenom čašom.

— Ja ti to mogu odmah reći, Sumiko. Mnogo je bolje, međutim, da to konačno priznaš sama sebi.

Devojka se odlučno uspravi, gnevnom pokretom zbacujući kosu sa lica. Oči su joj blistale, pune usne rastvorile su se, otkrivajući stisnute zube.

»Lepša je nego ikad«, reče ninda u sebi diveći se tom dražesnom licu, pokretu punom ljupksosti, grudima koje su snažno zatezale tkaninu njene haljine. »Bože, kako je lepa!«

— Ti želiš da priznam da sam ljubomorna, Leslie Eldridge! — reče Sumiko glasom prigušenim od besa. — E, ako hoćeš da znaš, nisam!

Ćutao je. Nije potrebno biti ninda da bi čovek znao kako ženske reči veoma često znače nešto sasvim suprotno...

— Oh, do đavola! — reče devojka nekoliko trenutaka kasnije, rumena u licu. — Oh, do đavola!

— Karla Manerz — mirno reče ninda.

Sumiko se nasmeja, glasno, izazivački.

— U redu, Leslie Eldridge. Do bio si što si hteo! Ta me prokleta oksidirana kučka nervira od časa kada sam ugledala nje nu fotografiju u novinama!

Ispružio je ruku preko stola i nežno je pogladio po obrazu.

— Sada će već biti bolje — reče nežno. — Bez obzira na to što Karla Manerz ima prirodnu boju kose.

— Ima đavola! Samo glupi muškarci mogu nasesti na tu priču, mladiću!

— U redu — nasmeja se Leslie. — Recimo da sam glup. Ali, ona je odista veoma lepa žena i to je ono što te zabrinjava.

— Ne zabrinjava me samo to što je lepa, Les. Povukla te je preko čitavog kontinenta sa svega nekoliko tiho izgovorenih reči!

— Te reči su bile vrlo opasne. Mudro je uradila što ih je izgovorila tiho — osmehnu se ninda. — Već se osećaš bolje kada si svom gnevu dopustila da izađe na površinu?

— O, da! Osećam se izvrsno! Ko je, do đavola, Karla Manerz?

On ustade pružajući joj ruku.

— Idemo da pogledamo Pitov plen — reče. — Pre toga, moram da ti kažem samo još nekoliko reči...

— Spremna sam da saslušam vaše zapovesti, gospodaru! — ponizno se nakloni Sumiko na japanski način, sklapajući ruke.

— Lepša si od Karle Manerz — tiho reče on, gledajući je pravo u oči. — Mnogo lepša...

Nisu marili za prekorne poglede osoblja restorana kad su im se usne razdvojile posle dugog poljupca. Izašli su, s rukom u ruci, kao dvoje dece koja se vole.

Opreznost jednog ninde, međutim, nije umanjena čak ni

u takvim situacijama; zastavši na verandi iznad parkinga, on najpre dugim, pažljivim pogledom pređe po okolini.

— Osećaš nešto, Les?

— Ne, još ništa. Idemo polako prema »poršeu«. Ako ne primetim ništa sumnjivo, skrenućemo prema »ševroletu« i uskočiti u njega. Na moj znak.

Dva minuta kasnije oni se nađu u blizini svetloplavog »kupea« i Lesli potvrdno klimnu glavom.

Otključao je vrata hitro, preciznim i ekonomičnim pokretom, i uskočio kroz njih, pružajući istovremeno ruku prema vratima na drugoj strani, gde je Sumiko već čekala.

Pogled mu pade na komadić hartije pričvršćen lepljivom trakom za volan.

— Šta je to, Les?

Rukopis je poznavao, naravno. Žvrljotine kojima se služio Tabasko Pit kada je nešto trebalo saopštiti pismeno...

»Jedna tajanstvena stvarčica«, pisalo je, »prikačena je odozdo, ispod pumpe za gorivo. Nisam znao čemu služi, pa sam samo presekao njen kabl. P. S. Ovo su ipak odlična kola, zar ne?«

*
* *

»Dok ne uđem u kuću«, rekao je Ninda Tabasko Pitu dok

su se te večeri pripremali, »tvoje oči moraju postati moje oči. Razumeš?«

Nepotrebno pitanje, svakako. Tabasko Pit znao je sve o šunjaju i privlačenju; još iz vremena doma za napuštenu decu. Gotovo isto tako dobro kao Ninda shvatio je koliko вреди prijatelj koji će momka u akciji razumljivim signalom obavestiti da li je put slobodan ili se približava opasnost.

Ninda mu je našao zaklon u živici susednog dvorišta i sam ga kamuflirao u zelenilu. Niko ga tu neće primetiti; ako ne bude činio nepotrebne pokrete, ali je tu lekciju Tabasko uspešno savladao još u Vijetnamu; ratovanje u džungli vrši nemilosrdnu selekciju između neopreznih i opreznih.

Sa mesta gde se nalazi, Pit može videti dvojicu Makolijevih stražara na ovoj strani kuće. Ne uvek dobro, jer će i ova noć biti mračna i maglovita, ali sasvim dovoljno da može Leslija upozoriti na njihovo kretanje. Ako sam Makoli krene u jedan od svojih obilazaka u kritičnom trenutku, on je u poziciji da ninda odmah obavesti da se strpi sa pokušajem upada u tajanstvenu kuću na Frimont Stritu.

Problem koordinacije para ljudi koji se nalaze u tami, na rastojanju od tridesetak jardi, bez mogućnosti da opšte zvukom ili svetlosnim signalima, u

pešno je rešila Sumiko, jednom od svojih maštovitih elektronskih sprava. Jedna slična mala kutija sada se nalazila u travi na suprotnoj strani kuće; ako bude potrebno, Pit je može aktivirati da posluži kao diverzija u kritičnom trenutku.

Uspravljen u jednom od mračnih džbunova, pomerajući lagano telo u ritmu kojim je i vetar povijao tanko granje, ninda je motrio zid uz koji će za koji trenutak morati da se uzvere.

Kuglica slušalice i ovoga puta bila mu je utaknuta u uho ispod kapuljače, ali je iz nje dopiralo samo jedva čujno šuštanje. Tamo, u svom zaklonu, Tabasko Pit u levoj ruci steže predmet ne veći od kutije šibica; poluga koja štrči iz njega može se pomerati palcem.

Levo, desno, unutra. Svega tri mogućnosti.

Levo, ako levi stražar načini pokret prema Lesliju. Desno, za drugog stražara. Čitava poluga može se potisnuti u unutrašnjost kutije, ako Mekoli krene u obilazak, ili se dogodi nešto što nije predviđeno njihovim planom.

Svaki od ta tri položaja emitovaće određeni signal prema slušalici u uhu ninde. Nekoliko minuta vežbe bilo je dovoljno obojici da postignu ono što je Lesli i želeo: da oči Tabasko Pita za izvesno vreme postanu i oči ninde, tako da se on

potpuno može koncentrisati na zadatak pred kojim se našao.

Položaj oba stražara još jednom je pažljivo proverio pre nego što je stigao do ovog žbuna, prolazeći kao senka pored njih u tami. Ono što je utvrdio još prošli put i dalje je važno: uski deo zida, ne širi od dve stope, nalazio se van vidnog polja obojice stražara koji su kontrolisali ovu stranu kuće.

Nevolja je bila u tome što se taj deo zida nalazi čitave četiri jarde daleko od prozora kroz koji ninda želi da uđe, ali se taj problem dâ savladati mnogo lakše kada se jednom dokopa nagnutog krova.

Tišina u slušalici. Može da krene.

Prvi deo puta, do podnožja zida, biće kritičan, jer nekoliko desetih delova sekunde mora provesti i na travnjaku, bez ikakvog zaklona.

Preleteo je preko trave tako hitro da su kapi vlage skliznule sa vlati jedino onde gde se na trenutak oslonio vrhovima nožnih prstiju.

Ninda se baci u podnožje zida, okrenut licem naviše. Uređaj u njegovom uhu i dalje je čutao.

Sada ga oni ne mogu videti, sem ako se pomere sa svojih mesta, što obično nisu činili. Po onome što je doznao hipnotišući Prestona u kolima, prethodne noći, Mekoli je strogo ka

žnjavao nepotrebne izlete po okolini kuće koji bi mogli privući pažnju Rodnija Hilgarta.

Nema, međutim, stražara koji se neće bar na trenutak pomeriti sa svog mesta, prkoseći najstrožim naređenjima. Čovek je biće kome je kretanje potrebno koliko i vazduh i zato je i Tabasko Pit morao da bude u blizini i kontroliše stražare.

Tih, jedva čujan kratak pisak u uhu. Levi stražar se pomerio.

Zatim tišina. Dugotrajna tišina.

Vratio se na svoje mesto. Nin da može da pređe na sledeću etapu svog plana...

Ispod kožnog opasača, tamo gde je koncentrisan najveći deo minijaturnog arsenala jednog ninde, Lesli izvuče kratku drvenu cev i uperi je naviše, u strehu nad sobom.

Zvuk koji je načinila naglo oslobođena čelična opruga na donjem kraju cevi bio je jedva čujan, zahvaljujući gumenim ulošcima koji su ublažili udar.

Na drugi kraj cevi izlete zmi joliko uže od upredenih svilenih niti; čvrsto gotovo kao i čelično uže iste debljine, a mnogo puta lakše. Za ovu priliku ninda ga je obojio u sivo, kako bi bilo praktično nevidljivo na svetloj pozadini zida.

Metalna strelica na vrhu uže ta zari se u kosu gredu pod krovom sa tupim zvukom. Ovo

je najopasniji trenutak; bar dok ne počne da se vere uz uže.

Tih pisak u uhu, zatim odmah i drugi, dvostruko niže frekvencije...

Oba stražara čula su udarac o gredu i pomerila se sa svojih mesta. S tim je i računao, uostalom; u ovom mirnom delu grada takav šum neće proći nezapaženo.

Šta će sada učiniti njih dvojica? Da li će se neko od njih približiti kući da vidi šta se događa?

Tišina u slušalici; znak da su obojica još uvek na oprezu, zagledani prema mestu odakle je šum dopro.

I ovo vreme čekanja moglo se iskoristiti. Ležeći na tlu, nin da obema rukama povuče slobodni kraj užeta, postepeno povećavajući opterećenje.

Test je bio završen. Čelična strela ima čvrst oslonac u drvetu i moći će da podnese težinu njegovog tela.

Pisak u slušalici...

Drugi, desetak sekundi kasnije.

Tišina.

Nije morao da broji sekunde da bi znao da je protekao pun minut od poslednjeg tihog signala koji je označio da se i drugi stražar vratio u prvobitni položaj. Ninde poseduju i ono što bismo mogli nazvati čulom za vreme i nikada nisu u nedoumici koliko je vremena pro

teklo u intervalu između dva događaja.

Obruno se bešumno na tlu, tako da je sada stopalima dodirivao podnožje zida. Čekaće još tridesetak sekundi; to je neko optimalno vreme posle kojeg će se nervozan čovek ponovo pokrenuti, ma kako čvrsto odlučio da to ne čini.

Trideset sekundi. Nikakvog signala od Pita; stražare je, da kle, prošla malopredašnja nervoja.

SADA!

Snažnim pokretom ninda za-teže uže obema rukama, oslanjajući se istovremeno stopalima o zid. Potrebna je izuzetna tehnika i preciznost za podvig kojim bi se ponosili i najbolji cirkuska akrobati, ali je ninda posedovao i tehniku, i preciznost. I brzinu koja taj poduhvat čini još fantastičnijim.

Stopala koračaju po vertikalnom zidu, kao po ravnom tlu; jedna ruka u svakom trenutku zateže tanko uže tako da bude kruto poput štapa, dok se druga munjevito premešta naviše.

Nemojte pokušavati. Čak ni sa gomilom strunjača u podnožju zida...

Da je jedan od stražara i video taj neobični prizor, prizor čoveka koji poput sprintera na preduje uz vertikalni zid, verovatno bi pomislio da halucinira. Čak i ako bi shvatio da treba da interveniše, prošle bi

dragocene sekunde, a u međuvremenu bi mu se ninda izgubio iz vida.

Leva ruka dočepa se ivice krova, odmah zatim i druga. Koristeći zamah čitavog tela, koji se suprotstavio sili teže, ninda se prebaci na glatke, vlažne crepove, bešumno padajući potbuške paralelno sa ivicom krova.

Najteži deo posla bio je obavljen. Ovo što sledi prava je dečja igra u poređenju sa tim...

Ogromni utrošak energije ogledao se u tome što je nepomično ležao na istom mestu čitava dva minuta, dopuštajući umornim mišićima da se opuste dok krvotok odnosi iz njih nagomilane otrovne materije.

Dva minuta odmora. Čitava večnost za telo jednog ninde.

U međuvremenu, pištavi signali oglasili su se dva puta. Stražari su se očigledno samo premeštali s noge na nogu, boreći se sa dosadom i vlagom u vazduhu koja ima gadnu naviku da se uvlači u kosti.

Odmorivši se, ninda najpre hitrim pokretima smota uže i ostavi ga pričvršćenog u procep između dva crepa. Nema potrebe da visi niz zid, gde bi moglo privući nečiju pažnju, a uvek mu može zatrebati kao sredstvo koje obezbeđuje brzu odstupnicu.

Otpuzao je duž ivice krova do iznad prozorčića kroz koji

treba da uđe. Prozor je u vidnom polju obojice stražara, ali oni neće gledati naviše. Njihov posao je, uostalom, da motre da se neko ne približi kući, ništa drugo, a zdrav razum im govori da je takvo nešto moguće samo hodajući po tlu.

Pit zna da je on već na krovu. Od ovog trenutka njegovi signali upozoravaće ga samo ako jedan od stražara nekim čudom podigne pogled naviše.

Videće nindu, čiji će se crni kostim na trenutak jasno ocrtati na svetlijoj pozadini zida. To se ne može izbeći. Ipak, Tabaskov signal poslužiće mu kao znak da dolazi opasnost i da je poslednji trenutak da se ukloni...

Oprezno se pomerajući po klizavim crepovima, ninda prebaci gornji deo tela preko ivice krova. Još jedan osetljiv trenutak; ako popusti oslonac za koji se pridržava samo palcima nogu, ništa ga neće zadržati da ne poleti naniže.

Dočekaće se na noge, svakako; u tome su ninde poput mačaka. Ali će se naći u vidnom polju oba stražara, što će značiti da, bar ove noći, nema ništa od pokušaja da se konačno uđe u Hilgartovu kuću.

Sa glavom naniže, ninda je pogledom i vrhovima prstiju proučavao prozor. Kvadrat sa ivicom od dve stope. Okno se otvara upolje, što će mu samo

olakšati posao, čak i ako brava bude zatvorena.

Opreznim pokretom, pazeći da ne naruši ravnotežu, ninda desnom rukom izvuče ispod opasača nož sa dugom i šiljatom oštricom, gotovo nalik na iglu. Vrh od plemenitog čelika bešumno prodre u drvo.

Još jedan kritičan trenutak. Ako šarke prozora zaškripe, taj zvuk će odjeknuti u noći kao eksplozija.

Ne... pomerajući ruku sa nožem, ninda je lagano vukao prozor za sobom, ispravljajući postepeno gornji deo tela.

Vrlo dobro. A sada — unutra!

Ali oprežno, oprežno... Ljudi koji drže Hilgarta na oku bez sumnje su i u ovoj prostori postavili svoje kamere i mikrofone. Mala je verovatnoća da će oni biti uključeni, istina; po svemu sudeći, kupatilo u koje će uskoro ući služi samo povremeno, za potrebe gostiju u inače nekorisćenoj spavaćoj sobi pored Hilgartove.

Spuštajući se sve niže, održavajući se u tom nemogućem položaju samo pritiskom kolena i nožnih prstiju o vlažni crep, ninda se dočepa ivice prozora. Posle mnogo minuta konačno je imao jedan čvrst oslonac.

Ponovo veliki utrošak energije, ali predahnuti sme tek kada se nađe u unutrašnjosti kuće; svaki sekund na ovom iz-

loženom mestu povećava opasnost da ga neko ugleda!

Snažan zamah; napeti mišići ruku povukoše telo sa krova; zgrčivši noge, ninda načini salto koji će ga dovesti u podesniji položaj.

Kao da prkosi gravitaciji, on se izvi u pravom trenutku i prolete kroz uski četvorougao-nik, nogama napred.

Pao je na glatki pod od pločica potpuno bešumno i ostao u položaju u kojem se zatekao, povijenih kolena, raširenih ruku, spreman da reaguje na prvi znak opasnosti.

Samo tišina. I miris sredstava za pranje. Nema čak ni signala u uhu.

Priskočivši prozoru, on hitro povuče okno za sobom i sačeka nekoliko trenutaka, da vidi nije li jedan od stražara ipak opazio taj pokret.

Opet tišina. Slušalica u uhu mu više nije potrebna i on je izvuče ispod kapuljače i skloni pod opasač. Tabasko Pit će još nekoliko trenutaka ostati u svom skrovištu, a potom se udaljiti da ga sačeka na dogovorenom mestu. Nindi više nisu potrebne njegove oči...

Kao senka, on priđe vratima kupatila i oslušnu na njima, a onda oprezno dotače kvaku.

Tajne ove kuće sada su mu nadohvat ruke, a oni koji ih brižljivo kriju i ne sanjaju da je u njihovoj sredini biće opa-

snije od stotinu naoružanih policajaca...

*
* *

Jedva primetne vibracije osetio je najpre tabanima u mekoj obući, od one vrste kod koje je palac odvojen od ostalih prstiju, kao kod jednostavnih vunениh rukavica.

Koraci...

Neko dolazi hodnikom!

Kada je počeo svoju avanturu svetlo u dnevnoj sobi još je bilo upaljeno, što je značilo da Hilgart ne spava. Ipak, da li bi ovo mogao biti on?

Ne... ovi koraci pripadaju mnogo snažnijem i krupnijem čoveku. I mnogo odlučnijem čoveku.

Ako je taj čovek krenuo u kupatilo iza čijih se vrata ninda sada krije, to će stvoriti neočekivane komplikacije. U velikoj prostoriji gotovo da nema mesta gde bi se mogao sakriti.

Ima, ipak. Onaj koji se šunja po tuđoj kući sigurno neće ovamo ući da bi upotrebio kadu...

Jednim skokom ninda se stvori na drugom kraju kupatila, padajući bez šuma u kadu, ma kako to teško izgledalo sa mačem prebačenim preko leđa i svim onim čelikom zataknutim za pojas.

Čovek u hodniku bez oklevanja pritisnu kvaku i vrata se otvoriše. Nikakvog šuma, naravno. Uhode su se pobrinule da njihovo kretanje po kući nipošto ne privuče Hilgartovu pažnju.

Nepoznati i ne zastade da potraži prekidač pošto je zatvorio vrata za sobom. Ninda vide, uostalom, da svetla nema ni u hodniku kojim je tajanstveni Hilgartov »posetilac« došao.

Uprkos tome, kretao se sa sigurnošću kakvu daje detaljno poznavanje rasporeda u kući. Tri koraka pravo, zatim dva levo, da bi potom zastao pred golim zidom obloženim keramičkim pločicama.

Ruka nepoznatog nije gubila vreme u opipavanju zida. Detakao je jednu određenu pločicu i...

I zid se otvorio!

Zapravo, vide ninda iz svog skrovišta, jedan deo zida obrnuo se za devedeset stepeni oko nevidljivog stožera, ostavljajući sa obe svoje strane prolaz ne širi od dve stope. Sve to izvedeno je savršeno bešumno, iako Lesli na trenutak oseti vibracije kakve izaziva rad snažnog elektromotora.

Čovek kroči u nastali otvor i izgubi se nindi iz vida. Kao nekom čarolijom, pokrenuti deo zida vrati se na svoje mesto, ne ostavljajući nikakvog traga da je tu ikada postojao otvor.

Zaista nikakvog traga vidljivog za golo oko, utvrdi ninda trenutak kasnije, proučavajući iz blizine liniju otvora. Ovaj mehanizam i sve ostalo radio je neko ko je znao svoj posao.

Dozivajući iz memorije plan kuće koji mu je nabavila Sumiko, on ga uporedi u mislima sa spoljnim konturama i detaljem koji je upravo otkrio.

Očigledno je postojao način da se brzo i neupadljivo prelazi iz jedne prostorije u drugu, bar ovde na spratu. Negde je, vrlo verovatno, postojao i prolaz do novoizgrađenog istočnog dela kuće, onoga za kojeg čak ni sam Hilgart nije sanjao da postoji.

Logika je govorila da bi taj prolaz mogao biti u susednoj prostoriji, veoma retko korišćenoj spavaćoj sobi za goste.

Usne ninde pod kapuljačom se razvukoše u hladan osmeh. Rodni Hilgart nije baš druželjubiv tip i ova soba neće biti tako pažljivo nadzirana kao prostorije koje češće upotrebljava. Samo, sme li se usuditi da prodre u dograđeni deo, u samo središte onoga što se događa?

Dilema, zapravo, nije ni postojala. To je jedini način da dozna šta se zapravo događa iza ovih zidova!

Prislonivši uho na pločice, on pažljivo oslušnu. Sa druge strane zida nije dopirao nikakav šum.

Vredi reskirati. Šuriken je spreman u levoj ruci, za svaki slučaj.

Ninda dotače pločicu koju je maločas dodirnuo i nepoznati mehanizam poslušno otvori prolaz iza njega, otkrivajući na drugoj strani obrise jednostavno uređene spavaće sobe osvetljene samo mutnom svetlošću koja dopire kroz zatvoreni prozor.

Nikoga nije bilo u toj prostoriji. Niko već dugo nije proveo više od nekoliko sekundi u njoj, rekoše nindi njegova čula.

Obrtni deo zida bešumno se sklopi za njim bez ikakve intervencije, čim je prošao. Jednostavna foto-čelija ili, možda, neko negde u onome što bi se moglo nazvati kontrolnim centrom, prati njegovo kretanje na televizijskim ekranima i upravlja mehanizmom vrata?

Ne, nema razloga da se posao dalje komplikuje na takav način. Vrata su se jednostavno automatski zatvorila za njim, kao što bi se zatvorila za svakim drugim. Ljudi u tajnim prostorijama imaju sasvim dovoljno posla oko Hilgarta da bi gubili vreme na nepotrebne predostrožnosti.

Uostalom, kuća je dobro čuvana, podseti ninda sebe. Ili oni bar tako misle...

A sada, sledeći prolaz. Gde bi se on mogao nalaziti?

Istočni zid, naravno. Negde gde nameštaj neće ometati kretanje.

Tamo. Između noćnog stočića i ormara za garderobu postavljenog u sam ugao.

Zastavši pred zidom, ninda je u polutami proučavao njegovu površinu.

Nikakvog traga. Nikakvog znaka koji bi ukazivao gde treba pritisnuti da bi se pokrenuo mehanizam.

Slegnuvši ramenima, on dotače vrhovima prstiju mesto koje je po visini i položaju odgovaralo pločici na zidu kupatila. Graditelj je, bez sumnje, postupao po logici da svi prolazi treba da budu podjednako pristupačni i slični među sobom, kako bi se omogućilo što brže kretanje.

Ovoga puta, međutim, ne sme računati sa mogućnošću da je sledeća prostorija prazna. Naprotiv; samo korak odavde počinje teritorija dobro organizovane grupe zločinaca koji neće oklevati da se nemilosrdno obračunaju sa onim ko pokuša da ih ugrozi...

Deo zida ponovo se obrte, na isti način kao maločas. I ponovo bez ikakvog šuma.

Kroz nastali otvor ninda vide usko metalno odmorište i spiralne stepenice, na svake dve stope osvetljeno malim sijalicama pričvršćenim na ogradu.

Još svetlosti dopiralo je odnekud iz prostora levo od stepenica.

I glasovi. Prigušeni glasovi ljudi koji napeto razgovaraju...

Na stepenicama nema nikoga, reče sluh nindi, i on bez oklevanja zakorači na odmoriste.

Vrata se zatvoriše za njim, ali je on stajao nepomično, pručavajući pogledom prizor koji mu se ukazao...

U prostoru širokom svega četiri stope, ali dugom i visokom kao istočni zid čitave kuće, neko je vešto izgradio tri ili četiri nivoa, koristeći nemilosrdno limene ploče.

Na svakom od tih nivoa bilo je nekoga, sem možda na onom iznad Lesliejeve glave, otprilike u visini četiri stope nad njim. Centar zbivanja, međutim, očigledno je bio tamo levo, upravo na nivou gde se i on nalazi.

Lako i bešumno, ninda ustrča uz stepenice. Apsorbovani svojim poslom, ljudi na nivou koji je napustio nisu mogli ni šta primetiti.

Da, ovde gore nema nikoga. Najveći deo prostora, uostalom, gotovo je zatrpan sanducima i gomilama nekorišćene opreme. Utoliko bolje.

Ovo mesto gotovo je idealno, jer su mali izgledi da će upravo sada neko krenuti u nje govom smeru. Ležeći na metalnom podu i spuštajući glavu naniže, on kroz otvore između stepenika ima gotovo sa

vršen pregled onoga što se zbiva.

Ipak, ne baš savršen. Oni televizijski ekrani naređani duž spolnog zida neće mu biti u vidnom polju...

Uspravljajući se, on pođe duž najvišeg nivoa, bešumno se penjući preko sanduka i osećajući kako je njihova površina prekrivena debelim slojevima prašine.

Metalni pod ne doseže do zidova na obe strane; očigledno montažna konstrukcija koja je hitro morala biti podignuta na stubovima i odmah skrivena novim spoljnim zidom.

Da, ovo ovde je mnogo bolje mesto...

Sada se nalazio tačno nad glavama trojice ljudi koji su mirno razgovarali o svom već rutinskom poslu. Jedan je sedeo u uskom prostoru pred šest televizijskih ekrana poredanih u dva reda po tri i pažljivo posmatrao sliku na ona dva koja su bila uključena.

Drugi čovek sedeo je pored njega, prevrćući u ustima nezapaljenu cigaretu. Levom rukom pridržavao je slušalice na taknute nad glavu, a pred ustima mu je visio mali mikrofon. Po svemu sudeći, odavde se održavala veza sa ljudima na nižim nivoima koje sa svog mesta ninda nije mogao videti.

Ipak, onaj treći... on privuče pažnju ninde, upravo time što ne radi ništa...

»On ovde zapoveda«, pomisli Leslie. »To se vidi. Ne samo zato što su mu ruke zavučene du boko u džepove. I što je njegova odeća ispod raskopčanog crnog radnog mantila mnogo skuplja od odeće druge dvojice. Dovoljno je pogledati samo njegovo lice...«

Snažan i krupan čovek, jedan od onih koji se mnogo kreće i mnogo radi, ostajući vitak i u kasnim pedesetim godinama. Okrutno, glatko lice jakih vilica; lice čoveka naviknutog da se njegove želje uvek ispunjavaju...

Sada je upravo gledao u jedan od ekrana, izlažući pogledu ninde samo svoj profil.

Čovek pred ekranom odvoji pogled od treperave slike i klimnu glavom. Ninda vide da te levizijska kamera prenosi sliku Rodnija Hilgarta kako leno prevrće stranice nekog debelog ča sopisa u fotelji dnevne sobe.

— Mislim da će sada krenuti, mister Smats — reče onaj koji je gledao u ekran.

— Aha — nasmeja se krupni. Glas mu je bio dubok, muževan. — Posle sveg ovog vremena gotovo da bih se smeo kladiti šta će učiniti u svakom narednom trenutku, Beri, pozovi je.

Drugi čovek klimnu glavom i promrmlja nekoliko reči u svoj mikrofona.

Ništa se ne dogodi, bar ne odmah. Tek gotovo minut ka-

snije, ninda oseti pokret vazduha koji je svedočio da se negde duboko pod njim otvorio još jedan od tajnih prolaza.

»Sva sreća što ovi tipovi ovde nisu tako osetljivi kao ja«, pomisli, »inače bi stvar bila mnogo opasnija. Hmm... baš me zanima ko je »ona« koja treba uskoro da stigne ovamo...«

Čuo je korake žene kada je dospela na nivo ispod njegovog. I ona je umela da hoda tiho. Očigledno veoma važna osoba bina za sve koji rade za tajanstvenog Smatsa.

A onda je i ugledao.

Talasi duge plave kose oko glave, lice u obliku srca, sa punim usnama i izduženim, dubokim očima. Uspravna i ponosita, hoda kao kraljica, uprkos jednostavnoj haljini koju čvrsto steže na bujnim grudima...

Pa to je...

Karla Maners.

Divno lice mlade žene bilo je hladno i nepokretno kada je zastala pred Smatsom, ali to nije smetalo dvojici drugih muškaraca da joj kradom dobacuju poglede.

Karla Maners imala je »nešto« što muškarce čini ludima od želje. Možda onaj bespomoćni pogled u očima, ili nežno, gotovo dečje lice, koje kao da

je nakalempljeno na raskošno te lo iskusne, zrele žene...

— Svuci se — reče Smats. — Samo što nije krenuo u ku patilo.

I u njegovom glasu osetljivo uho ninde oseti tragove potiski vane želje.

Nepomičnog lica, Karla Maners zbaci sa sebe kućnu halji nu i prebaci je preko slobodne stolice odgurnute do zida. Pomerila se dve-tri stope ulevo i stala pred goli, prazni zid, gledajući pravo pred sebe.

»Tu je takođe jedan prolaz u unutrašnjost kuće«, zaključí ninda. »A ona uskoro treba da uđe... zašto?«

Pod njim, trojica muškaraca su kao opčinjeni zurili u nago telo žene, čak i onaj koji je morao da prati Hilgarta na ekranu. Visoke, čvrste grudi, uzan struk, dugi, savršeno izvajani bokovi. Čak i u ovom položaju i na ovom mestu ninda oseti di vlje uzbudenje u sebi, uzbude nje koje nije lako potisnuti.

Smatas prostreli pogledom čoveka pred ekranima i ovaj poslušno okrete glavu od žene. Beri gnevno škljocnu svojim upaljačem, prinoseći plamen cigareti, ali su mu oči i dalje bile uprte u Karlu.

Nervozno obližnuvši usne, Smats joj priđe otpozadi. Ona se ponašala kao da to uopšte ne primećuje.

Ruka muškarca nekoliko trenutaka je lebdela nad oblinama zadnjice, kao da okleva.

»Neobično!«, pomisli ninda malo pomerajući glavu da bi istovremeno mogao da vidi i lice muškarca i lice žene. »Smatas očigledno nije od onih što oklevaju... Znači li ovo da suviše poštuje Karlu Maners? Da je se možda... boji?«

»Žena ne uzdrhta na dodir prstiju, ne pokaza čak ni da to oseća. Jedva vidljivi znak iznenađenja u očima, u grču oko usana, opazi samo oštro oko ninde.

Nije mogao videti Smatsovu šaku, ali je po pokretima nadlaktice i izrazu koji dobi njegovu lice, shvatio da Smatsovi prsti vešto miluju nežnu kožu, hitro klizeći po oblinama, i oprezno zalaze do najosetljivijih mesta.

Znao je šta Smatas sada oseća. I sâm se morao boriti sa uzbudjenjem, kao i dvojica Smatsovih ljudi. S tim što su njih dvojica tu borbu već izgubili.

A Karla Maners?

»Nemoguće«, reče ninda u sebi. »To kao da nije ona!«

Kao mermerni kip, žena je i dalje stajala u istom položaju, ne pokazujući da uopšte primećuje šta se događa. Nepokretno lice, oči, usne... Čak joj se ni bradavice na dojčkama ni su napele!

Pod crnom kapuljačom usne ninde se još jednom raširiše u

kratak, hladan osmeh. Znao je kako će ta ledena mirnoća delovati na Smatsa. I znao je da i žena to zna...

Stiskajući zube, boreći se sa ubrzanim dahom iz uzbuđenih grudi, Smats je postajao sve drskiji. Odbacujući svako uzdržavanje, on sa dubokim uzdahom načini odlučni korak napred. Leva ruka mu skliznu preko butina među noge žene, desna čvrsto steže dojku, vešto je milujući.

Karla Maners mirno okrete glavu, tek koliko da ga može pogledati u oči.

— Ponašate se kao životinja, mister Smats — reče ledenim glasom. — Koliko se sećam, naš sporazum ne predviđa da treba i da legnem sa vama?

Iza Smatsovih leđa, Beri se otvoreno cerekao. Bacivši jedan pogled na ekran, on ispruži nogu da mune drugog čoveka.

— Mister Smats — reče ovaj nesigurno. — Mister Smats...?

S naporom gutajući pljuvačku kroz stisnuto grlo, Smats se odvoji od tela žene.

— Šta je, boga mu? — reče promuklo. — Šta je bilo?

— Ušao je u kupatilo, mister Smats. U kadi je...

— U redu, u redu... Beri, javi im za svetla! Ti, princezo, ulazi!

Podižući ruku da dotakne zid pred sobom, Karla Maners ga prostreli prezrivim pogledom.

— Kučka! — promrmlja Smats, kad se tajni prolaz nečujno sklopi za njom. — Prokleta frigidna kučka!

»Ha-ha-ha«, reče ninda u sebi. »Misliš da znaš sve o ženama, a, Smats? Čim te neće, onda je frigidna, je li?«

Morao je ponovo menjati položaj, jer se Smats sada nagnuo da bolje vidi ekran, zaklanjajući ga svojim širokim plećima. U međuvremenu, uključena su još dva susedna ekrana, pružajući pogled iz tri ugla na ono što će se za koji trenutak dogoditi u prostoriji sa druge strane zida.

Jedan ekran pokazivao je kako se Hilgart leno brčka u kadi, bez svojih naočara. Druga kamera bila je postavljena negde u zidu iza njega, jer je prikazivala pogled na zatvorena vrata kupatila iz Hilgartovog ugla.

Na trećem ekranu ninda vide Karlu Maners kako ulazi u vidno polje kamere. Zastala je na drugoj strani vrata kupatila i upitno pogledala prema kameri.

— Svetla, Beri — prigušeno reče Smats. Spustio je glas kao da pretil opasnost da će ga Hilgart čuti. — Vrata!

Neko je negde na drugom skrivenom mestu u kući prigušio svetlo u Hilgartovoj spavaćoj sobi, pokazujući da je i kompletna električna instalacija

preuređena tako da služi Smatsovim potrebama.

Trenutak kasnije i svetlo u kupatiliu zatreperi i skoro se ugasi, škiljeći samo desetim delom svog uobičajenog intenziteta.

Hilgart podiže glavu, ali mu na licu nije bilo posebnog uzbuđenja. Još maločas, dok je svetiljka gorela puniom snagom, ninda je zapazio da mu je lice opušteno, oči neobično svetle, zenice nešto sužene.

»Droga«, pomisli. »Ubacili su mi nešto u hranu ili piće, da bi ga lakše kontrolisali...«

Vrata kupatila se otvoriše. Lagano i bez šuma. Karla stupi korak napred.

U napetoj tišini ninda jasno ču iz zvučnika na zidu pod sobom kako se Hilgartovo disanje ubrzava. Uspravio se naglo u sedeći položaj u kadi, naginjući se preko ivice da bolje vidi. Leva ruka nesvesno je pipala unaokolo, tražeći naočare kojih tu nije bilo.

»Đavolska žena!«, pomisli ninda s poštovanjem. »Odista, đavolska žena!«

Ovo što je sada gledao na ekranu predstavljalo je suštu suptilnost malopredašnjem prizoru: ne kip od mermera koji ne reaguje ni na najvatrenija Smatsova milovanja, već žena, topla i željna, uzbuđena toliko da joj se dojke ubrzano dižu i spuštaju, sa bradavicama tako na-

petim da ona mora osetiti onaj slatki bol u njima...

— Kučka! — zareža Smats ponovo. — Prokleta kučka!

— Rodni! — prošaputa Karla. Promukli šapat, šapat žene koja ne može još dugo podnositi svoje uzbuđenje. — Dođi Rod...

Hilgart izgovori nešto nerazumljivo, hvatajući se obema rukama za ivicu kade, kao da se sprema da izađe.

Smešeći se, blistavih očiju, Karla se vrati korak natrag, u spavaću sobu. Uzmicala je, šireći ruke, pozivajući, sa osmehom na licu, očiju blistavih od želje.

— Čekam te! — ču ninda njen promuklo, vreli šapat. — Požuri, Rodni!

Hilgart se batrgao u kadi, pljuskajući nespretno rukama i nogama. Iskočio je, zbunjeno se osvrnuo oko sebe, a zatim šcepao veliki peškir i žurno počeo da se trlja.

Vrteći glavom, ninda prene se pogled na deo zida koji se u sledećem trenutku otvorio da ponovo propusti Karlu Maners. Još jednom je zadivljeno morao priznati sebi da je Karla Maners jedna od najzanimljivijih — i svakako najlepših — žena koju je ikada sreo...

Ni traga onom malopredašnjem uzbuđenju, ni traga napestosti na licu ili telu. Mermerna statua je iskoračila kroz prolaz i odmah dohvatila kućnu

haljinu, ali je oblačila bez žurbe, onako kako bi činila i da je potpuno sama.

— Kako reaguje? — upita ti ho Smats.

— Normalno — reče žena, sležući ramenima. Ton joj je bio hladan, poslovan. — Koliko se uopšte može normalno reagovati u ovakvoj situaciji...

I ona i Smats okrenuli su se ekranima, s tim što se sada muškarac držao ukočeno, kao da samim tim stavom želi da joj pokaže kako ovoga puta neće ni pokušati da je dotakne.

Hilgart je stajao pred vratima kupatila, pridržavajući jednom rukom vlažni peškir oko mršavih kukova. Zverao je kratkovido unaokolo, ubrzano trećući.

— Ima erekciju — promrm-lja Smats. — Poen za tebe, Karla.

Ona nije komentarisala tu izjavu, napeto proučavajući pogledom Hilgartovo lice na ekranu.

— Besan je — reče posle izvesnog vremena. — To nije do bro.

— Ti to drukčije vidiš — uspravi se Smats. — Za muškarca je normalno da pobesni kad mu izmakne ženska za koju misli da je već ima u šapama... Sa malo stimulansa, naš Rodni biće muškarčina i po kad dođe vreme za to, a?

Karla ga ne pogleda.

— Zapadate u uobičajenu mušku grešku, mister Smats. Mislite da u krevetu mogu biti dobri samo snažni i krupni muškarci sa batinom među nogama...

Nasmejali su se, sva trojica.

— Ma hajde, mala! — cerio se Smats. — Nemoj mi reći da bi ti pre dala prednost onoj žgoljavoj kreaturi tamo nego jednom od nas!

— A zašto da ne? Rodni Hilgart je neobična ličnost i veliki naučnik, a to intrigira žene. Kada bi ga kroz ruke propustio dobar psihijatar, one bi prosto letele za njim, verujte. Bez obzira na izgled. A što se tiče tehnike u krevetu, to se da naučiti, zar ne?

— Ako sve bude u redu — smeja se Smats — doznaćemo od tebe i kakav je u krevetu, ha-ha-ha! Ali nemoj da se posle žališ kako te razočarao!

— Pre nego što do toga dođe, dogodiće se još ponešto što će Hilgartu vratiti poverenje u sopstvenu ličnost — suvo odvrati žena. — Moj predlog je da ne odugovlačimo; dovoljno smo već odmakli, tako da on više ne može sa sigurnošću da načini razliku između realnog i slike sveta koju mu mi natu-ramo.

— Opet pije — upozori Beri tihim glasom. — Gledajte!

— Ubrzo će zaspati — reče Karla, proučavajući sliku na ekranu. — Biće taman toliko

vremena da mu se pokažem još jednom. Ovoga puta povećali smo dozu droge u viskiju.

— Povećali? Zašto ja nisam obavješten o tome, do đavola? — trže se Smats.

— Upravo sam vas obavestila — hladno reče Karla Maners. — JA odgovaram za taj deo posla, mister Smats, ako se ne varam!

— U redu, u redu! Kakvi se efekti očekuju?

— Halucinantno stanje potrajaće nešto duže ovoga puta. Mi slim da mu večeras mogu dopustiti i da me dotakne.

— Sigurna si?

— Devedeset odsto. Kad uđem tamo i pogledam ga iz blizine, moći ću da odredim treba li to da učinim ili ne.

— Šta ako postane nasilan, do đavola?

— Neće. Sredstvo u viskiju ne deluje tako. Uostalom, dovoljno sam odrasla da izađem na kraj sa nasrtljivim muškarcima, mister Smats!

Začutili su, koncentrišući svoju pažnju na ekrane koji su sada pokazivali Hilgarta kako besciljno zuri u zid, sedeći na ivici kreveta.

— Još ima erekciju — prijeti Smats.

— Utoliko bolje. Nastojaću da ga dotaknem; to jako povećava samopouzdanje muškarca. Svi oni misle da žene čeznu samo za tim...

Smats nije komentarisao. Beri i drugi čovek ćutke izmeniše po jedan podrugljiv pogled.

»Ovde se događaju čudne stvari«, mislio je ninda. — »Čudnije, čak, nego što sam pretpostavljao. Ne samo zato što se Karla Maners pojavila tamo gde sam je najmanje očekivao, otkrivajući mi tako da igra dvostruku igru. Njihov plan je jako složen, ali oni imaju i znanja i sredstava da ga uspešno privedu kraju... Samo, kakav je to kraj? Šta oni, zapravo žele od Hilgarta? Ali nije prvi put da se naučne informacije iz nekoga izvlače time što će divna plavuša poći sa njim u krevet...«

Čaša ispade iz ukočene Hilgartove ruke. Nije je čak ni ispratio pogledom, staklasto buleći u istu tačku.

Nekoliko trenutaka docnije spustio se u ležeći položaj, ali su mu stopala i dalje doticala pod. Svaki pokret koji je činio delovao je usporeno, letargično.

— Vreme je — prošaputa Karla Maners, zbacivši haljinu. — Pazite na svetla, Smats; Ovo ga puta tama mora biti gotovo potpuna, želim tek toliko svetlosti da me može prepoznati!

Iščezla je kroz otvor u zidu, da bi se nekoliko trenutaka docnije pojavila u vidnom polju dveju kamera smeštenih u Hilgartovoj spavaćoj sobi.

Ovaj nije reagovao kada je intenzitet svetla u prostoriji počeo postepeno da pada. Ostao je nepomičan sve dok se ona, bešumno se približavajući, nije našla na samo tri koraka od kreveta.

Zapravo, ni kada je ugledao nagu ženu, Hilgart nije učinio nešto posebno. Da li zato što njegova pomućena svest nije uspela da odredi da li je njena pojava samo privid ili realnost, ili zato što je droga gospodarila njegovim telom; tek, on samo nespretno podiže desnu ruku sa postelje, kao da želi da je dohvati i privuče bliže sebi.

Klekla je na pod između njegovih raširenih nogu, pažljivo ga gledajući u oči. A onda je oprezno, vrlo oprezno, kao da ima posla sa uplašenom pticom koja svakog trenutka može odlepršati, položila prst na butinu muškarca.

Hilgart nije reagovao. U položaju u kojem je ležao sa nogama još spuštenim na pod, kamera nije mogla uhvatiti njegovo lice, ali je ninda po sporosti kojom se pomerao njegov grudni koš već znao da je Hilgart daleko odmakao na putu u dubok, kataleptični san.

Prsti žene lagano su klizili uz mršavu butinu, dok je ona pažljivim pogledom proučavala Hilgartove reakcije.

Nagnuvši se još prema njemu, žena počela da šapće, blista-

vih, zaljubljenih očiju. Reči se nisu razaznavale, ako su to uopšte i bile reči. U stanju u kakvom se Hilgart nalazio reči ionako ništa ne znače; bitni su samo oni najprimitivniji zvuci iz ljudskih usta, zvuci koji ipak efikasno umeju da prenesu najosnovnija ljudska osećanja.

Želju... glad... strah...

Droga je sasvim očigledno blokirala svesni deo Hilgartovog mozga, dopuštajući njegovom telu da reaguje na jednostavne nadražaje. Ninda vide kako se njegova erekcija pojačava dok mu je Karla nežno milovala ud vrhovima napetih dojki.

Hilgartovo disanje sada se takođe ubrzalo: dve vešte ženske ruke doticale su ga po najosetljivijim mestima, a žena se spuštala sve niže nad njega, pritiskujući mu grudima bućine i donji deo trbuha.

— Boga mu! — reče promuklo Beri, sa očima kao prikovanim za ekran. — Neće valjda sad i... boga mu!

— Hoće! — zareža Smats. — Budi siguran da hoće! Ta kučka uživa u tome, prokleta bila!

Skriveni mikrofoni verno preneše Hilgartov životinjski krik u tajnu prostoriju.

Ujutru, kad se probudi, on neće znati da li je ovo što se dogodilo bio samo jedan od mnogih erotskih snova, ili stvarnost... Uspomena na to, među-

tim, ostaće urezana duboko u njegovoj memoriji:

Uspomena na trenutak kada je doživeo jedan od najstrasnijih orgazama u svom životu. I to dok su ga dodirivale samo usne žene koja mu je dolazila u snove...

Ako su Smats i njegovi ljudi bili duhovi koji nesmetano lutaju čitavom Hilgartovom kućom, onda je ninda bio samo senka jednog takvog duha.

Ono što se dogodilo u narednih tridesetak minuta, dok je obilazio novoizgrađeni deo, grafičilo se sa nemogućim. U uskom prostoru, ispunjenom raznovrsnom opremom, on se provlačio praktično iza leđa, ili uz bok ljudima obuzetim svojim poslom, a da nijedan od njih nije primetio njegovo prisustvo. Bili su apsorbovani radom, istina, ali...

»Tome je kriv sam ovaj uski prostor«, pomisli ninda, konačno se vraćajući u kupatilo pored gostinske sobe, kroz koje je i došao. »Duboko u podsvesti oni osećaju sigurnost, jer su zaklonjeni sa svih strana de belim zidovima, praktično bez ikakvih otvora. Nikom od njih ne pada na pamet da bi se OVDE moglo dogoditi nešto neprijatno...«

Izvirio je kroz prozor kupatila, pažljivo držeći glavu u se nci. Potrebno mu je pet ili šest sekundi da skokom sa ivice uskog kvadratnog okvira pređe na krov do svog užeta.

Pit više nije tu da ga upozori na kretanje stražara, ali je zato crna kutijica još uvek na svom mestu u travi. Jedan pritisak na dugme slične kutijice koju nosi u skrivenom džepu i...

Noću se zvuk dobro prenosi najviše, naročito kada je vazduh ovako vlažan. Visoko na svom mestu ninda jasno ču šumove koje je skrivena kutija emitovala zahvaljujući veštini Sumiko i malom čudu savremene elektronike.

Hitri koraci čoveka koji trči po travi, tup udarac, prigušen krik... a onda veoma uverljivo krkljanje žrtve čije poslednje snage ističu u dugom hropcu.

Kutija je na sredini između dva stražarska mesta. Oni sada obojica osluškuju ove šumove, sleđeni od iznenađenja i straha.

Jedino što mogu pomisliti jeste da je onaj drugi napadnut i sada umire na vlažnoj i užasno hladnoj travi. Jedino što mogu učiniti jeste da polete u tom pravcu, sa oružjem spremnim da po kratkom postupku osveti ubijenog prijatelja...

Da!

Oštri sluh ninde zabeleži prve žurne korake po travi iz oba smera; ne oklevajući ni časa, on se zgrči da prođe kroz uski otvor prozora, lagano se protežući naviše, prema ivici krova.

Paf! Paf!

Dva hica iz pištolja sa priгуšivačima došla su tako brzo jedan za drugim da su se gotovo slili u jedan. Osmehnuvši se pod kapuljačom, ninda pogleda naniže.

Dva tela leže u travi, na svega desetak jardi rastojanja. Jedno je nepomično; drugi čovek s naporom se diže na lakat, pri drжавajući se drugom rukom za pogodoeno mesto na levoj strani grudi. On želi da vidi koga je ubio. Ili bolje, ko je to ubio njega...

»Uštedeli ste mi jedno spuštanje niz konopac, gospodo!«, pomisli ninda, otiskujući se u dubinu. »Uže će ostati na krovu do sledeće prilike, a ovako i silazak ide mnogo brže...«

Kao mačka se dočekaо na noге, apsorbujući povijanjem kolena energiju skoka. Zakoračio je istog trenutka prema živoj ogradi udaljenoj dvadesetak jardi, ne obraćajući pažnju na dva mrtva tela.

Na sredini između njih kiselina već izjeda crnu kutijicu. Kad Makoli dođe da vidi šta se to dogodilo sa njegovim stražarima, neće ni primetiti nekoliko sitnih crnih zrnaca izgub-

ljenih u travi. A čak i da ih primeti, to neće značiti ništa; ni najbolja laboratorija na svetu više ne može rekonstruisati originalni izgled kutijice...

Tabasko Pit sedeo je za volanom svog plena sa juga, svetloplavog »ševroleta«. Trgao se kad su se zadnja vrata naglo otvorila i ninda uskočio na sedište.

— Do đavola! — reče plavokosi div, stresavši se. — Što te duže poznajem, sve više verujem u duhove, Les!

— I treba. Duhovi su opasna stvar, Pite, Maločas su dva momka umrla jureći duhove, znaš...

— Je li? Ona čudna crna stvarčica dakle zaista deluje?

— Savršeno. Makoli ima dva čoveka manje. I stotinak problema više.

Pit se nasmeja, obrćući kontakt-ključ.

— Kuda te vozim, gazda? — upita podražavajući unјkanje južnjaka koje je pokupio na svojoj kratkoј turneјi po Misisipiju. — U javnu kuću? Neki noćni klub? Ili na spavanje?

— Za spavanje je još rano — reče zamišljeno ninda. — Ide mo do naše prijateljice, Pite.

— Karle Maners? U ovo doba?

— Zašto da ne? Misliš da spava? — osmehnu se ninda. Ne obraćajući pažnju na Pita, on se hitro presvlačio u običnu odeću, pažljivo pakujući op

remu ninde u dugu vreću od grubog crnog platna, nalik jednoj od onih torbi u kojima se nose štapovi za golf.

— Naravno da spava! — sa sigurnošću reče Tabasko. — Prokletstvo, Les, nemoj pokušavati da pokvariš moje mišljenje o njoj. Ako još postoje sveti-ce na ovoj prljavoj i šašavoj planeti, onda je Karla Maners jedna od njih! Oduvek je bila takva!

— Nema svetica, Pite — tiho reče Lesli. — Postoje samo više ili manje moralne žene, a ni ta definicija nije sasvim tačna. Upravo zato što ne postoji ni precizna definicija morala.

Pit se okrete, skidajući nogu sa papučiće gasa.

— Les, od tih tvojih reči samo mi se zavrti u glavi. Reči, reči, reči... Do đavola, dok ti ne počneš da govoriš, sve izgleda davolski jednostavno, a sada...

— Ljudi imaju mnogo lica, Pite. Možda Karla Maners koju ti poznaješ nije ona Karla Maners koju sam ja upoznao pre svega desetak dana.

— Ona se ne može izmeniti, čoveče! — reče ubeđeno Tabasko. — Uostalom pričao sam ti sve: moj najbolji prijatelj iz Vijetnama, Gas Bernacki, zabavljao se s njom godinama. Kleo mi se u Bogorodicu da je nije ni dotakao sve te godine, Les! Bernacki je bio Poljak, ne

zaboravi; kad ti se Poljak zakune u Bogorodicu, to je sigurnije od Fort Noksa!

— Bernacki je umro u Vijetnamu, Pite — tiho reče ninda. — Sa njom se posle toga moglo mnogo toga dogoditi.

— Istraživao sam to, boga mu! Najbolji student, najpovučenija devojka u San Francisku, najbolji eksperimentator u Perkinsovoj laboratoriji. Nikakve veze sa muškarcima. Nikada! Žene poput Karle Maners vole samo jednom u životu, Les... otkako je Gas umro, za nju drugi muškarci ne postoje!

— Pite, ako je ti nisi dobio, to ne znači da je niko nije dobio. Možda je bilo razloga da izigrava i dalje sveticu pred svim koji su poznavali Gasa...

Tabasko zakoči tako naglo da je i sam poleteo napred. Okrenuo se hitro, a lice mu je bilo izobličeno od gneva.

— Lesli... nećeš valjda da kažeš da si... ti... da ste ti i Karla Maners...?

— Jesmo. I to joj nije bilo prvi put, Pite. Naprotiv.

Pit steže zube. Na trenutak, samo na trenutak, ninda se po- boja da će se prijatelj baciti na njega, kao divlja zver.

— Ne verujem — prošapta Tabasko. — Ne verujem!

— Istina je. Ja tebi ne bih iagao, Pite — vrlo tiho odgovori ninda. — Ta žena zna sve

o seksu. I još malo više od toga.

Pit se lagano okrete, spuštajući vrelo čelo na šake ukršteno na volanu. Lesli je ćutao. Čak i otvrdli momci poput Tabaska imaju svojih iluzija, a ni ko od nas ne voli da gleda kako se te iluzije razbijaju pod brutalnim udarcima onoga što se zove život...

— Karla Maners je nešto sa svim drugo, Pite — nastavi on nekoliko trenutaka kasnije. — Ta dama igra dvostruku igru. Dovukla je nas dvojicu ovamo da bismo je zaštitili, ako načini grešku na drugoj strani. Ako tamo uspe, pobrineće se da nas se otarasi. Na vrlo efikasan način.

— Lesli... siguran si da ipak... možda... ne grešiš? — Pit je govorio ne okrećući se.

— Siguran sam. Video sam je maločas, u Hilgartovoj kući. Priča koju nam je ispričala, da traga za otkrićima koja joj je Hilgart ukrao, samo je priča. Ona je sve vreme znala gde se on nalazi. Štaviše, do grla je umešana u zaveru da iz Hilgarta izvuče ono što zna. I vrlo vešto to radi, moram priznati.

— Drolja! — procedi Pit kroz zube. — Priljava drolja!

Lesli se blago dotače po ramenu.

— Ti je više ne smeš vidati, Pite. Veoma je lukava. Bojim se da pred njom ne odaš da

smo pročitali njenu igru.

— I nemam nameru da je vidam — promuklo odvrati Tabasko. — To je i u njenom interesu, do đavola. Nisam siguran da bih se uzdržao da ne sklopim prste oko njenog belog vrata i stežem ga jedno dva sata... tek koliko da budem siguran da neće ponovo oživeti!

— Tako je već bolje! — osmehnu se ninda. — Idemo sada dalje, Pite. Želim da je sačekam u njenom stanu kada se vrati...

Dvadeset minuta kasnije, on je ponovo bio pred kućom u koju je, prethodne noći upao požarnim stepenicama. Tada je bio u kostimu ninde i morao ga je skriti pre nego što je ušao u krevet Karle Maners.

Ovoga puta sve je mnogo je jednostavnije. Ući će na glavni ulaz i poslužiti se ključem koji mu je Karla dala. Sve će izgledati savršeno normalno.

— A najnormalnije će izgledati Karla Maners. Iz trenutka u trenutak ninda je osećao sve više poštovanja prema toj neobičnoj ženi...

Ostavljajući upaljeno svetlo pred ulaznim vratima i u dnevnoj sobi, on se udobno smesti u fotelju ispred televizora. sa čašom dobrog francuskog konjaka uz lakat.

Vreme do povratka Karle Maners dobro će mu doći da još jednom proanalizira sve ono što

se dogodilo od časa kada mu je Tabasko Pit, još u San Francisku, ispričao priču o Karli Maners...

Svetica, rekao je i tada. Žena koja je na najboljem putu da stvori sebi ime na vrlo zanimljivom polju genetskog inženjeringa...

A onda je neko ukrao njene zabeleške o jednoj stvari koja bi mogla imati užasne posledice ako bi došla u pogrešne ruke. Genetski inženjering je opasno područje, znao je ninda; iz jedne od laboratorija koje rade punom parom širom planete, već koliko sutra mogla bi izaći čudovišna stvorenja koja više niko ne bi mogao kontrolisati sem njihovih tvoraca.

I ne samo ona; jedan obični bezazleni virus mogao bi, posle manipulacije u jednoj od takvih laboratorija, dati smrtonosno potomstvo i izazvati epidemiju koja bi desetkovala stanovništvo planete.

Pit nije znao na čemu je Karla Maners radila. Ni ona to nije želela da kaže nindi, ali se držala tako da je jednostavno morao pomisliti kako posledice njenog otkrića mogu biti užasne.

A njene ideje, rekla je Lesliju, drhteći od straha, potpuno bleđa, njene ideje, zajedno sa zabeleškama, ukrao je izvesni doktor Hilgart iz Filadelfije, čovek kome se prostodušno obratila na jednom od njegovih

predavanja na Berkliju i zamočila ga da joj pomogne!

Policija? FBI?

Taman posla, uzvratila je za panjeno Karla. Njene ogromne i strašne tajne dočepao bi se državni aparat, prepun ljudi koji bi zadovoljno protrljali ruke na pomisao da jednim udarcem mogu zbrisati devedeset odsto stanovništva Kine, recimo. Ili Sovjetskog Saveza...

Lesliju se ta priča nije dopala. Od samog početka. Suviše šupljina u njoj za tako inteligentnu ženu.

Ali su podaci dobijeni sa druge strane potvrdili da se ona bavi onim čime je i rekla da se bavi. I da se doktor Rodni Hilgart u Filadelfiji bavi stvarima o kojima je vrlo teško doznati nešto bliže.

A onda, Karla Maners bila je lepa žena. Uzbudljiva, vatrena, strasna. Jasno mu je da la do znanja, još pri prvom susretu, da je spremna da pođe u krevet sa njima, ali se to dogodilo tek kada su svi prešli u Filadelfiju, najpre Manersova, a zatim i troje prijatelja.

A sada...

Sada priča dobija sasvim drugu smisao. Ne Karla Maners, već Rodni Hilgart bio je na tragu velikog i značajnog otkrića. Nije on njoj ukrao ideju, već ona njemu; mora da se to odista dogodilo posle predavanja, kada se on uzbuđeno izbrbljao u nekom društvu.

Karla Maners se morala nalaziti u blizini. Jedina je imala dovoljno znanja da shvati značaj onoga što je Hilgart rekao. Uklonila se da je on ne vidi, svesna da će je odmah zapamtiti ako se to dogodi. Verovatno se već tada u njenoj ljupkoj glavi začela pomisao o načinu na koji bi se najlakše moglo doći do Hilgartove tajne.

Povezala se sa Smatsom, a ovaj je organizovao čitavu stvar. Sopstvenim novcem, verovatno; dogovor sigurno glasi da se profit kasnije podeli, kada se Hilgartov pronalazak dobro unovči.

Pit, Tabasko Pit, ratni drug mladića koji je voleo, pojavio se u pravom trenutku. Pit je tvrd momak, znala je Karla Maners, i dobro bi joj mogao doći na nepoznatom terenu, u Filadelfiji. Šta, Pit ima i prijatelja koji je još tvrdi i opasniji od njega? Utoliko bolje!

I tako se ninda našao u središtu priče koja mu se od početka nije dopadala, upravo za to što je izgledala veoma jednostavna.

Sada, međutim, zna mnogo više, zahvaljujući poseti Hilgartovoj kući. Biće veoma zanimljivo da prouči reakcije Karle Maners kada uskoro stigne o vamo...

Zvuk motora na ulici. Jednim skokom ninda se stvori kraj prozora dnevne sobe, pazeći da

se njegova silueta ne ocrta na svetlijoj pozadini.

Da, ona je. Izlazi iz taksija.

Ninda se vrati u fotleju. Jasno je čuo njene korake pred ulazom, tresak žurno zatvorenih vrata, šum s kojim je skinula mantil i u hodu ga odbacila na pod predvorja...

Uletela je u dnevnu sobu, ru menih obraza, blistavih očiju.

— Lesli! — kliknula je. — Bože, kao da si znao da treba da dođeš! Čitavog dana umirem od želje za tobom!

*

* *

Rodniju Hilgartu se vrtelo u glavi, ali se on još uvek borio sa željom da popije svoju uobičajenu čašu pića i potone u tamu. U nadi da će pre sna još jednom doživeti ono što mu se dogodilo prethodne noći... Ili nešto bar upola tako divno kao ono što se dogodilo prethodne noći.

— Ne! — reče glasno stežući prstima slepoočnice. — Moraš malo i da misliš, Rodni, stari moj! Udarci padaju sa svih strana, a ti hodaš kao u snu! Moraš da misliš, prokleta buda lo! To je jedino u čemu si ikada bio dobar!

Sve je počelo još jutros, u laboratoriji...

Prvo i prvo, svi su bili neuobičajeno ljubazni prema njemu. Neuobičajeno je prava reč; već danima svi razgovori na poslu svodili su se na klimanje gla-

vom u prolazu i minimum stru-
čnih diskusija, kada se to već
nije moglo izbeći.

Najpre matori Pibodi. Čove-
če, jutros mu se čak ponizno iz-
vinio što je bio preoštari posle
onog incidenta sa Čeningovom!
On shvata napetost profesora Hi-
glarta, rekao je, smeškajući se;
uostalom, ta devojka, Loreta
Čening, polovinu vremena na
poslu provodi izazivajući muš-
karce, zar ne, profesore Hil-
gart?

Šta se dogodilo Pibodiju i sv-
im ostalima? Zašto su odjed-
nom, doslovno preko noći, pro-
menili mišljenje o njemu?

Svi do jednog.

I Loreta Čening!

Dobacivala mu je poglede či-
tavog dana, da bi pred sam kr-
aj radnog vremena sa očajnič-
kim izrazom na licu, u prolazu
bacila na njegov sto hartijicu
sa nekoliko nažvrljanih reči.

»Hoćete li večeras biti kući,
profesore Hilgart? Jako mi je
važno da govorim sa vama. Na-
zvaću oko osam. Loreta«.

Neka šala u kojoj svi oni uče
stvuju, cela laboratorija? Ne,
matori Pibodi nikada se ne bi
priključio nečem takvom...

Šta se, do đavola, dogodilo?
Šta mu to ponovo spremaju, pro-
kleti bili?

Osam... Ta kučka, Loreta Če-
ning neće pozvati, naravno. A
i ako pozove, biće to samo da
bi ga ismejala. Ili...

Telefon? Da li to telefon odi-
sta zvoni?

Gotovo se sapleo priskačući
stočiću sa telefonskim apar-
atom. Šta da kaže ako je to Lo-
reta? Da je... pozove ovamo?

— Halo? Profesore Hilgart?
Loreta Čening ovde...

— D-da? Izvolite, Loreta.

— Pročitali ste moje pisam-
ce... Ovaj, meni je zaista jako
stalo da još večeras govorim sa
vama, profesore...

Rodni oseti kako mu se steže
grlo.

— Ne znam... možda bih mo-
gao naći vremena da... da se
negde sretnemo...

— Oh, divno! — jasno se čuo
entuzijazam u njenom glasu. —
Ja sam samo na pet koraka od
vas, na Nju Market Stritu. Mo-
gu da dođem?

— Ja... uh... zašto da ne?

— Divni ste, profesore! —
zacvrkuta Loreta Čening. —
Evo me, stižem!

Hilgart proguta pljuvačku, bu-
ljeći u slušalicu iz koje je sada
dopirao melodični ton koji je
označavao da je veza prekinu-
ta.

Ona dolazi?

Ovamo?

Loreta Čening dolazi ovde, u
njegov stan!

Skočio je na noge, nervozno
se osvrćući. Šta treba da pri-
premi, do đavola? Večeru? Piće?
Prigušena svetla?

Sva njegova iskustva sa že-
nama svodila su se na ono što

je video na filmu. I one dve bedne prostitutke, jedna još iz studentskih dana, druga u Demoinu, kad je držao jedno od svojih predavanja...

Potrčao je u kupatilo, a onda zastao na otvorenim vratima. Do đavola, sada nema vremena ni da se istušira. Može li bar oprati zube? Promeniti košulju?

Zvono na vratima? Tako brzo?

Loreta Čening stajala je na pragu, široko se osmehujući.

— Dobro več, profesore. Nećete me pozvati da uđem?

— Ovaj... da! Svakako! Izvoli, Loreta...

Promućao je još nekoliko zbunjenih reči dok je ona čavrljala o vremenu, smeštajući se u fotelju u dnevnoj sobi, a onda zastao pred bifeom, sa užasom shvatajući da će i on sam morati da popije koji gutljaj alko hola, ako ponudi i Loretu.

— Jedan viski dobro bi mi činio — reče devojka veselo. — Napolju je užasno vlažno, a ja... ja sam hodala satima pre nego što sam se odlučila da vas pozovem...

On dohvati flašu drhtavim rukama i nasu u dve čaše za po prst zlataste tečnosti. Ako bude bio oprezno, kap po kap, možda efekti ovoga puta neće biti tako strašni.

Loreta prihvati čašu iz njego ve ruke, gledajući ga pravo u oči. Uzdahnula je duboko, tako

snažno da su joj se dojke kao žive pokrenule pod tankom tkanimom.

— Profesore Hilgart, ja... Smem li da vas zovem Rodni? Molim vas, dopustite mi to!

— Svakako, Loreta — još uvek je nespretno stajao pred njom, obrćući čašu u rukama. — Ovaj... oduvek sam želeo da budemo... prijatelji...

Ono pre neki dan... Zaista ne znam šta se to dogodilo sa mnom! Postupio sam kao prokleta budala, ali...

Ona velikodušno odmahnu rukom, oborivši pogled.

— Ništa za to, Rodni... Kad malo bolje razmislim... mora da sam i ja sama prilično kriva. Nije trebalo onako da se nagnem preko vašeg stola, a do bro sam znala da ona glupa blu za ima ogroman izrez...

Robni proguta pljuvačku.

— Da, da... Moram reći da je... ovaj... prizor bio veoma... mislim...

— Zaista? — ona ga pogleda u oči. — Dopalo vam se ono što ste videli? Ne šalite se?

Porumenela je i spustila glas, ali ga je i dalje gledala pravo u oči.

— Zaista, Loreta. Oduvek... oduvek sam tvrdio... ovaj, mi slio da si ti... jedna od najlepših žena koju sam ikada video! — izvali Rodni diveći se sopsstvenoj hrabrosti.

— Oh! — reče devojka iznenada. prinosći slobodu ruku

ustima. — Pa ti još stojiš, Rodni! A znam koliko si umoran! Čekaj... smestićemo se tamo, na kauču, tako ćemo moći mirno da razgovaramo!

Skočila je na noge pre nego što je uspeo da progovori i jednu jedinu reč, uhvatila ga pod ruku i povukla prema kauču na drugoj strani sobe. Nije uspeo ništa da progovori, opčinjen do dirom jedne krupne, čvrste dojke na svojoj mišici.

Utonuli su u meku podlogu, stisnuti jedno uz drugo. Ruka Lorete Čening još uvek je bila pod njegovom, njena dojka pritiskala je njegovu mišicu iznenađujućom snagom.

— Rodni — reče ona, oprezno otpivši iz svoje čaše — ponekad se divim sopstvenoj gluposti, zaista! Dugo radimo zajedno, ali da taj čovek, Everli, nije juče održao predavanje, mora da bih još uvek mislila kako ti nisi ništa naročito... Srećom, on nam je objasnio koliko je tvoj rad značajan za ovu zemlju i natrljao uši matorom Pibodiju što te je izgrdio posle onog glupog miša...

— Everli? — Hilgart je zbunjeno pogleda. — Ko je Everli?

— Pibodi nam je rekao da je iz neke vladine agencije, jedne od onih što ima samo zagonetnu skraćenicu umesto imena — sleže devojka ramenima. — Rekao je da oni dugo prate tvoj rad i da si na pragu epohalnog

otkrića, otkrića za koje je Nobelova nagrada samo stoti deo onoga što ćeš dobiti ti i ova zemlja... Je li to istina, Rodni?

— Istina? — on se nasmeja. — Pa, ne znam... voleo bih da i sam tako mislim, Loreta. U svakom slučaju, ima tu još mnogo posla...

Ona ga je gledala raširenim očima, sa gotovo dečjim divljenjem na licu.

Prijao mu je taj pogled. Kojem muškarcu ne bi prijalo kad ga tako posmatra jedna uzbudljiva, mlada žena?

I još se pri tom grudima oslanja o njegovu mišicu!

Osetio je uzbuđenje, duboko u sebi i otpio gutljaj iz čaše pre nego što je shvatio šta čini.

Šta se to dogodilo?

Viski je žario, kao plamen, ali nije bilo one uobičajene mučnine u želucu... Naprotiv!

»Kao čarobni napitak iz bajke«, pomisli, duboko udišući. »Kao životni eliksir, kao...«

Telo mu vibrira od snage, oseća. Sa očiju mu se diže veo koji ga je sve do sada zaslepljivao, grudi se ispunjavaju energijom kakvu još nije osetio.

Do đavola on je viši i snažniji nego što je do sada mislio. I pametniji, boga mu! Taj Everli iz vladine agencije samo je potvrdio ono što on odavno zna o sebi! Lukavi su ti vašingtonski birokrati, prokleti bili: drže čoveka na oku i mudro čute!

Ta mala, tu pored njega, zgo

dna je. Istina, ne kao ona plavuša iz snova, ali zaista pristojno izgleda. Uskoro će žene po put nje čekati u redu da mu samo dotaknu ruku, progovore koju reč sa njim.

Uskoro, da. Ali, dotle...

Otpio je još malo iz čaše, nasmejao se iz punih grudi i ustao.

— Dodi! — rekao je snažnim, dubokim glasom, nimalo nalik njegovom običnom glasu.

Gledala ga je odozdo sa izne nađenjem u očima. Sa poštovanjem...

Sa strahom...

I treba da ga se boji, prokleta glupača! On je muškarac kakvog još nije srela; kad svrši sa njom, shvatiće šta zapravo znači voditi ljubav sa takvim čovekom, ljubavnikom koji će je dovesti do ekstaze!

— Rodni? — šapnula je. — Ti... ti...

— Hoću te — rekao je pružajući ruku. — Sada. Odmah. Ovde.

— Ohhh — pobožno je uzdahnula, ustajući. Kolena su joj drhtala, ispustila je čašu na pod, zaboravljajući da je ima u rukama.

— Svuci se — naredi on. — Polako. Imamo čitavu noć, mala.

Ona drhtavim prstima počela raskopčava bluzu. Kao dve naglo oslobođene životinje, nje ne dojke iskočiše na svetlost, podrhtavajući od želje. Krupne,

mrke bradavice bile su napete, prkosno uperene uvis.

Teško dišući, sa izrazom onog istog bezgraničnog poštovanja u očima, Loreta Čening je zbacivala sa sebe ostatke odeće. On je gledao, nadmoćno se smejajući. Zgodna je, ali neka ne misli da on sada dahće od čežnje za njom.

— Klekni — reče kada je ostala naga pred njim. — Tu, pred mene. Svuci mi pantalone...

Biće kao u onom snu, znao je. Sve žene ionako čeznu za tim. I ona jedva čeka da mu to učini, prokleta kučka! Ko zna koliko je muškaraca već stezalo te velike dojke i zariovalo se u nju dok ona dahće kao uspaljena keruša!

— Šta je? — zareža. — Šta čekaš?

Ona kleče pred njega, obarajući pogled. Ruke su mu nevesto otkopčavale pantalone, povukle ih naniže, niz kolena, do poda. Za njima gaćice, dok je Rodni bez žurbe zbacivao sa sebe pulover i košulju, potajno se diveći svom snažnom telu.

— Dobar je, a? — upita. — Sviđa ti se?

— D-da...

Šta je sa njom? Hoće li mu to učiniti, ili ne?

— Nešto nije u redu, mala?

— Nemoj to tražiti od mene, Rodni — šaputala je oborene glave. — Nemoj... želim te, ali ne tako...

On se promuklo nasmija, na ginjući se nad nju. Šćepao je za kosu, tako da je iznenađeno vri snula.

— Slušaj, mala, ti trikovi o- vde neće upaliti, znaš!

Lice joj je zgrčeno od bola. U očima je sada samo strah. Da, strah! Pravo osećanje za ženu koja kleči pred velikim Rodnijem Hilgartom!

— Rodni, nemoj... molim te... to me boli! — prostenjala je.

Odgurnuo je, i ona se sklu- pčala na podu, skupljajući ko- lena. Ima divnu zadnjicu, pro- kleta bila, glatku, čvrstu... uz- budljivu!

Bacio se na nju i ona je po- novo vrisnula, prodorno, zastra šeno, još čvršće se skupljajući u klupče. Pokušao je da joj za- vuče šaku među stisnuta kole- na, da je okrene na leđa, da joj raširi noge i zarije se u nju. Sa- mo jednom da ga oseti, kučka, posle toga će opet vriskati, ali od uživanja!

— Ne! — plakala je devojk. — Nemoj... nemoj tako... Ro dni, molim te, ne tako!

— Zaveži, droljo! — proce- dio je kroz zube. Prsti njegove desne šake ostaviše crvene tra- gove po obrazu žene. — Zave- ži!

Ona skoči na noge, s lakoćom ga odbacivši od sebe. Oči su joj sijale od gneva, ali je bila lepša nego ikad, naga, zarume

njena, sa dojčkama koje se uz- buđeno dižu i spuštaju.

— Ne! — reče s prezirom u očima. — Tako nećeš sa mnom, profesore Hilgart! Proklestvo, ipak sam ja bila u pravu: ti si čudovište! Čudovište, čuješ li?

Rodni Hilgart grohotom se nasmija, vrteći glavom. Te glu pe ženske, do đavola sa njima... Ali ipak, ne sme im se dopus- titi da nekažnjeno vređaju je- dnog Rodnija Hilgarta, zar ne?

*

* *

— Oooooohhhh!

Lesli oseti kako se telo žene napinje pod njim kao luk, od- vajajući se od postelje. Njeni bokovi sada su slobodno kruži- li, trbuh se ritmično pokretao, trljajući se o njegov trbuh, na- pete bradavice Karle Maners pekle su mu grudi dok mu je zarivala nokte u vrat.

Vodili su ljubav već više od jednog sata, a ona nije poka- zivala ni traga umora. Napro- tiv...

Nije ga mogla odbiti, iako je došao u njen stan znajući da ona uskoro treba da krene na svoj tajanstveni posao u Hilgar tovoj kući. Namerno je to uči- nio; njegov plan za ovu noć — noć koja će možda doneti i ko načnu odluku — zahtevao je da ona ne stigne u uobičajeno vreme ostavljajući tako Smatsa na cedilu.

Bio je dovoljan jedan dodir njegove ruke da počne da se

svlači. Žena sa savršenom samokontrolom topila se kao maslac pred njim...

Znao je zašto se to događa. Hipnoza, neuhvatljiva, neupadljiva, kakva i mora biti kada se koristi na dobrom psihologu kakva je Karla Maners. Bio je prvi muškarac kojem se potpuno predala, prepuštajući se uživanju seksualnog čina. Sa svima drugima, do sada, morala je biti oprezna, na distanci, čak ni sama ne shvatajući da je to razlog zbog kojeg neće osetiti puno zadovoljstvo.

Naravno, da bi se njemu tako prepustila, morao joj je sugerisati lažnu sliku o sebi. Ona misli da je njegova inteligencija veoma ograničena; da ima posla sa snažnim i spretnim momkom sposobnim samo da izvršava tuđa naređenja.

I izvrsnim ljubavnikom, naravno, što treba do kraja iskoristiti...

Naglo se spustila na postelju, vukući njegovo telo za sobom, pripijajući se usnama za njegove grudi i vrat, dok su joj se kukovi frenetično vrteli u ekstazi novog orgazma.

— Ohhh, bože — reče slabim glasom nekoliko minuta kasnije, kada joj se dah malo smirio. — Koliko je sati?

— Deset i dvadeset, Karla.

— Prokletstvo!

— Nisam znao da imaš nekih obaveza ove noći...

— Ništa važno. Zapravo, ne

baš i nevažno. Trebalo je da se vidim sa jednom devojkom koja radi sa Hilgartom. Izvesna Loreda Čening.

— To može da čeka?

— Bojim se da ne. U svakom slučaju, otići ću u njen stan...

— Onda nema razloga za žurbu — osmehnu se ninda, milujući je rukom po butini. Usne mu se spustiše na njen vrat, skliznuše naniže, do bradavice koju vešto pomilova vrhom jezika.

Stresla se, kao od udara električne struje, i opet otvorila da ga primi, jecajući od želje koju je on tako spretno ponovo probudio u njoj.

— Brzo! — prostenjala je. — Učini mi to sada! Brzo, Lesli!

On kleknu na postelju, podižući je na ruke i privlačeći snažno sebi. Kriknula je od bola, otvarajući usta, sklapajući oči.

Telefon na stočiću kraj poste lje zazvoni i ona se trže.

— Čekaj! — reče iznenada drukčijim glasom. — Čekaj... telefon!

— Do đavola s telefonom! Želim te, Karla!

— Čekaj, ludače! — prošapta ona nežno, boreći se da se oslobodi njegovih ruku. — Pusti me...

Oslobodio je, zavalivši se na drugom kraju postelje. Ona se opruži potrbuške, pružajući ruku prema aparatu, Pritisnula je slušalicu čvrsto uz uho, kako bi ga sprečila da čuje glas

iz nje, ali to nije dovoljna pre dostrožnost za čoveka koji je, u stvari, ninda...

— Karla? — Smatsov glas.
— Zašto te još nema?

— Žao mi je, Loreta. Dogodilo se nešto što me je omelo, pa sam potpuno zaboravila naš sastanak...

Kratka tišina, a onda je Smatshvatio šta znači ta šifrovana poruka.

— Nisi sama?

— Ne.

— Možeš li odmah da dođeš?

— Dogodilo se nešto novo?

— Možeš se kladiti da se dogodilo nešto novo!

— Ne možeš da mi kažeš telefonom?

— Mogu, do đavola! Niko ne može da čuje?

— Ne, ne...

— Naš prijatelj je nekoga ubio.

— Aha, shvatam. Pa u redu... dolazim odmah, Loreta... vidimo se!

Ninda se smeškao, posmatrajući lice žene kada mu se okrenula. Fantastična je, zaista. Odglumila je ovu scenu tako dobro da ni najljubomorniji partner ne bi pogodio da nije govorila sa ženom, već sa muškarcem.

— To je bila ta Čeningova, a?

— Da, ona. Ima nešto važno da mi kaže. Žao mi je, dragi, ali moram odmah do nje.

Lesli zevnu, protežući se.

— Hoćeš da te otpratim?

— Ma ne, zaboga? Uzeću kola iz garaže. Ona stanuje u vrlo mirnom kraju i još u stambenoj zgradi!

— O kej... Ionako mi se spava. Mogu li da ostanem ovde?

— Kako da ne, dragi! — odvrati ona.

Mahnula mu je rukom, dohvatila torbicu sa stočica i energično krenula prema vratima. On je ostao da leži sve dok se šum njenih koraka nije izgubio u daljini, a onda skoči na noge, pretvarajući se u deliću sekunde u pravi vihor pokreta.

Brzo oblačenje i svlačenje je nešto o čemu čak i glumci i cirkuski artisti mogu da uče od nindi. Bio je potpuno odeven samo pet sekundi kasnije.

Prozor spavaće sobe gledao je u vrt, bočno od garaže. Skok sa prvog sprata do tla trajao je manje od jedne sekunde.

Našao se skriven za uglom kada je Karla Čening izašla na ulazna vrata kuće i pohitala prema garaži. Savršeno miran, osluškivao je kako obrće ključ, otvara širom vrata i pokreće motor kola.

Ako ostavi otvorena vrata garaže, kako to mnoge žene imaju običaj, to će mu stvoriti nešto problema, ali ne problema koji se ne mogu rešiti. Ne bi mu bilo prvi put da putuje pri državajući se odozdo za šasiju vozila koje se kreće punom brzinom...

Karla Maners međutim, nije od žena koje ostavljaju za sobom otvorena vrata garaže. Za ustavila je kola nekoliko jardi pred izlazom i vratila se da ih pažljivo zatvori za sobom.

Sasvim dovoljno vremena da uskoči na otvorena prednja vrata na levoj strani i kao gušter sklizne u prostor ispred zadnjeg sedišta. U svakom slučaju, ovaj način putovanja daleko je udobniji od onoga o kojem je maločas razmišljao...

Karla Maners vozi brzo i sigurno. Oštro, poput muškarca, ali nijednom nije dala priliku policiji da je zaustavi zbog neke greške u vožnji. Ona uopšte retko čini greške.

Šta će se dogoditi kada stigne do Hilgartove kuće? Da li ubistvo koje se odigralo menja iz osnova njen i Smatsov plan?

Ako se odluče za drastične mere, njemu će biti lakše da prodre ponovo u kuću, jer će ona kolima doći gotovo do ulaznih vrata. Ako se pridržava dosadašnje procedure, on će ponovo morati da se šunja kroz vrtove, izbegava stražare i vere se uz uže, gubeći dragoceno vreme.

Sumiko i Tabasko Pit su u blizini kuće, srećom. Ako bude potrebno, njih dvoje napraviće diverziju koja će mu omogućiti da lakše uđe...

Dvadesetak minuta kasnije znao je da Karla Maners ne želi ništa da menja u načinu svog

ulaska u kuću. To što se dogodilo ubistvo, bar za nju, nije bio dovoljno jak razlog za takvo nešto.

Zaista, ko je ubijen? I zašto?

Karla Maners zaustavi kola uz ivičnjak ulice paralelne sa Fremont Stritom. Bez žurbe. Našla je vremena da čak povuče ručnu kočnicu pre nego što je izašla i pažljivo zaključala kola za sobom.

Jedan mračni prolaz vodi odatle u unutrašnjost bloka kuća, znao je ninda, a odatle se, pod zaštitom živice, može prići tajnom ulazu u kuću. Karla će proći tuda, a on za njom.

Samo tri sekunde kasnije, pošto je lako izašao nakraj sa bravom na vratima kola.

Odeća koju ima na sebi nije kostim ninde, ali je sasvim pogodna za šunjanje kroz tamu. Kreće se bešumno, osluškujući korake žene ispred sebe.

Šta je to? Ona je stala?

Razgovara s nekim? Taj razgovor treba čuti!

Dva koraka zaleta bila su dovoljna nindi da kao ptica preleti visokuivicu susedne kuće i bez ikakvog šuma se stvori na njenoj drugoj strani. Kada se zaustavio, dvoje ljudi koji su razgovarali tihim glasom nalazili su se svega dve ili tri stope daleko od njega, tako blizu da ih može dotaći rukom provučenom kroz granje.

— Devojka — šapuće muška

rac u kojem ninda prepoznade Makolija. — Visoka, krupna, lepo građena...

— Velike grudi?

— Do đavola, nisam video? Nosila je kišni ogrtač.

— O kej, Bruno. Hvala ti...

— Čekaj — šapat muškarca postaje još tiši. — Štaviše, sada je ponizan, molećiv. — Obećala si mi nešto, Karla, zar ne...

— Oh, ti! — ona ga blago miluje prstima po grubom obrazu. — Vidiš i sam da je situacija kritična, dragi; kad sve ovo prođe... kad dođemo do sve te love... onda ćemo neprestano biti zajedno? Tako mnogo da ćemo dosaditi jedno drugom, vi dećeš!

— Ti... ti meni nikada nećeš dosaditi, Karla...

— Znam! Samo se šalim... Idem sada, Bruno.

»Ona vodi ne dvostruku, nego trostruku igru«, pomisli ninda sledeći korake žene sa druge strane žive ograde. »Makoli je već u njenim šakama. Jak adut ako dođe do gužve sa Sma tsom... ali ne dovoljno jak, jer, koliko sam shvatio, Makoli nema pristupa u kuću i neće moći da joj pomogne ako joj se unutra nešto dogodi...«

Stražar pod drvetom, novi momak umesto jednog od one dvojice koji su prošle noći ubili je dan drugog, bio je upozoren da će neko proći. Bez reči je ispratio ženu pogledom, dajući tako nindi priliku da sklizne iza nje

govih leđa i zauzme zaklon u žbunju, nepune tri jarde od njega.

Karla zamače za ugao istočnog zida. Tu negde je i tajni ulaz, ali on do njega ne može stići, a da ga stražar ne vidi...

Da pozove Tabasko Pita i Sumiko minijaturnim radio-uređajem koji ima uz sebe?

Proći će najmanje tri ili četiri minuta dok oni organizuju uspešnu diverziju, a to je suviše vremena.

»Žao mi je, Makoli«, pomisli ninda grčeći noge na skok. »Moraćeš da ostaneš bez još jednog čoveka!«

Vreme za suptilne metode je prošlo. Ovoga puta mora ubiti munjevito i tiho, onako kako ninda najčešće i ubijaju.

U skoku ninda raširi ruke, zatežući vrhovima prstiju tanku čeličnu žicu izvučenu ispod opasača pantalona.

Pao je na leđa stražaru, a da ovaj nije ni shvatio šta se to dogodilo; oštar trzaj obema rukama, unazad i naviše; već sledećim pokretom ninda se uspravljao na novi skok koji će ga odneti u pravcu kojim je trenutak ranije nestala i Karla Manners.

Trava iza njega kratko zašušta, vlažnim šumom, zalivena mlazom krvi iz otvorene vratne arterije. Da se neko u tom trenutku našao u blizini, sa užasom bi shvatio da glava ubijenog stražara leži na čitavu sto-

pu rastojanja od groteskno skraćenog vrata i ostatka tela...

Pribijajući se uza zid, ninda pogledom uhvati poslednji pokret kojim su se obrtna vrata uklopila u istočni zid Hilgartove kuće. Odlično: neće morati dugo da pipka po zidu tražeći mehanizam koji aktivira vrata.

Da li na njihovoj drugoj strani stoji stražar koji kontrolise ko ulazi i izlazi? Prošli put ga nije bilo, ali ovo što se noćas događa nije rutinsko obavljanje posla.

Ne, stražara nema... a visoko nad sobom čuje kako koraci žene odzvanjaju na metalnim stepenicama.

»Čudno«, pomisli, dok su se vrata sklapala za njim. »Ovoga puta, ona se ne trudi da hoda tiho...«

Krenuo je naviše, na vrhovi-
ma prstiju, istražujući pogledom spiralno stepenište nad sobom.

Zadah krvi ispunjava čitav prostor oko stepeništa. Zadah sveže ljudske krvi koja još kaplje iz razjapljene rane...

*
* *

I miris barutnog dima još lebdi u vazduhu. Neko je nedavno ovde upotrebio oružje...

Da.

Beri upola leži, upola sedi uza zid od golih cigala. Slušalice su mu pale na vrat, ali on praznim očima zuri u nizove ekrana pred sobom. Svi oni su

uključeni i trepere raznobojnim slikama. Ispred njih, drugi čovek leži prema podu, sa rukom ispruženom u položaju koji pokazuje da je poslednjim očajničkim pokretom pokušao da zaustavi metak koji mu je poleteo tačno u lice.

Ne mora silaziti niz stepenice da bi se uverio da su mrtvi i ostali Smatsovi ljudi. Odozdo ne dopiru nikakvi šumovi, a za dah krvi se lagano penje, štipajući za nosnice.

Slegnuvši ramenima, ninda odgurnu Berijevo mrtvo telo i zauze mesto pred ekranima. Ovo što se sada događa u unutrašnjosti kuće, osećao je, biće zanimljivije od svake horor serije na pravoj televiziji...

Mršavo nago telo Rodnija Hilgarta leži na postelji, zgrčeno kao fetus. Ruke obavijaju kolena, lice je zariveno u jastuk. Morao je vrlo pažljivo pogledati u ekran da bi zapazio da čovek još diše.

Karla Maners zastala je pred drugim nagim telom opruženim po tepihu. Lepo, snažno telo žene, vitkih bokova, uskog struka, jako velikih i čvrstih grudi.

Telo unakaženo mnogobrojnim udarcima. Ali ni izbliza kao lice...

Smatsovo lice je mirno. Sedi, potpuno opušten, u fotelji nekoliko koraka dalje i radoznalim pogledom ispituje reakciju Karle Maners na taj prizor.

Ona otrže pogled od unakaženog lica devojke i pogleda u njega.

— Lorna Čening — reče op-
tužujući. — Ti si je dovukao
ovamo, Smats?

On sleže ramenima.

— Zašto da ne? Naš plan je
to predviđao, zar ne?

— Jeste, ali ne još, prokleta
budalo! Šta se dogodilo, poku-
šao je da je siluje, je li? Šta si
mu stavio u viski? Koliku do-
zu?

— Sve je bilo po planu —
monotonim glasom odvrati Sma-
ts. — U redu, doza je bila malo
veća, ali Ričardson nije tako
dobar stručnjak kao ti...

— Oh, boga mu! — Karla Ma-
ners gnevno lupi nogom o pod.
— Koliko svedoka ima? — do-
dade gledajući prema kameri.
— Pet, šest, osam?

— Nijednog! — Smats se za-
dovoljno cerio, gladeći bra-
du. — Nema više nijednog, Ka-
rla. Kao što naš mali plan pre-
dviđa, uostalom.

Ona klimnu glavom, skrećući
pogled prema Hilgartu. Prouča-
vala ga je nekoliko trenutaka,
mršteći lice, a onda zavrte gla-
vom.

— Naš plan, Smats, nije pre-
dviđao da Rodnija Hilgarta do-
vedemo u ovako stanje, do da-
vola!

— To priznajem — uzdahnu
čovjek. — Prokletstvo, a stvar
se tako lepo odvijala sve dok
jedna glupača nije odbila oralni

seks. Naš dragi Rodni je prosto
pobesneo. Sve je bilo gotovo za
nekoliko sekundi...

— I?

— Šta je posle učinio, misliš?
Posle toga je pogledao šta je
učinio, povratio tamo na tepih,
oteturao se do kreveta i zauzeo
ovaj položaj u kojem ga i sada
vidiš!

Karla Maners steže zube.

— Od svih prokletih, uobra-
ženih i arogantnih diletanata
na ovom svetu, Smats, ti si naj-
gluplji... i najarogantniji!

— Hej, hej, mala — mlako se
pobuni on. — Takve reči, za-
boga?

— Zaveži! prosikta ona. —
Da li ti, imbecilu, uopšte shva-
taš šta se možda dogodilo? Taj
čovjek tamo može ostati u onom
položaju do kraja života, shva-
taš li? A ako se ikada uspravi,
imaćeš pred sobom samo malo-
umnog idiota... Idiota koji će
se ponašati kao dvogodišnje de-
te, razumeš li?

— Ma hajde... ne mora u-
vek da bude tako, zar ne? Bo-
ga mu, i ja znam valjda pone-
što o tim stvarima. U redu, u
šoku je, i potpuno se odvojio
od stvarnosti, ali neki jak sti-
mulans...

— Zaveži! — reče Karla Ma-
ners. — Moram da razmislim
šta se još može spasiti...

Smats poslušno klimnu gla-
vom. Oprezno zaobilazeći krv
na tepihu, Karla Maners priđe
postelji i kleknu kraj nje, na-

stojeći da zaviri u Hilgartovo lice.

Nije uspela u tome sve dok ga nije, iznenađujućom snagom, prevrnula tako da mu lice bude okrenuto zidu, umesto naniže. Telo i udovi, međutim, ostanu ukočeni u istom onom fetalnom položaju.

Desetak minuta kasnije, posle nekoliko oprezno izvedenih eksperimenata koji su pokazivali da Karla Maners zna svoj posao, ona se uspravi, zamišljeno grickajući nokat malog prsta.

— Možda još ima izgleda — reče. — Ali to nije tvoja prokleta zasluga, Smats...

— Eto vidiš! — nasmeja se čovek sa vidnim olakšanjem na licu. — Rekao sam ti da...

— Sad ja govorim, do đavola! S obzirom da je Loreta Čening ovde, to znači da si upotrebio varijantu sa Everlijem, je li tako, Smats?

— Da, tako je. Reagovala je izvrsno; na licu joj se videlo kako se kaje što je bila neljubazna sa tako važnim čovekom. A ona matora budala, Pibodi, on...

— Ne zanima me Pibodi. Evo šta ćemo da uradimo, Smats...

Smeškajući se, ninda saslušala plan koji je Karla Maners improvizovala. Bilo je i poštovanja u tom smešku; još jednom se uverio da se iza dražesnog lica Karle Maners krije pravi genije zločina.

Sva sreća što se ona obratila

Tabasko Pitu za pomoć. Da nije bilo tog sticaja okolnosti, ni on, niti bilo ko drugi na ovoj planeti, ne bi još ni sanjao o onome što bi se moglo dogoditi ako neko poput nje uspe da primeni još uvek tajanstveno otkriće Rodnija Hilgarta!

Da li radio-uređaj pokojnog Berija ima vezu i sa spoljnim svetom?

Da... Hitrim pokretom ninda promeni kanal na uređaju i dohvati mikrofona, otkačujući ga sa mrtvog lica.

Govorio je brzo, na japanskom, znajući da ga sada Sumiko i Tabasko Pit slušaju na svom radio-uređaju u kolima. Njih dvoje moraju obaviti jedan važan posao u pravom trenutku, posao od koga će možda zavisiti ishod celog ovog zapleta...

Osmehnuo se ponovo, zadovoljan što ga je intuicija ninde još jednom poslužila. Od prvih dana kada je počeo da se šunja oko Hilgartove kuće, shvatio je da će u jednom određenom trenutku epizodna ličnost La Verna Prestona morati da preuzme neku od glavnih uloga. Ono što je posle toga video i čuo samo je potvrdilo nagoveštaj intuicije i on se sa pravom japanskom strpljivošću i podrobnošću bacio na posao da se i sam pripremi za taj trenutak.

Makoli je dobar, ali Makoli je jedan od onih tipova čije su noge uvek na zemlji, čak i ka-

da su divne plavuše u pitanju. Preston je po prirodi mnogo po dložniji spoljnim sugestijama i zato su ga Manersova i Smats maločas upravo odredili za jednu od ključnih uloga u nastavku ove priče.

Kako je ninda već davno na slutio, mnogo pre nego što je i otkrio ko iz pozadine vuče konce čitave igre...

Nema nikakve čarolije u tome, zaista. Mozak ninde dugom obukom navikava se da analizira sve utiske koje prima iz oko line i da ih u svojoj podsvesti povezuje u logične nizove, slično elektronskom računar. Rezultat takvog postupka ponekad na prvi pogled izgleda čudno, ali ninde umeju da cene ono što im intuicija pruža kao moguće rešenje problema.

Vrlo dobro. Njegove pripreme za sada su gotove i ponovo može posvetiti pažnju onome što se zbiva u kući...

Karla Maners ponovo je uz Hilgarta i pažljivo proučava nje govo lice, sigurnim pokretima pripremajući špric za injekcije.

Smats i Makoli u predvorju. Taj će razgovor biti mnogo zanimljiviji...

Za Makolija, naročito; prvi put je prošao kroz vrata kuće i sada se radoznalo osvrće, pokušavajući da zaviri kroz poluotvorena vrata dnevne sobe.

»I on oseća miris krvi«, pomisli ninda. »Ako mu na pa-

met padne da je Karla Maners žrtva, može načiniti Smatsu puno neprijatnosti. A sad se očigledno bori sa strahom za nju i činjenicom da Smatsu ne sme priznati da se njih dvoje uopšte poznaju...«

— Makoli — govori Smats — povući ćeš straže oko kuće. Otпусти ljude, sve osim Prestona.

— Nešto se dogodilo?

— Da, nešto se dogodilo. Reći ćeš Prestonu da ostane u ko lima i sačeka mistera X dok ovaj ne izađe iz kuće. Ovaj će sesti u kola i Preston će ga odvesti tamo gde bude zahtevao. To je sve. Jasno?

— Savršeno jasno, ali bih ipak voleo da znam šta se ovde, do đavola, događa!

— Ono što se događa nije tvoja stvar, Makoli. Ugovor je jasan, čini mi se.

— Mister Smats — reče — nikada nisam voleo poslove u kojima nisam znao šta će na kraju ispasti. Lova nije u pitanju, shvatate... Nazovimo to, paaa... profesionalnim odnosom, recimo...

— Skloni ruku sa pištolja, Makoli — reče Smats tiho; glasom koji je upozoravao. — I ja imam jedno gvožđe pod pazuhom, ne zaboravi!

— Je li? Može mala opklada? Izvući ću moj pištolj i poturiti vam ga pod nos, mister Smats, pre nego što dospete da zavučete ruku pod sako!

Nekoliko trenutaka su se bo-

rili pogledima, a onda Smats opusti ramena i nasmeja se vrteći glavom.

— Trebalo je da znam koliko si tvrdoglav, do đavola — reče pomirljivo. — Otiđi napolje, pošalji ljude na spavanje i reci ono Prestonu, a posle toga se vrati ovamo.

— Reći ćete mi sve?

— Sve, do đavola! I pokazaću ti sve... ali nemoj posle da se žališ kako ti je muka!

— O kej! — klimnu Makoli glavom. Krenuo je prema vratima, ali duž zida, pobočke, ne okrećući leđa Smatsu koji ga je podrugljivo posmatrao.

Sačekao je da se vrata zatvore za Makolijem, a onda mu preko usana prelete gadna psovka. Vratio se u dnevnu sobu u času kada je Karla Maners oprezno izvlačila iglu iz Hilgartove podlaktice.

— Makoli stvara probleme — promrmlja Smats.

— Pa?

— Obećao sam mu da će doznati sve, proklet bio. Držao je ruku na pištolju i otvoreno mi pretio!

— Hilgart će za jedno pola sata doći sebi, sada sam gotovo sigurna u to. Imaćeš dovoljno vremena da mu ispričaš svaki detalj.

— Makoliju? Ti si luda!

— Vrlo dobro — žena hladnokrvno sleže ramenima. — Onda ga eliminiši, čoveče! Tvoja priča će zvučati još ubedljivi-

vije ako Hilgartu možeš da po kažeš još jedno mrtvo telo, zar ne?

— Tačno... samo što to neće ići. Držaće me neprestano na oku... a sa pištoljem je sigurno spretniji od mene.

— Dobro, dobro... On se vraća ubrzo, zar ne?

— Da, čim raspusti ljude i prenese Prestonu poruku. Pet-šest minuta najviše.

— Ostani onda ovde i pazi na Hilgarta. Ja ću to obaviti, u predvorju.

— Ti? Ali...

Smešeći se, Karla iz tašne izvuče pištolj, ali ne jednu od onih igračkaka koje dame nose u tašnama, već pravi policijski pištolj kalibra 38. Smats tiho zviznu posmatrajući kako veštlim pokretima navrće prigušivač i ubacuje metak u cev.

— Ti si zaista čudesna žena, Karla — reče sa čežnjom u glasu. — Kad sve ovo prođe, možda...

— Sačekaj prvo da sve prođe, Smats — odvrati ona hladno, krećući prema vratima i stavljaajući pištolj u džep svog mantila.

Nekoliko minuta kasnije osetljivi mikrofoni u predvorju prenese i do ušiju ninde bat koraka.

Makoli oprezno otvori vrata. Vadeći levom rukom cigaretu iz usta, Karla mu se osmehnu.

— To sam samo ja, dragi. Ne želim da Smats zna da se poz-

najemo i zato sam te sačekala ovde — šapnu. — Jesu li stražari otišli?

— Aha. Nimalo pametniji nego što su bili. Kakva je to ideja sa Prestonom, do đavola?

— Smats će ti sve reći. Čeka te u dnevnoj sobi. Budi oprezan, dragi, on je naoružan...

Makoli se isceri, pružajući ruke da ih obaviye oko struka žene pod raskopčanim mantilom.

— Do đavola sa Smatsom — reče nehajno. — Mislim da sam zaslužio poljubac, a?

— I još mnogo više — uveravala ga je ona. — Ali ne sada, Bruno. Ne još!

On je privuče u zagrljaj kome se nije opirala i divljački joj pritisnu usne na vrat. Po položaju njegovih laktova Lesli shvati da joj grubo miluje dojke.

Prepustila mu se, nekoliko trenutaka.

A onda odjeknu potmulu šum, još više prigušen zato što je pištolj opalio u uskom prostoru između dva tela.

Makoli se strese i ustuknu korak unazad, spuštajući ruke niz bokove. Bilo je to sve što je učinio, sve što je mogao učiniti, pogođen direktno u srce.

Žena s gađenjem pogleda progoreli džep mantila, ubacujući novi metak u cev. Smats je čekao na sredini dnevne sobe, sa upitnim izrazom na licu.

— Gotovo?

— Gotovo — klimnu ona gla-

vom. — Ja sada idem. Sve u redu?

— Sve u redu. Pola sata, kažeš?

— Manje-više. Pobrini se da dotle sve dovedeš u red, Smats. I... vidimo se kasnije...

Smats je isprati pogledom dok je izlazila na tajna vrata. U nekoliko hitrih koraka ninda ustrča uz stepenice, puštajući ženu da prođe ispod njega, spuštajući se naniže.

Dodir vazduha na licu reče mu da su se tajna vrata na spoljnom zidu otvorila i zatvorila da je propuste. Mogao se vratiti na mesto ispred ekrana, da prati ono što će se zbiti u Hilgartovom stanu.

Pola sata, rekla je Karla.

Hmmm... to znači da ima vremena i za poneku malu šalu na Smatsov račun...

*
* *

Smats prekri mrtvo telo Lorete Čining čaršavom donetim iz spavaće sobe, a onda bez žurbe pređe u predvorje, da to isto učini i sa Makolijevim telom.

Zviždukao je dok je to činio. Stvari su se ipak odvijale kako treba, do đavola! Još koji sat i ta drolja, Karla Maners, izmušće iz onog žgoljavog tipa na krevetu ono što treba da izmuze. Posle toga...

Posle toga...

Zaista, šta posle toga?

Hilgart će biti uklonjen, ja-

sno. Ostaje samo taj glupi crnac Preston, poslednji koji zna da se nešto događalo u Fremont Stritu, ali on neće biti problem. Čak se ni policija ne uzbuđuje naročito kad naleti na mrtvo telo jednog od plaćenih ubica...

Ostaju, dakle, on i Karla Maners.

On i Karla Maners.

Želi je, naravno. Koji normalan muškarac ne bi dao deset godina života za samo jednu noć sa njom? Ali...

Ali je se i plaši.

Da, plaši je se. Mora to priznati sebi.

U tom slučaju, najbolje će biti da...

Mnogi ljudi nisu ni svesni da miču usnama, formirajući na njima reči, dok duboko razmišljaju. Bez obzira što pri tom ne ispuštaju nikakav glas.

Oštro oko može naučiti da raspozna te jedva vidljive pokrete usana, rekonstruiše subvokalizovane reči, pomažući se iz razom lica osobe koja razmišlja. Oštro oko ninde, na primer.

Otuda, uostalom, i u Japanu ukorenjeno verovanje da ninde umeju da čitaju misli drugih ljudi...

— Najbolje će biti da i nju ukloniš sa puta, Smats — reče glas, koji kao da je progovorio negde u samoj prostoriji u kojoj je Smats sedeo.

Smats skoči, grabeći dršku pištolja iz futrole ispod pazuha.

Lice mu je bilo izobličeno od straha.

— Sedi — reče glas. — Protiv mene oružje ti ne može pomoći.

»Ovo je ludilo!«, prolete Smatsu kroz glavu. »Nemoguće! Kakav je ovo trik?«

Pogled mu skrete prema Hilgartu. Da nije taj dripac iznenada došao sebi i sada...

Ne. Iako su mu se udovi postepeno ispravljali, Hilgart je i dalje staklastim očima buljio u prazno...

— Nije on — produži glas sa podsmehom. Čudna boja... kao... kao da dopire odnekud ispod Smatsovih nogu!

— Karla! — reče Smats glasno, obuzdavajući svoj strah. — To je neki tvoj trik, je li? Još si tu? Ili si dala nekom da snimi ovo na magnetofonu, a?

— Ha-ha-ha? — smeh je odjekivao potmulo. — Nije, Smats. Pokušaj da smisliš neko novo objašnjenje... Ili hoćeš da ti ja kažem ko sam? Hoćeš li? Ja sam tvoj strah, Smats!

Taj glas... taj užasni glas!

— Sada si na samom vrhu stepenica straha — govorio je glas. Ne, nije u pitanju samo kvalitet tonskog zapisa na traci; nikakav studijski trik ne može dati ljudskom glasu tu boju, to podrhtavanje koje kao da izaziva potres rođen u samim nedrima pakla!

— Od ovog trenutka počinješ silazak u ponor — nastavi glas.

— Svaki novi korak vodi te dublje: običan strah pretvara se u veliki strah, veliki strah u užas, očaj, paniku... Kada stigneš do kraja stepenica, ja ću te čekati tamo...

— Ha! — reče Smats. Samopouzdanje mu se očigledno vraćalo veoma brzo. Oči su mu preteći svetlucale kad je zakoračio prema tajnom prolazu, stežući snažno dršku pištolja.

Ninđa sačeka pred sličnim takvim prolazom sprat više, motreći kroz otvor između zida i metalnog poda.

U času kad se pokazaše obrtna vrata kroz koja će ući Smats, on prođe u unutrašnjost stana, našavši se u Hilgartovoj spavaćoj sobi, tihoj i mračnoj.

Bacio se na pod i pod krevet, znajući da će Smats sada redom pregledati sve ekrane, paleći svetla po prostorijama kuće i uključujući sve skrivene kamere i mikrofone. To neće trajati dugo, naravno, jer ne sme Hilgarta ostaviti samog.

Sem toga, Smats već sumnja u realnost onoga što je maločas čuo. Psihološko oružje, ono kojim se tako uspešno služio protiv Hilgarta, mač je sa dve oštrice: u ovakvo stvorenoj atmosferi lako je poverovati da si i sam postao žrtva halucinacija.

Osluškiavao je, na šum otvaranja i zatvaranja vrata, već vibracije Smatsovih teških koraka po podu, jedino što je i dopiralo do njega. Svetla u spa-

vaćoj sobi naglo blesnuše, da bi se odmah potom ponovo ugasila.

Ostao je strpljivo na svom mestu. Bez obzira na svoju ubičajenu nadmoć, ninđe nikada ne potcenjuju protivnike.

Tačno. Smats je takođe veoma lukav!

Svetla u spavaćoj sobi blesnuše još jednom. Bilo je to kao da Smats želi da iznenadi nekoga ko se tiho šunja unaokolo pod zaštitom tame.

Nekoliko trenutaka kasnije vibracije u podu na kojem je ležao rekoše nindi da se Smats vratio u dnevnu sobu i on šmugu kroz tajni prolaz u dograđeni deo.

Da, Smats se naginjao nad Hilgarta, mršteći se i bacajući pogled na sat. Pištolj je ponovo u futrolji; ubedio je sebe, zaista, da je maločas bio žrtva zvučne halucinacije.

Hilgart uskoro treba da se vrati svesti. Sada leži već skoro sasvim normalno, a oči su mu konačno sklopljene. I diše normalno, kako pokazuju pokreti uskih grudi ispod pokrivača...

Smats se vrati u fotelju, paleći novu cigaretu. Ma koliko, međutim, da se trudio da sačuva mirnoću, pogled bi mu po vremeo panično počeo da luta unaokolo, čim bi se u mrtvoj tišini začuo jedan od onih šumova koji su potpuno prirodni u svakom stanu.

Na kauču, Hilgart pomeri ruku i zastenja.

— Mister Hilgart! — reče Smats glasno. — Kako se osećate, mister Hilgart?

Glas mu je bio staložen i odlučan, ali sa izvesnim tonom servilnosti. Sa tonom s kojim se ljudi obraćaju onima koje jako poštuju.

Hilgart otvori oči, vide ninda na ekranu. Zbunjeno je zao kružio pogledom oko sebe, a onda mu se lice naglo zgrči i on se ispravi u sedeći položaj, buleći u Smatsa.

— Ko... ko ste vi? Kako ste se stvorili ovde?

Smats sa osmehom na licu raširi ruke.

— Što se ulaska tiče — reče — zaista sam vam dužan izvinjenje: ušao sam bez vaše dozvole. Međutim, mislim da se nećete ljutiti na mene kada čujete zašto sam ovde...

— Ko ste vi? — Hilgart se samo trudio da bude oštar. Njegov glas sasvim jasno je odavao strah.

Uostalom, ko se ne bi uplašio nepoznatog čoveka u svojoj dnevnoj sobi, na čijem tepihu još leži telo žene sa kojom se nešto dogodilo pre izvesnog vremena?

— Moje ime je Everli — reče Smats, vadeći iz unutrašnjeg džepa lisnicu. — Radim za vladu... a ovo ovde su moja dokumenta...

Prišao je Hilgartu, a ovaj se

zabuljio u karte koje mu je Smats poturio pod nos. Pružio je čak ruku da ih dotakne, kao da ne veruje onome što vidi.

— U redu je, izgleda — reče sumnjičavo. — Ali... — pogled mu odluta do tela na podu, prekrivenog čistim čaršavom.

Smats odmahnu glavom, vraćajući lisnicu u džep.

— Ona više nije vaša briga, mister Hilgart — reče. — Sva sreća, stigao sam na vreme. Ona i njen saučesnik upravo su se spremali da vas vežu i nekud odvedu.

— Šta?!

Smats se zadovoljno osmehivao.

— Naša agencija zadužena je da čuva ljude do kojih je ovaj zemlji jako stalo — objašnjavao je. — Spisak je, hvala bogu, prilično veliki, ali mi je drago što ste i vi na njemu. To dvoje zadali su nam dosta muke, ali je sada svemu kraj. Ili gotovo kraj. Nemate čega da se plašite, mister Hilgart.

Drugi čovek provuče ruku kroz kosu.

— Ne znam... u glavi mi je prava zbrka... kao da sam nešto ružno sanjao...

— Ta žena, Čening, ona vam je nešto stavila u piće. Mislim da sada posledice već prolaze i da će te se za koji minut osećati još bolje. Žao mi je što sam je morao ubiti, ali je bilo ili

ona, ili ja. I Čeningova i njen saučesnik bili su naoružani.

— Vi... vi ste je ubili?

— Pa da, rekoh vam. Ali, ne brinite za to; policija je uvek spremna da pokrije naše aktivnosti; tela će biti uklonjena odavde tiho i neupadljivo, tako da nećete imati nimalo problema, verujte, mister Hilgart.

Hilgart duboko uzdahnu. Lice mu je pokazivalo vidno olakšanje.

— Da, sad kao da se nejasno sećam — reče. — Počeli smo da razgovaramo, a onda mi se u glavi odjednom zavrtele... Vi ste bili u blizini? Kako ste ušli?

— Pratimo ih već dugo, i Čeningovu i tog Makolija koji radi za nju. Ona je bila na osetljivom mestu, znate; pri jednom rutinskom ispitivanju otkrili smo da u inostranim bankama ima nekoliko računa na koje povremeno stižu velike sume novca. Zaključak je bio prilično jasan, iako još nismo otkrili za koga je radila. Premda to više nije posebno važno; nama je najbitnije da se vama ništa nije dogodilo, mister Hilgart!

— Uhhh... ne znam šta da kažem. Hvala, u svakom slučaju!

— I nama je drago kad možemo da budemo od koristi ovoj zemlji! — svečano izjavi Smats, prinoseći levu ruku srca. — Kao i svakom lojalnom

građaninu, vama, ili bilo kom drugom, mister Hilgart!

— Da... pa da. Tako je.

Ispred ekrana koji je verno prenosio dijalog iz dnevne sobe, ninda se osmehnu i zavrte glavom. I Smats je dobro igrao svoju ulogu, nema šta. Hilgart mu sada potpuno veruje, što znači da će drugi čovek uskoro reći šta želi da Hilgart učini za njega.

Ne za njega. Ispravka: za ovu zemlju. Tako će to Smats predstaviti.

— Kad biste samo znali kakvim se sve sredstvima služe strani agenti da bi otkrili naše tajne — uzdahnu Smats, dižući ruke ka tavanici. — Kažem vam to, jer postoji još jedan razlog što sam baš ove noći došao do vas, mister Hilgart...

— Još jedan razlog?

— Da. Moram vam pokazati jednu fotografiju...

Lisnica ponovo izroni iz džepa sakoa. Smats priđe sa jednom ovećom fotografijom u ruci.

Kamera nije mogla pokazati lik na fotografiji, ali je ninda već znao čije će to lice biti. I da nije, Hilgartova reakcija bila bi mu sasvim dovoljna.

— Ona! — uzviknu Hilgart, grabeći fotografiju drhtavom rukom. — Pa to je ona!

— Poznajete je, mister Hilgart?

— Da... Zapravo, ne. Mislim... znam to lice, ali ništa

više. Čak ni kako se ta žena zove.

— Zove se Karla Maners — reče Smats. — Ili se bar nadamo da je to ona... Gde ste je sreli?

— Samo jednom, u foajeu po zorišta. Vrlo upadljivo lice, znate; urezalo mi se u pamćenje...

— To vam verujem — odvratila Smats sa finim osmehom na licu. — Nema muškarca koji bi ovo lice mogao zaboraviti, mister Hilgart. E, vidite, zbog nje sam došao do vas.

— Zbog... nje? Ali... ja... rekoh vam, samo jednom. sam je video!

— Odmah ćete čuti — klimnu Smats glavom — Vidite, ona se bavi istim poslom kao i vi, mister Hilgart. Sa mnogo uspeha, kažu mi, premda ja sva kako nisam onaj koji bi o tome mogao da sudi. Primetili smo da joj u poslednje vreme strani agenti posvećuju puno pažnje, kao i vama. Da bi stvar bila teža po nas, ova žena, Karla Maners ima — sestru blizakinja!

— Šta?!

— Da — tužno je Smats klimao glavom. — Sušta suprotnost Karli, moram reći. Žena labavog morala, spremna na sve kako bi došla do para.

Hilgart baci pogled na fotografiju koju je još stezao u šaci.

— Ona je... Karla... u opasnosti je?

— Bojim se da jeste — uzdahnu Smats. — Karla je uvek bila pod uticajem Mirne, druge sestre. Ova je verovatno uvek mogla da izvuče iz nje poverljive informacije, a sada je, bojim se, učinila i nešto drastičnije.

— Nije valjda...?

— Ne znamo pouzdano — raširi Smats rezignirano ruke. — Mirna je iznenada nestala... praktično od istog trenutka Karla je počela neobično da se ponaša.

Hilgart se sada već osećao mnogo bolje. Videlo se to i po nadmoćnom, pomalo sažaljivom osmehu koji je dobacio Smatsu.

— Objašnjenje je možda prilično jednostavno — reče. — Karlu su negde uklonili, a Mirna je zauzela njeno mesto.

— Da, toga se i mi bojimo. I to je upravo ono zbog čega moram vas zamoliti da nam pomognete, mister Hilgart.

— Mene? Ali ja ne poznajem ni jednu, ni drugu! Zapravo, žena koju sam sreo u pozorištu, mogla bi biti i Mirna, koliko ja znam!

— Tačno. I ona je veoma vešta i inteligentna, kao i njena sestra. Ako je preuzela njeno mesto, potrudila se da savlada žargon vašeg posla, mister Hilgart, tako da može prevariti svakog neupućenog. Međutim... da li bi joj uspelo da prevari vas, kada bi se povelala reč o poslu?

— Ne... naravno da ne bi. Ali...

— Eto vidite! — oduševljeno reče Smats. — Upravo u tome se sastoji moj plan. Otići ćete u stan Karle Maners i proveriti da li je to ona ili Mirna. Vrlo jednostavno!

— A šta ako je to zaista Mirna? Moglo bi to biti i... opasno?

— Nimalo, mister Hilgart. Prislušni uređaji su postavljeni u njenom stanu, a naši ljudi su uvek u blizini. Na prvi znak da nešto nije u redu, oni će intervenisati.

— Znam, ali... Do đavola, ne mogu tek tako otići u stan žene koju uopšte ne poznajem! Mislim, bez najave, telefonskog poziva...

— Ne, to ne dolazi u obzir! — odmahnu Smats glavom. — Ne smete joj dati vremena da se pripremi. Ili da jednostavno umakne kad čuje da dolazite, svesna da pred vama neće uspešno odigrati ulogu Karle. Naravno ako to nije Karla.

— A ako jeste?

— I ako jeste — osmehnu se Smats — neće sigurno biti uvrćena što joj u posetu dolazi jedan tako eminentan naučnik. Slavna ličnost, moglo bi se reći...

— Da — zbunjeno se osmehnu Hilgart. — Ima nečega u tome, iako...

— Eto vidite! — Smats je sijao od entuzijazma. — Možete

krenuti čim osetite da ste u stanju za to. Moj čovek će vas odvesti. Adresa je Avenija Džirard 1260, mister Hilgart...

— Sada? Mislite sada? Usred noći?

— Da, sada. Vreme igra veoma važnu ulogu, mister Hilgart, verujte. Ako doznaju šta se ovde dogodilo, ona bi mogla umaći, zar ne?

Hilgart još jednom baci pogled na fotografiju. Na licu mu se videlo da je već doneo odluku.

— Pa — reče — kad stvari već tako stoje... čini mi se da nemam drugog izbora...

Na svom mestu, ninda klimnu glavom. Smats je dobro odigrao sve karte koje je imao u ruci i postigao odlučujuću prednost. Ili bar on tako misli. Za koji trenutak, Hilgart će krenuti sa ženom koju tako dugo sanja. Ili misli da je sanja, što izlazi na isto.

Njoj neće biti teško da izvuče iz njega željene informacije. Kad se jednom nađu nasamo, u njenom stanu, Hilgart nema nikakvih izgleda.

Bilo je krajnje vreme da i sam krene na posao. Dugo pripremani plan ninde će početi da daje svoje prve plodove...

* * *

Izašao je na tajna vrata istočnog zida i hitrim korakom prešao preko travnjaka, obilazeći kuću.

Prestonova kola stajala su na uobičajenom mestu. Sedište vozača, međutim, bilo je prazno. Covek koji je sedeo na susednom sedištu pruži ruku da mu otvori vrata.

— Halo, Pite! — pozdravi ga ninda. — Sve u redu?

— A zašto ne bi bilo? — začudi se plavokosi džin. — Oprema ti je na zadnjem sedištu, a ono što ti odmah treba u pregradi.

— Kako je bilo sa Prestonom?

— Preston? A, tip koji je sedeo tu gde ti sada sediš! Imao je nevolja. Sa jednim pijancem.

— Taj si mu trik prodao? Bilo je to rizično. Preston je veoma opasan.

— Južnjaci poštuju dame i pijance? — prekorno reče Tabasko, posmatrajući šta njegov prijatelj radi. — A onda, nije imao razloga da posumnja u mene. Trajalo je bar petnaest minuta dok sam od ugla stigao do njega. I pevao sam, znaš. »Staru Diksi«. To je jednostavno moralo da upali.

Lesli je proučavao svoj lik u ogledalu, vešto se služeći priborom za prerašavanje izvađenim iz pregrade.

— Zatražio sam mu cigaretu — produži Pit, cereći se. — Spustio je prozor da mi je doda.

— I?

— I ništa. Za te crnce samo pričaju da su tvrdi. Vrat im ni-

je ništa otporniji od vrata belaca, kažem ti!

Lesli se osmehnu, baciivši pogled na Pitove ogromne šake. Nije jednostavno slomiti vrat odraslom čoveku — i iskusnom borcu — zahvatom kroz spušteno staklo na prozoru kola. Ali Tabasko Pit znao je sve što vredi znati o veštini ubijanja golim rukama.

— O kej! — ninda je dovršavao svoju masku pažljivim pokretima. — Napolje iz kola. Potraži Sumiko i reci joj da rezerviše karte za prvi avion koji leti na Zapad!

— Idemo kući? Već?

— Da. Možda čim svane, Pite.

— A... Karla Maners?

— Žena o kojoj govoriš nije ona koju si upoznao, Pite. Rekao sam ti to već.

Tabasko ćutke klimnu glavom, otvarajući vrata na svojoj strani. Izgubio se u mraku, hitro i spretno.

Ninda još jednom proveri svoj novi lik u ogledalu, a zatim se baci na posao da prebaci pod svoju novu odeću nekoliko predmeta poređanih po zadnjem sedištu.

Nekoliko trenutaka kasnije, on se opusti u sedištu, mirno paleći cigaretu. Hilgart sada može da dođe. I ne samo on...

A, kako stvari stoje, pre nje ga će doći još neko drugi.

Vrata kuće se otvoriše i kroz njih skliznu jedna krupna, vi-

soka prilika. Držeći se senki, čovek pretrča rastojanje do kola i obide ih, saginjući se da ga neko ne bi mogao videti iz kuće.

— Boga mu! — reče Makoli zadihano. — Sav sam se ukrućio, izigravajući mrtvaca!

— Sta?! — Lesli je savršeno imitirao akcent La Verna Prestona. — O čemu to pričaš, Makoli?

— Duga priča — isceri se re volveraš. — Čuj, ortak, ovaj posao vredí mnogo više nego što je u početku izgledalo; zašto i mi ne bismo otkinuli i malo veći komad kolača, a?

— Ja sam za — sleže ninda ramenima. — Šta se sad događa, boga mu?

— Dogovorio sam se sa curom koja učestvuje u ovom poslu, Prestone. Tip po imenu Smats je glavni, ali ćemo ga ona i ja srediti; zato je morala da me »ubije« kako bi ga uverila da je sto posto na njegovoj strani. Ispalila je samo čorak, naravno, ali tip nije ništa posumnjao...

— Dobro, dobro, ali šta se sad događa?

— Ja ću sad da kidnem. Ostali momci čekaju iza ugla. Ti voziš mister X-a na adresu koju će ti on reći, mi idemo za tobom. Kad stignemo tamo, umešaćemo se u Smatsovu malu igru, ha-ha-ha! Odoh ja... X samo što nije izašao!

Izgubio se u grmlju na dru-

goj strani ulice, odakle će u širokom luku stići do ljudi koji ga čekaju.

Ninda se osmehivao, prateći ga pogledom. Još maločas, u kući, shvatio je da je pucanj u Makolijevo telo samo vešta gluma kojom Karla Maners u svom rukavu krije još jednog asa. Misleći da u predvorju nikoga nema, i ne znajući za skrivene kamere, Makoli se nekoliko puta pomerio na podu, tražeći udobniji položaj.

Vrata kuće ponovo se otvoríše. Hilgart izađe, nesigurnim koracima, ruku zavučenih duboko u džepove.

Lesli izađe iz kola, s poštovanjem se naklonivši čoveku koji ga je zbunjeno gledao.

— Izvolite — reče ninda — otvarajući mu zadnja vrata. Sačekao je da Hilgart sedne, zatvorio vrata za njim i vratio se na svoje mesto.

— Kuda? — upita paleći motor.

— Avenija Džirard 1260.

Kola skliznuše po glatkom asfaltu povećavajući brzinu. Dva čoveka u njima su ćutala, svaki od njih imao je da razmišlja o nečem drugom.

Hilgart bez reči izađe, petnaestak minuta kasnije pred zgradom 1260 na Aveniji. Otmjena stara zgrada, vide Lesli, u nizu dvospratnica nanizanih jedna uz drugu.

»Smats je odabrao ovo mesto«, podseti ninda sebe. »Mo-

ra da sa druge strane postoji neki ulaz koji će on iskoristiti...«

— Da vas sačekam? — upita Hilgarta koji je stajao, proučavajući pogledom mračnu fasadu.

— Ne, ne — reče ovaj ne okrenuvši se. — Možete ići...

Ninđa klimnu glavom i kola jurnuše niz blok, do ugla. Načinio je polukrug, vrativši se paralelnom ulicom do mesta koje je odgovaralo položaju kuće broj 1260.

Da. Između dve zgrade na ovoj strani postoji pasaž koji će ga odvesti do cilja. Pre toga, međutim, mora sačekati Makolija i njegove ljude.

I ukloniti ih, pre nego što prođu u kuću broj 1260. Oni mu više nisu potrebni. Štaviše, mogli bi mu samo smetati.

Ponovo je obišao blok sa druge strane i zaustavio se nekoliko kuća niže. Izašao je iz kola, naslonio se na njih i gurnuo cigaretu među zube.

Još iz daljine čuo je zvuk motora. Makoli je hitao za njim... i ne znajući da ide u smrt.

Široki crni »bjuiik« zaustavi se pred njim i on se saže. Jedan čovek na zadnjem sedištu, Makoli napred, pored vozača.

— Gde je on? — prošaputa Makoli, otvarajući prozor.

— Ušao je. Tamo, u 1260.

— Hmmm... Rajdere, pođi sa Nikom oko bloka, mora da tamo postoji zadnji ulaz. Ubij-

te tiho svakog ko pokuša da priđe sa te strane. Jasno? Preston i ja idemo na glavni ulaz!

Iskočio je i stao pored čoveka za koga je mislio da je Preston. Sačekali su da kola za maknu za ugao, a onda su ukoso prešli ulicu i zastali pred starim, teškim vratima.

— Uđimo — šapnu Makoli.

Stepenište je bilo mračno i on kresnu upaljač, osvetljavajući niz interfona sa imenima vlasnika stanova.

— U prizemlju je — reče. — Dobro je. Ostani tu, Prestone, i čuvaj mi leđa. Ja idem unutra...

— Ne!

Makoli se trže.

— Šta si rekao?

— Neću ostati ovde. I... ja nisam Preston.

— Kakva je to šala, boga mu! Ja...

»Stari trik«, pomisli ninđa stupajući levom nogom korak unazad. Makoli je reagovao zaista izvanredno, počevši da govori još dok je grabio dršku noža skrivenog na boku.

Taj ništa nije prepuštao slučajan; čak i tračak sumnje bio mu je dovoljan da pokuša da ubije čoveka pred sobom!

Korak unazad bio je dovoljan nindži da izbegne sečivo noža. Ščepavši Makolija za zglavak, on mu povi ruku unazad, primoravajući ga da ostane potpuno miran.

U tami oči dvojice ljudi se

sretoše na rastojanju od svega nekoliko palaca.

— Ko... ko si ti? — zadahta Makoli. — Nisi Preston?

— Ne... ja sam tvoja smrt, Makoli!

Povijajući naglo čovekovu ruku napred, ninda učini da se nož čitavom dužinom zarije u Makolijevo srce, tačno na ono isto mesto koje je sat ranije bilo označeno crvenom bojom iz kesice skrivene pod odećom.

— Maločas si glumio mrtvaca — reče poluglasno, puštajući teško telo da padne na pod hodnika — a sada više ne moraš da glumiš, Makoli...

Nije se međutim, ni pomerio sa svog mesta. Makoli neće biti jedini koji će ove noći proći kroz ova vrata...

Čuo je korake čoveka iz daljine. I poznao ih. Ninde pamte svaki detalj koji jednom uoče i tako je Lesli odmah znao da to hitrim korakom stiže Smats.

»Lešinari se okupljaju oko plena«, pomisli. »Na njihovu nesreću, u blizini je tigar koji nikom neće dopustiti da priđe...«

Smats je vrata odgurnuo oprezno, sa pištoljem u rukama. Odmah je video Makolijevo telo na podu i zastao, glasno uzdahnuvši od iznenađenja. Sagnuo se i obrnuo ga tako da na mrtvo lice padne svetlost sa ulične svetiljke.

— Makoli! — prošapta. — Nemoguće! Prokletstvo, šta se ovde događa?

Ninda je stajao priljubljen uza zid, samo nekoliko palaca iza čovekovih širokih pleća.

— Stigao si do kraja stepenica, Smats — reče grobnim glasom. — I ja te čekam, kao što sam ti i obećao!

Grleni krik počeo da navire iz Smatsovih grudi; on se obrte u mestu, dižući ruku sa oružjem koje će u sledećem trenutku bljunuti olovo, dim i plamen, da uništi tu prikazu koja ga je dovela do onog stepena straha za koji nije verovao — do sada — čak ni da postoji.

Pesnica ninde bila je brža. Po gođen pravo u lice, Smats teško pade preko Makolijevog mrtvog tela. Smrskane nosne kosti su poput strelice prodrle u nje gov mozak, donoseći trenutnu smrt u blesku bele svetlosti, po slednjem što je video.

Ninda bez žurbe počeo da se penje uz stepenice. Prošlo je gotovo trideset minuta otkako se Hilgart ovuda popeo. Karla Maners imala je sasvim dovoljno vremena da mu ispriča svoju priču.

I, zauzvrat, zatraži njegovu.

Starinska brava na vratima nije ga zadržala ni nekoliko sekundi, a onda se vrata bez šuma sklopiše za njim. Zastao je na trenutak da mu se oči naviknu na tamu.

Tračak svetlosti prodire isp-

od onih vrata levo. Njih dvoje će biti tamo...

Tiho je obrnuo kvaku i odškrinuo vrata, tek koliko da jednim okom može zaviriti u unutrašnjost prostorije.

Nasmešio se, za sebe. Da, Karla Maners upotrebila je sve svoje argumente...

Rodni Hilgart leži poleduške na širokoj, starinskoj postelji sa baldahinom. Nag, sa rukama zabačenim pod glavu. Lice mu je srećno, oči poluzatvorene, usne se pomeraju bez predaha, propuštajući čitav potok reči.

Karla Maners kleči nad njim. naga i divna. Bokovi joj se lagano pomeraju, rukama steže divne dojke, glava joj je zabačena unazad, ali ona vrlo pažljivo sluša ono što Hilgart govori.

Pet minuta. U međuvremenu, Rodni je nekoliko puta zastenjao i ona je usporila svoje pokrete, sprečavajući ga da dođe do vrhunca pre nego što to ona zaželi.

»Divna je«, pomisli Leslie. »Čak i meni ne bi bilo lako da joj se oduprem kada bi mi ponudila svoje telo... Jadni Rodni, nije imao nikakvih šansi...«

— I to je sve? — prošapta žena. — To je sve, dragi?

— Da, to je... uhh... sve... — zastenja on.

Osmehujući se, ona snažno pokrete bokove, pojačavajući ri-

tam. Hilgart pruži ruke naviše, stežući prstima vrhove njenih dojki.

— Aaaahhh! — zastenjao je kada je stigao do vrhunca. — Aaahhh!

Ona sačeka, nepomična da primi i poslednji mlaz u svoju utrobu, a onda načini munjevit pokret desnom rukom.

Duga igla blesnu na svetlosti. Sve do tada nevino je ležala na toaletnom stočiću, a sada je ponovo mirovala, zarivena duboko u Hilgartov mozak, kroz levo oko...

Uzdahnuvši, žena se podiže sa mrtvog tela, zabacujući sa lica kosu vlažnu od znoja.

Odgurnuvši vrata, ninda uđe u sobu. Bledog lica, Karla se obrte u mestu i ustuknu, otvarajući usta da krikne.

Nije vrisnula. Karla Maners uvek je umela da gospodari svojim osećanjima.

— Ko... ko si ti? — prošapta, pokrivajući rukama grudi. Nimalo slučajno, taj pokret imao je sasvim suprotan efekt, čineći njene dojke još poželjnijim i uzbudljivijim.

— Ne moraš se truditi, Karla — reče ninda svojim običnim glasom. — Video sam tvoje grudi. I milovao ih.

Oči joj se raširiše od iznenađenja.

— Leslie! Ali... ta maska...?

— Nimalo lošija od tvoje — osmehnu se ninda. — Dopada ti se?

Ona klimnu glavom.

— Ovo je Hilgart — reče tiho. — Dala sam mu se, jer je to bio uslov da mi vrati moje zabeleške. A onda je to odbio, smejući mi se. Mislim... mislim da sam izgubila nerve, Lesli... Šta sada da radim?

— Za početak, prestani da lažeš, Karla.

— Ti... ti si bio ovde?

— Sve vreme. I znam čitavu priču, od samog početka. Ako je neko nekome nešto ukrao, onda si to bila ti, Karla.

Ona klonu na postelju, kraj mrtve Hilgartove glave, pridržavajući se rukama da bi održala ravnotežu.

— Šta ćeš sada učiniti? — upita tiho.

— Ne znam.

Ona ga pogleda.

— Žao mi je zbog ovoga, Lesli — reče. — Ti si... ti si jedini sa kojim sam ikada osetila pravo, stvarno zadovoljstvo...

— Može biti.

— Čak i sada te želim — reče ona promuklo. — Pogledaj moje grudi. Lesli! Prsnuće od želje za tobom!

— Bilo bi suviše morbidno da te uzmem pored čoveka koga si maločas ubila, Karla. Imam do bar želudac, ali je to zaista suviše...

Ona ustade i priđe mu hitrim pokretom, isturajući grudi

napred, stavljajući obe ruke na potiljak.

— Pogledaj ih, Lesli — govorila je. — Dotakni ih! Poljubi ih! Pomiluj jezikom kao što to samo ti umeš!

— Ne, Karla.

— Onda umri, kućkin sine!

Igla sa koje je još kapala Hilgartiva krv polete prema njegovim očima, ali je on takav pokret očekivao i načini samo mali pokret vratom, dovoljan da izbegne udarac.

Karla vrisnu kad oseti da je šćepao za zglavak ruke sa iglom. Pokuša da se izviije, da se istrigne od njegovog stiska, ali je to izgledalo kao kada crv pokušava da se otme ispod kame-
na koji ga je iznenada pritisnuo.

Uzdahnuvši, ninda povi nje-
nu ruku unazad, okrećući vrh igle prema dojčkama napetim od napora.

Čitala je i gledala ga u oči. Čitala je i kada vrh igle probi mlečnu kožu dojke, prođe kroz meso, kroz rebra, do srca. Umrla je čuteći, široko otvorenih očiju.

Nije bilo straha u njima. Nimalo.

»Ima stvorenja koja nikada ne upoznaju strah«, pomisli ninda, izmičući se prema vratima. »Samo... to nikada nisu ljudska stvorenja...«

ZAJEDNIČKA NAGRADNA IGRA

PET NINĐA

Ovo je letnja ZAJEDNIČKA nagradna igra NINĐA romana i časopisa CRNI POJAS. Hoćete li na letovanje? Onda učestvujte u igri. Kako?

NAČIN UČESTVOVANJA

Iz ovog broja NINĐA — romana isecite **prvi deo** nagradnog kupona. Na praznom prostoru na kome piše: »Mesto za **drugi deo** nagradnog kupona« nalepите taj drugi deo kupona koji objavljujemo u letnjem dvobroju časopisa za karate i borilačke veštine CRNI POJAS 35/36 (jul/avgust 1989.) Dvobroj CRNOG POJASA možete kupiti na svim kioscima tokom celog jula.

PODACI O UČESNIKU

Podaci o učesniku nalaze se na drugom delu nagradnog kupona u CRNOM POJASU. Pažljivo i čitko, štampanim slovima popunićete podatke o učesniku.

NAČIN SLANJA

Ceo nagradni kupon (oba dela zajedno) zalepiti na poledinu dopisnice (ili stavite u pismo) i pošaljite. Na prednju stranu dopisnice - pisma obavezno zalepите našu adresu sa crtežom crnog pojasa koju ćemo takođe objaviti u letnjem dvobroju CRNOG POJASA.

ROK

Kupone primamo do 20. jula 1989. zaključno (važi pečat pošte).

NE PRIZNAJEMO

Ne priznajemo kupone koji nemaju OBA DELA i to originalna, isecena iz ovog broja romana NINĐA i letnjeg dvobroja CRNOG POJASA. Ne priznajemo nikakve fotokopije, niti precrtavanja ili docrtavanja.

REZULTATI

Rezultati će biti objavljeni u septembarskom broju časopisa CRNI POJAS/broj 37. koji izlazi početkom septembra. Dobitnici super—premija — NINĐA—LETOVANJA — biće već posle 20. jula obavešteni službenim telegramima i pismima da su dobili premiju, a biće im poslani i svi detalji o terminu i načinu korišćenja premije—letovanja.

SREĆNO! I prijatno, lepo, dugo i toplo NINĐA leto 1989! Sa romanima NINĐA i letnjim dvobrojem časopisa CRNI POJAS, naravno!

SUPER—PREMIJE

(5 letovanja)

1 premija dobitniku koji ima pravo da povede još jednu osobu po svom izboru

ROMANA »NINĎA« I ČASOPISA »CRNI POJAS«

LETOVANJA

1 premija dobitniku koji ima pravo da povede još dve osobe po svom izboru

Redakcija romana NINĎA zajedno sa redakcijom časopisa CRNI POJAS plaća aranžman od 10 dana (7. avgusta — 17. avgusta 89) u Trpnju, na Pelješcu. Smeštaj je u privatnim sobama (jedna dvokrevetna i jedna trokrevetna), ishrana u restoranu karate-kampa DTV »Partizan« — Čukarica (Beograd) u neposrednoj blizini plaže. Dobitnici plaćaju sve putne troškove i seminarske takse

ako žele da učestvuju na karate-seminaru.

OSTALE NAGRADE

1 ninđa—odelo,
1 karate—kimono,
1 crni karate—pojas
10 ninđa — poklon paketa
10 knjiga TAJNE NINĎI (sa zlatnim koricama) dr Masaaki Hacumija i Stivena Hejza

Letnji NINDA-TRENING

Letnji NINDA-TRENING

NAJVEĆI NINDA-HIT

Letnji NINDA TRENING

Prva i jedina knjiga o NINDA-TRENINGU najzad je izašla iz štampe, a prvo izdanje već je rasprodato!

Šta Vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda?! Uz pomoć knjige *Letnji NINDA-TRENING* to ćete moći! DRUGO IZDANJE već je u prodaji samo preko ovih oglasa!

Kompletna NINDA-škola po uzoru na legendarnog dr Masaaki Hacumija: Ninda-zagrevanje, Ninda-taiducu tehnike borbe bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...). Borba ninda-oružjem (bo-štap, mač, šuriken, nož, nunčake). Ninda-odmaranje.

SPECIJALNI DODATAK: Tajanstvene ninda-veštine (nevidljivo hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, mikjo-tehnike, čari i veštine kunoici ninda-žene...).

SUPER-POKLON SVAKOM NARUČIOCU: Specijalna nalepnica sa šurikenom zlatne boje i originalnim japanskim ninda-znakom. Dobićete je uz knjigu!

Format prave džepne knjige. Super korice (korice). Fini papir. Kvalitetan povez. Latinka. Oko 300 specijalno snimljenih fotosa. Najbolje slike svetskih ninda-majstora.

Narudžbenicu šaljite na ovu adresu (isecite je i zalépíte)

Letnji NINDA-TRENING Letnji NINDA-TRENING Letnji NINDA-TRENING

Letnji NINDA-TRENING Letnji NINDA-TRENING Letnji NINDA-TRENING

ZBOG IZUZETNO VELIKOG INTERESOVANJA
– NOVA IZDANJA –

Knjige koje već čitaju desetine hiljada čitalaca
Proverite zašto?

1) NINJA – RATNICI SENKI

(Drugo izdanje)

2) TAJNA ORUŽJA NINJA

(Drugo izdanje)

Sve što se može znati o nindama, njihovim tajnim veština-
ma i oružjima ... i još više od toga.

**Cena 59.000 po primerku. Obe knjige (komplet)
99.000 dinara**

3) KARATE U PRAKSI (I-III)

(Drugo izmenjeno i dopunjeno izdanje)

Kapitalno izdanje u tri toma (tri knjige) – sve znanje iz karatea
na jednom mestu: sve tehnike, kate, sparing, borba, specijalna
vežbanja, metodi vežbanja ...

Cena 89.000.-dinara.

4) NINJA, KUNG-FU, BRUCE LEE

(Treće izmenjeno i dopunjeno izdanje)

Veliki majstori: Majkl Dudikof – »Američki ninda«, Bruce Lee i ostali.
Šta je stvarno a šta nemoguće?

Primenite u sopstvenom vežbanju.

Izuzetno bogato ilustrovano.

Cena 58.500.- dinara.

Poslednja prilika za nabavku – ograničen tiraž

NARUDŽBENICA

(T. N. 009-CP/33)

TRZ »KONEKS«

11 050 BEOGRAD 22

Pošt. fah 52

Ovim neopozivo naručujem:

1) NINJA – RATNICI SENKI	kom. po ceni od 59.000 din.
2) TAJNA ORUŽJA NINJA	kom. po ceni od 59.000 din.
– Komplet po ceni od	99.000 din.
3) KARATE U PRAKSI (I-III)	kom. po ceni od 89.000 din.
4) NINJA, KUNG-FU, BRUCE LEE	kom. po ceni od 58.500 din.

Naručene knjige (knjigu) ću platiti pouzećem – poštaru prilikom prijema.
Ispunjenu narudžbinu pošaljite na naš pošt. fah.

prezime i ime

mesto

ulica i broj